

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

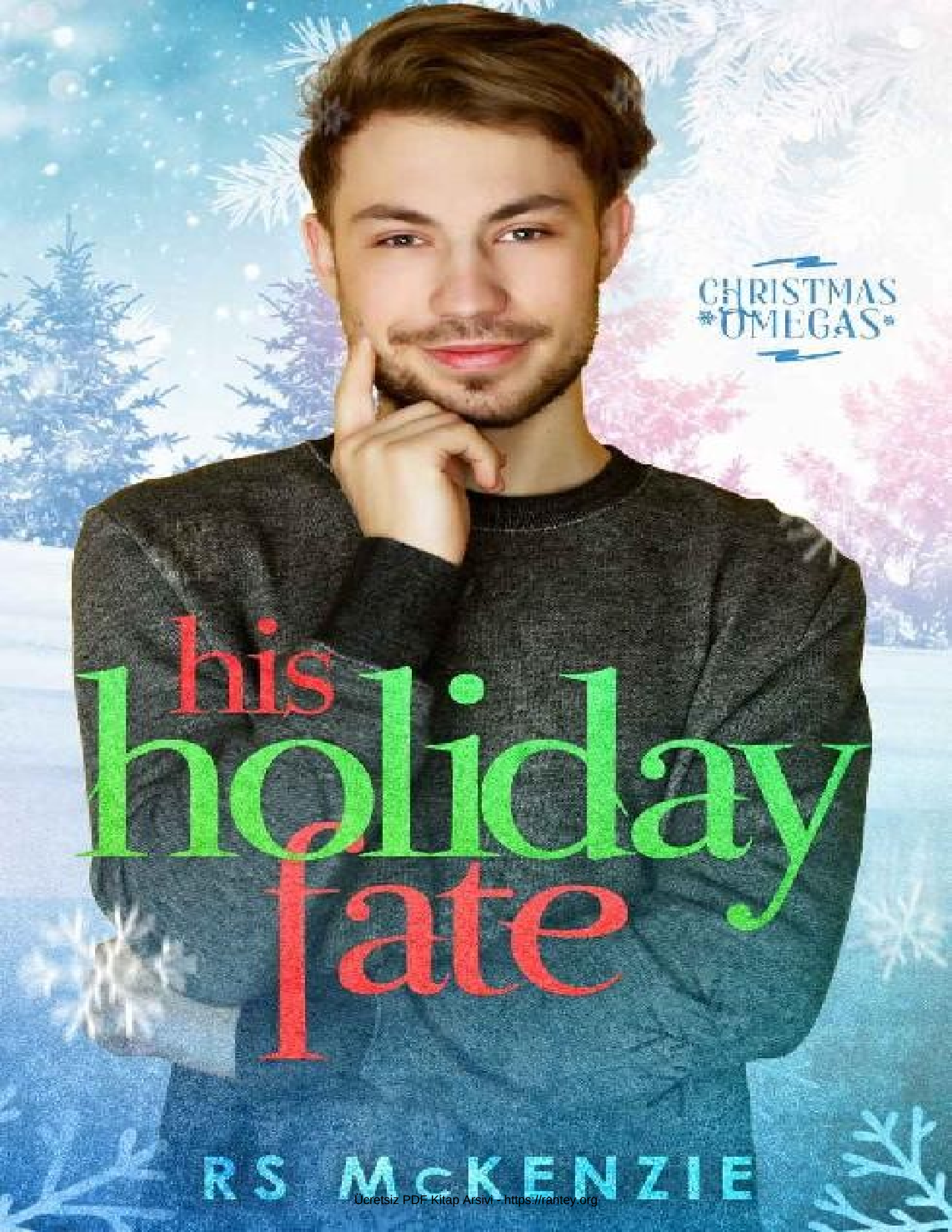
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHRISTMAS
OMEGAS

his
holiday
fate

RS MCKENZIE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tatil Kaderi

RS McKenzie

Copyright © 2023 by RS McKenzie

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

İçindekiler

1. Bölüm 1
2. Bölüm 2
3. Bölüm 3
4. Bölüm 4
5. Bölüm 5
6. Bölüm 6
7. Bölüm 7
8. Bölüm 8
9. Bölüm 9
10. Bölüm 10
11. Bölüm 11
12. Bölüm 12

13. Bölüm 13

14. Bölüm 14

15. Bölüm 15

16. Bölüm 16

17. Bölüm 17

18. Sonsöz

Bölüm 1

Andrew

"T "Eve gitme vaktin geldi," diyor patronum şarkı söyler gibi bir sesle. Gözlerimi deviriyorum ve ona ters ters bakmak için sandalyemde dönüyorum.

Kıkırdıyor ve bana bir stres topu fırlatıyor. "Hadi ama And. Bu ofisimizin yıllık tatil tatili. Burada olamazsın dostum." Bana Drew yerine And diyen tek ucube o.

Alay ediyorum, arkamı dönüyorum ve düzenlemekte olduğum kitabın son düzeltmelerini yapıyorum. Bu iş bittiğinde ve patronum Stephan hala duruyorken, iç çekiyorum ve bilgisayarını kapatıyorum.

"İyi, ben gidiyorum." Ayağa kalkıp çantamı ve montumu alıyorum, Fair Falls kışına girmek için fermuarını boynuma çekiyorum. "Neden hâlâ buradasın?" Çalışmama izin vermediği için kızgın bir şekilde soruyorum.

Soğuk akşam havasında dışarı çıkıyoruz ve ben derin bir nefes alıyorum. Soğuktan ne kadar şikayet etsem de, temiz havayı seviyorum. Dışarı adım-

ve bir ciğer dolusu almak her zaman kafamı temizler.

Stephan bir kolunu belime doluyor -küçük bir omega olarak omuzlarıma erişemediği için- beni düşüncelerimden koparıyor. "İtmeden gitmeyeceğini biliyordum. Birinin seni çekip götürmesi gerekiyordu."

Editör ve ara sıra sosyal medya muhabiri olarak çalıştığım yayınevi Noel'den iki hafta önce kapanıyor ve yeni yıldan sonrasına kadar işe geri dönmeyeceğiz. Ailesi ya da planları olan insanlar için güzel bir durum ama benim hiçbir planım yok. Bir sürü ölü bitkiyle dolu boş bir evim var. Üç hafta izin cehennem gibi olacak. En azından üzerinde çalışacak kitaplarım olacak.

Stephan balonumu patlatana kadar.

"Bu üç hafta boyunca şirket erişiminizi sizden aldık."

Dönüp ona bakıyorum, gözlerim kocaman. "Ne yaptın? Neden yaptın?"

"Bir molaya ihtiyacın var. Çok fazla çalışıyorsun. Biliyorsun geçen ay sana altı kitap verdik ve sen daha fazlasını istedin. Kimse bu kadar çok çalışamaz. Kendini yakacaksın." Stephan iç geçiriyor, elini omzuma koyup hafifçe sıkıyor. "Bak And, sen elimizdeki en iyi editörlerden birisin. Kendini için seni kaybetmek istemiyorum. Biraz ara ver. Biraz güneşlen." Gülüyor ve kaplayan kara bakıyor. "Biraz *eğlen*. Lütfen, bana kişisel bir iyilik olarak." Kolumu okşuyor ve arabasına doğru gidiyor.

Geriye doğru yürürken bağıyor, "Belki de kendinle bir randevuya çıkmalısın. Kendine kur yap."

En iyi kararına rağmen gülüyorum. Stephan bana korna çalarak uzaklaşırken ağızımdan çıkan havayı izliyorum. Bir nefes daha üflüyorum, bu sefer öfkeyle. Kendimi bir randevuya götürüyorum. Evet, benimle çıkmak isteyen tek kişi benim.

Bende bir sorun varmış gibi değil. Bence ben bir . Ama odaklanmış durumdayım. Meşgulüm, kendimi işime adadım ve hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Çoğu omega başlangıçta bundan hoşlanır, onlara ve sahip olduğumuz çocuklara bakabileceğimi düşünür, ancak işimi ne kadar sevdiğimi görür görmez yola koyulmaları uzun sürmez.

Son ilişkim bana aşkın yeterli olmadığını öğretti. Özellikle de beta okuyucu olmaktan çıkıp el yazmalarını düzenlemeye ve değerinizi kanıtlamaya çalışıyorsanız. Editör olmak zorlu bir iş değil, ancak yayınevimize imza atan yazarlar için işimin mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum. Biz küçük bir yayıneviyiz ama yaptığımız işle gurur duyuyoruz. Gururum beni olması gerekenden daha uzun süre işte tuttu ve omega'm ona benim veremediğim şeyleri verebilecek bir alfa buldu. Zaman ve ilgi gibi.

Bir yığın karı tekmeleyerek arabama doğru yürüyorum, Stephan'a tatil boyunca çalışmama izin vermediği için kızgınım ve eski sevgilimin moralimi daha da bozmasına izin verdiğim için kendime kızgınım. Eve gidiyorum, önümüzdeki üç hafta boyunca ne yapacağımı planlamaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum. Belki Stephan'ın söylediklerini dinlerim. Belki kendime bir randevu ayarlarım.

Kara rağmen, normalde sürdüğümünden daha dikkatli sürmeme rağmen eve varmam uzun sürmedi. Keşke yolum daha uzun olsaydı da, bir işçi evinde gereğinden fazla zaman geçirmek zorunda kalmasaydım. Her ne kadar yalnız olmayı umursamadığımı de, gerçekten umursuyorum. En kötüsü de bu. Kendini tutamayan boktan eski sevgilimle bile eve döndüğümde sıcak bir bedenle karşılaşmak harikaydı.

Şimdi, soğuk çarşaf larım ve bir kişilik masa düzenim var. Ama en azından gururum ve sağlam bir kalbim var.

İçeri giriyorum, anahtarlarımı tezgâha atıyorum ve bir bira çıkarıyorum. Buzdolabının önünde durup içiyorum, bir tane daha alacağımı biliyorum. Ben içmiyorum.

ama önümüzdeki üç hafta boyunca evde yalnız olacağımı bildiğimden, tatilime doğru bir başlangıç yapmak için biraz alkole ihtiyacım var.

İlk biramı bitirdikten sonra bir tane daha alıp kanepeye uzandım.

Televizyonu açtım ve Noel filmi üstüne Noel filmiyle karşılaştım. Ugh! Noel'den çok sıkıldım. Aralık ayına gireli sadece bir hafta oldu ve şimdiden bitmesine hazırım. Bu mevsimin şenlikli bir yanı yok. İnsanların şarkı söyleyip sarhoş olduğu ve aptal bir Noel ağacının önünde aptal bir tatil şapkasıyla omegalarına evlenme teklif etmek gibi aptalca şeyler yaptığı mevsimdir, tam da erkeği ona son üç aydır onu aldattığını ve gelip eşyalarını almak istediğini ve senden önce sana söyleyeceğini söylediği sırada bir aptal gibi diz çöktü.

Bir de köpeği alacağını söylemek için. Salak herif.

Alay ederek biramı yudumluyorum ve boş şişeyi masanın üzerine koyuyorum, prensip olarak nefret ettiğim bir filmde bayram müziği çalarken ona ters ters bakıyorum. Eski sevgilim Carlton, Aralık ayının ilk gününden başlayarak her gün bize bir bayram filmi izletirdi. Patlamış mısır ve sıcak çikolata yapar, Noel Baba şapkaları taktırırdı ve biz de aynı filmleri izlerdik - şehirli omega, taşralı alfa ile tanışır, karda kirlenirler ve sonsuza dek mutlu yaşarlardı. Aynı formül, farklı film.

Teklifimden sonra son filmimizi dört gözle beklediğimi söylemekten nefret ediyorum ama bombayı bana o zaman patlattı. Asıl berbat olan şey, bir gün önce mutsuz olduğuna ya da ilişkimizin sağlam olmadığına dair hiçbir işaret vermemiş olmasıydı. Tamamen gafil avlanmışım, neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Ta ki bana acı gerçeği söyleyene kadar.

"Drew, haftalardır benimle ilgilenmiyorsun," dedi üzgün bir ifadeyle bana bakarak. "Benimle ilgili bir şey fark ettin mi?" Ona uzun uzun baktığımı ve farklı bir şey göremediğimi hatırlıyorum, bu onun alay etmesine neden oldu. "I

Saçımı boyadım. Ve uzadı. Kulaklarımı deldirdim." Söylediği her şeyi anladım ve gerçekten fark etmediğim için utandım. Carlton esmerdi ama o anda saçlarının açıklığını ve sarı röflelerini fark ettim. Saçları genellikle tepede uzun, arkada kısaydı ama o anda yakasına değiyordu. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdığında piercinglerini fark ettim.

Ben yoktum.

Bavullarını çoktan hazırlamıştı. Tatil sonrasına kadar beklemek istediğini ama işi uzatmak istemediğini söyledi. Tüm bunları ben diz çöküp ona içimi döktükten sonra söyledi.

Boş bira şişemi avucumun içine alıp kolumu geri çekiyorum ve boş şömineye atıyorum, sonra da dağınıklığa küfrediyorum. Şanslıyım ki bu şömine sadece göstermelik, ama en iyisi çok sarhoş olmadan önce gidip temizlemem. Mutfağa girip süpürge ve faraşı aldım ve temizlikle meşgul oldum. Şanssızlığım, şöminenin kurulma şekli.

Bir şey kırmadan süpürgeyi oraya sokamazdım, burnum da bunlardan biriydi.

Mini süpürgemi aldım ve camı temizlemek için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Çok uzun sürmüyor ama işim bittiğinde, olabildiğince geriye gitmeye çalıştığım için biraz terlemiştim ve ellerimde biraz toz vardı. Yüzümün nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirim.

Camı ve kiri attıktan sonra duş almaya gidiyorum, hem kötü anılardan hem de tozdan arınmam gerekiyor.

Duştayken ellerimi vücudumda gezdiriyorum. Her zaman büyük bir alfa olmuşumdur, vücudum kaslarla doludur ve minimum miktarda egzersiz yapmam gerekir. Biraz koşarak vakit geçiriyorum ama hepsi bu kadar. Oldukça iyi görünüyorum. Koyu kahverengi, neredeyse siyah saçlarım mavi gözlerimle keskin bir tezat oluşturur ve çoğu flört eden omega için sohbet başlatıcıdır. Fiziksel olarak

Ben bir avım ama çalışma alışkanlıklarımın bir ilişkiyi sürdürebileceğimi sanmıyorum.

Hırlayarak kendimi kabaca yıkıyorum ve mo- gül düşüncelerim beni daha fazla aşağı çekmeden duştan çıkıyorum.

Tam kanepeye uzanmıştım ki telefonum çaldı. Açıyorum ve yakın arkadaşlarımdan biri olan Miles'ın aradığını görüyorum. "N'aber dostum?"

Miles neşeyle, "Çok değil," diyor. "Üçüncü Cadde'deki barda bana katılmak ister misin diye soracaktım. Winchester's mı? Seni görmeyeli uzun zaman oldu ve başka bir arkadaşımın tanışmanı istiyorum."

"Bilmiyorum dostum," diyorum, herhangi bir planım olmamasına rağmen. İki bira içtim ama beni çakırkeyif bile yapmadılar. "Ben sadece-

"Bir bok yapmıyorsun," diye takılıyor Miles ve ben kıkırdıyorum. "Hadi ama dostum, ben ve arkadaşım genellikle omegalarımızla vakit geçiririz ama biraz takılmak istiyoruz. Arkadaş istersin diye düşündüm."

Miles ve ben üniversiteden beri arkadaşız, bu yüzden beni dışarı çıkmam gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyor. Bir şeyler içmeyeli aylar oldu, bu yüzden onu görmek güzel olurdu.

İç çekerek telefonumdaki saate bakıyorum. Saat daha dört buçuk. Alkolün etkilerini hissetmesem bile ayılmak için bolca zamanım var. "İyi. Saat kaçta?"

" bu!" Miles bağırarak telefonumu kulağımdan çekmemi sağladı. "Yedi buçukta buluşalım. Arkadaşımdan bir eşi ve iki çocuğu var. Çok geç saate kadar dışarıda kalamaz. Kaderiyle tanıştığından beri çok üzgün, o yüzden zaten geç saatlere kadar dışarıda kalmak istemiyor."

Alay ediyorum. "Kader arkadaşları gerçek değildir dostum."

"Görmesem katılırdım. Onlar gerçek dostum. Nadir ama gerçek. Herkeste olduğunu sanmıyorum ama Roma'da kesin. Ve onlar inanıl-

birlikte mümkün. Her neyse, onu seveceksin. Eşiyile tanışmadan önce o da senin gibi bir işkolikti." Yine alay ettim. "Kim bilir? Belki Noel Baba ya da inandığın her kimse Noel'de sana kaderini getirir."

"Evet, sanki bir şey olacakmış gibi."

Konuşmayı tamamlayıp telefonu kapatıyoruz. İç çekerek telefonumu masaya fırlatıyorum ve kanepeye yaslanıyorum. Bektan filmi kapatıyorum, aşk ilanlarını duymaktan ve şirin kartopu savaşlarını görmekten bıkmıştım.

Çünkü bunu istiyorum.

Elimdeydi ama iş yüzünden mahvettim. Ama başka hiçbir şeyim yok. Carlton beni terk ettiğinde, tek dayanağım işimdi. Muhtemelen yapmam gerekenin tam tersini yaptım. Yavaşlamak, hatalarımdan ders çıkarmak yerine, daha çok çalışarak ve yalnızlığımı unutmak için kendimi meşgul etmeye çalışarak tam gaz ilerledim.

Belki önümüzdeki birkaç hafta boyunca dikkatimi işten uzak tutacak bir şeyler bulabilirim. Belki de yeni yıldan sonra iş başlayana kadar yeni bir bar bulurum.

Hay sikeyim. Bu uzun bir üç hafta olacak.

Bölüm 2

Dylan

S Kaldırımdan aşağı atlarken, Fair Falls'un her yıl düzenlediği tatil geçit töreninin hazırlıklarına bakıyorum. Çalıştığım bar da törene katılıyor. bu sene ve çok heyecanlıyım. Patronum Bryce' stant açmamıza izin vermesi için yalvarmak zorunda kaldım ve bana stantta çalışan ben olduğum sürece umurunda olmadığını söyledi. Ben de *ona* sıcak şarap içebildiğim, dekorasyondan sorumlu olduğum ve Noel Baba şapkamı takabildiğim sürece varım dedim. Bryce'ın kardeşim olması ve barın ortak sahibi olmamızın bir zararı olmadı.

Geçit törenine bir haftadan biraz fazla bir süre kaldı ve Fair Falls bambaşka bir şehir gibi görünüyor. Güzel süslemeler ve dün geceki kar yağışı ile burası adeta bir kış harikalar diyarı gibi.

Kapıyı açıp, haftada en az üç gün çalmakta ısrar ettiğim Noel müziği eşliğinde dönüyorum. Kardeşim sevmiyor ama yapmama izin veriyor. Özellikle de bunu duymak için nadiren bara geldiği için.

Bryce deli gibi dans ettiğimi gördü ve başını salladı. "Barın arkasına geç, Dyl. Yakında müşterilerimiz gelecek."

Ona sırtıyorum, barın arkasına geçiyorum ve parmak uçlarımda durup yanağından öpüyorum. Gülüyor ve beni itiyor. "Gevşe biraz Bryce," diyorum ona, çantamı bırakıyorum ve ellerimi yıkadıktan sonra kesme tahtamı, soyma bıçağımı ve birkaç limon alıyorum. "Tatil sezonundayız. Tatil müziği eşliğinde dans etmeyi kim sevmez ki?"

"Ben. Şimdi işe koyul."

Ona kuru bir bakış attım. "Uh, ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Ona kesilmiş bir ıhlamur fırlatıyorum, o da yakalayıp ağzına atıyor. Çok iğrenç. "Defol git buradan. Halletmen gereken evrak işleri olduğunu biliyorum."

Omzundaki el havlusunu bana doğru şaklattıktan sonra ofisine yöneliyor. gülümsüyorum. Kardeşimle birlikte iş yapmak harika. O işin beyni, ben de kulaktan kulağa yayıyorum ve bu sayede burayı ayakta tutabiliyoruz. Ayrıca usta bir miksolojist olmam, çeşitli kurslar almam ve kendi şişelenmiş kokteyl serime sahip olmamın da bir zararı yok. Sadece Fair Falls'ta satılıyor ama çok iyi iş yapıyor.

Açılış görevlerimi yerine getirmeye devam ediyorum - tuzlukları dolduruyorum, bardakları shotlar için hazırlıyorum, peçete dağıtıcılarını dolduruyorum ve biranın buzun içinde olduğundan emin oluyorum. Saate baktığımda açılışa yaklaşık on dakika olduğunu görüyorum. Bar açılır açılmaz çok az insan gelir, ama tatil sezonundayız, o yüzden asla bilemezsiniz.

Müşterilerin gelmesini beklerken not defterimi çıkarıp geçit töreni için standımızda neler yapmak istediğimi gözden geçiriyorum. Elbette şişelenmiş kokteyllerden bazılarının satışa sunulmasını istiyorum ama aynı zamanda alkolsüz versiyonu ve üzerinde sıcak şarabı da tanıtmak istiyorum.

Sıcak şarap sonradan edinilen bir tattır ve sadece kutsal gün sezonunda kullanılabilir, ancak iyi bir iş getirebilir.

Bununla birlikte, süslemelerin de biraz çalışmaya ihtiyacı var. Her şeyi seviyorum, tenekeleri, çelenkleri, çobanpüsküllerini, hepsini. Ama şatafatlı bir stant istemiyorum. İyi ve zarif görünmesini, dikkatleri bara ve ürünlere çekmesini istiyorum. Bu bar kardeşimin hayali ve yaratıcı olabilmek de benim. Dolayısıyla bu standın bunu sergilemesi çok önemli.

Yedi yıldır faaliyet gösteriyoruz ancak bu yıl ilk kez kendi standımız olacak ve bunun en iyisi olmasını istiyorum. Şehirdeki diğer barların stantları var ve daha fazla müşteri çekerek iyi iş çıkarıyorlar. Bu yıl bizim de aynı şeyi yapacağımız yıl.

Mırıldanarak standın ve içinde olmasını istediğim süslemelerin taslağını çiziyorum. Kabin daha çok bir ahır gibi, üstü ve üç tarafı kapalı. Uzun bir masa, birkaç kutu envanter ve şarabı sıcak tutmak için bir içecek dağıtıcısı için yerim olacak. Oradan ne istersem yapabiliyorum. Renkle başlıyorum, renk, renk! Sadece tipik tatil renkleri değil, gökkuşağının tüm renkleri.

Sadece bana yardım edecek uzun boylu birini bulmalıyım. Bryce dinlenmek ve diğer stantları ziyaret etmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek bunu reddediyor. İş o noktaya gelirse yardım eder ama ailede fiziksel olarak güçlü olan kardeşim değil. Eğer klişelere inanılacaksa, ben alfa olarak doğmalıydım.

Bu beni güldürüyor. Ailelerimiz de aynı şeyi söyledi ama asla zarar vermek istemediler. Bryce ve benim alfa/omega hiyerarşisi beklentilerini altüst etmemiz hoşlarına gitti. Bryce tam bir alfa -büyük, güçlü, çok sorumluluk sahibi- ama el işi yapmaktan hoşlanmıyor. Tüm bu şeyleri seviyorum.

Ve tabii ki dekorasyon.

İlk müdavimimiz içeri girdiğinde kabini istediğim özelliklere getirdim. "Dyl!" Reese bir tabureye kayarken barı tokatlayarak bağıyor. "Ben her zamankinden alayım."

"Reese, yemin ederim bir gün benim kokteyllerimden birini denemeni sağlayacağım." Ona göz kırpıyorum ve arkamı dönüp Manhattan için gerekli malzemeleri indiriyorum.

Bir pssh sesi çıkarıyor ve ben kıkırdıyorum. "Asla, evlat. Senin yaşından beri Manhattan içiyorum ve şimdi de bırakacak değilim."

Reese ilk müşterilerimizden biriydi ve evine yakın olduğu için barımıza bir şans verdi. Birçok iş arkadaşına bizden bahsederek iş almamızı sağladı. O her zaman aileden biri olacak ve ilk içkisini her zaman müesseseden alacak.

Bir peçete serip bardağını üzerine koyuyorum ve barın tepesine yaslanıyorum. "Söyle bana Reese," diyorum, boşa gitmiş olsa da cazibemi konuşturarak. Reese alfaları sever -bu konuda bir sır vermez- o yüzden bunun aptalca bir flört olduğunu bilir. "Beni bu berbat hayattan ne zaman uzaklaştıracak ve evin kocası yapacaksın?" Elimi alnıma koyup bayılmış gibi yapıyorum.

İçkisinden bir yudum alırken içten bir kahkaha atıyor. "Tanımını değiştirir değiştirmez, tatlım." Tekrar yudumlar, takdirle mırıldanır. "Kahretsin, Dyl. Nasıl içki yapılacağını iyi biliyorsun. Ev kocalığı konusunda fikrimi değiştirmek zorunda kalabilirim."

Kıkırdayarak havlumla ona bir tokat attım ve içeri giren diğerlerine doğru ilerledim. Barda dolaşıp herkesle konuşuyor, kendilerini rahat hissetmelerini sağlıyor ve o gün için bahşiş garantisi veriyorum. Kutsal gün mevsimi olduğu için insanlar daha cömert davranıyor, kavanozuma diğer günlerdekinin aksine beşlik ve onluk bırakıyorlar. Ben alırım.

Zaman akıp gidiyor ve ben de bazı müşterilerle birlikte hoparlörlerden gelen Noel müziğine eşlik ediyorum. Aynı şarkılar tekrar tekrar çalıyor ama umurumda değil. Ve insanlar içtikçe daha az umursuyorlar.

En sevdiğim şarkı çalıyor ve bardaki müşterilerin dikkatini çekerek söylemeye başlıyorum. Birkaçı katılıyor ama çoğu kendi melodimi söylememe izin veriyor. İyi bir sesim var ve bunu göstermekten korkmuyorum. Tam şarkının sonuna kapı açılıyor ve yüksek sesli bir alfa homurdanarak "Noel karaokesi varsa ben yokum" diyor.

Sırıtiyorum. Yedi yıldır barmenlik yapıyorum, her zaman kapıdan içeri giren bir Cimri oluyor. Bakalım fikrini değiştirebilecek miyim?

Bölüm 3

Andrew

W Kulağımdaki tatlı ses çekici olsa da, Tanrıların berbat Noel müziğini söylüyor. Ondan kaçamayacağımı bilseydim evden çıktığımda, kulak tıkaçlarıyla yatağıma kıvrılırdım. Tüm bu müzik, şenlik ve ev hissini kafamdan atmak için her şeyi yapardım.

Şarkı söyleyen barmene bakıyorum, o da bana geniş bir gülümseme ve küçük bir el sallıyor. Her ne kadar büyüleyici biri olsa da -elma gözleri, kahverengi saçları ve barın üzerinden atlayıp onun ırzına geçmek istememe neden olan dolgun dudakları- ona zaman ayırmıyorum. Çok neşeli, özellikle de bu mevsimde. Benim tipim değil. Birbirlerine benzemeseler de, bu sezon için bu kadar heyecanlı görüldüğüne göre Carlton olabilir.

El sallamak yerine barın arka tarafına dönerek arka tarafa yakın boş bir yer gösteriyorum. Miles ve arkadaşı Rome yan yana oturuyorlar.

Paltolarımızı ve atkılarımızı çıkardıktan sonra Miles bana pis pis sırtıyor. "İlk raundu sen alacaksın."

Kaşımı kaldırıyorum. "Neden ben?"

"Çünkü bir hayranın var," diyor Rome, başını barmene doğru eğerek. Arkama baktığımda barmenin hâlâ bize baktığını görüyorum. Gülümsemesi hâlâ geniş, sanki bizi incelediğini bilmemden memnunmuş gibi.

Alay ediyorum. "Bana bakmıyor."

Roma kıkırdar. "Ben olmadığım kesin." Tişörtünü hafifçe aşağı çekiyor ve boynunun aşk ısırıklarıyla dolu olduğunu görüyorum. "Eminim herhangi bir omega bunları bir mil öteden fark edebilir."

Hissedeceğimi bilmediğim bir kıskançlıkla kıllanıyorum. İnsanların ilişkide olmasından dolayı acı çekmedim. Olmadım.

Miles bana sırtıyor. "Erkek arkadaşım ile sürekli buradayım. Bekâr olmadığımı biliyor. Sorun sensin, adamım. Bu konuda ne yapacaksın?"

"Turumuzu alalım," diyorum sıkıntıyla.

Gereğinden fazla öfkeyle kabinden çıkıp bara yaklaştım. Sohbet ettiğimiz kısa süre içinde -daha çok bana ateş eden adamlar gibi- bar dolup taşı. Ama omega her şeyi ağırdan alıyor, içkileri karıştırıyor ve sürekli sohbet ediyor. Gülüyor ve şakalaşüyor, bir yandan da elleri dakikada bir mil hareket ediyor, içkileri karıştırıyor, biraların kapaklarını açıyor ve ödeme için para ve kart alıyor. İyi yağlanmış bir makine gibi, işini ciddiye alırken aynı zamanda eğleniyor.

Eğer bu tür şeylerden hoşlansaydım, biraz tahrik edici olurdu.

Sonunda benden önce toplananlarla işi bittiğinde bana doğru ilerledi ve elini omzuna astığı havluya sildi.

der. Aynı geniş sırtıyla, "Sana ne getireyim yakışıklı?" diye soruyor. Kokusunu alıyorum ve duyularımın içine işliyor. Şeftali ve şekerli kurabiye. Bana evi düşündüren iki şey. Bekle, ne?

Homurdanarak ona emirlerimizi veriyorum ve arkamı dönüyorum, flört yemini yuttuğumu belli etmek istemiyorum. Bunun onun işi olduğunu söyleyebilirim ve hiç havamda değilim. Özellikle de bu kadar Noel insanı gibi görünürken. Şu anda bunu kaldıramam.

"Al bakalım, yakışıklı. Bu gece Winchester'a uğradığın için teşekkürler." Arkamı döndüm ve ona bir kez daha baktım. Narin yüz hatları ve dans eden gözleriyle çok çekici biri. Güzel gülümsemesi şimdiden bana bir şeyler yapıyor.

Arkamı dönüp onu görmezden gelmek istiyorum ama omega babam bana bundan daha iyisini öğretti. Bektan bir ruh halinde olabilirim ama bu, bu adamı bu gece bir kez küçümsemiş olsam bile, tamamen kaba olmak için bir neden değil. "Evet, rica ederim." Bahşış kavanozuna bir onluk atıyorum ve içkilerimizi alıp masaya dönüyorum.

İçkilerini önlerine koyup yerime oturduğumda Miles ve Rome bana sırtıyor. "Ne?" Sinirli bir şekilde soruyorum, shot'ımı alıp biramla kovalıyorum.

İkisi de başlarını sallıyor. "Biliyor musun," diyor Rome, "eşimle tanıştığım da ona karşı nazik değildim. Meğer o benim kader arkadaşımış. Kaderin yolunuza kimi çıkaracağını asla bilemezsiniz."

"Ben değilim," diyorum ciddiyetle. "Bu neşeli havaya sahip olan son omega beni Noel günü terk etti çünkü çok fazla çalışıyordum. Yani kaderin bu kadar acımasız olacağından şüpheliyim."

temizleyen Roma gözlerini kaçırır. "Özür dilerim dostum. Bilmiyordum."

İç çekerek parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Bu senin hatan değil. Bilemezdin. Sadece tatil dönemlerinde biraz huysuz oluyorum."

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Roma sorar.

Muhtemelen yine de vereceğini bildiğimden başımı sallıyorum. "Devam et."

"Bu olay birkaç aydan daha uzun bir süre önce olduysa, bu konuda biriyle konuşmanın zamanı gelmiş olabilir. Bu tür kalp kırıklıklarını bilirim. Geçmiş atlatamadığım için neredeyse eşimle ilişkiyi tamamen bitiriyordum. Sadece bir öneri."

Kabinde arkama yaslanıp bira şişemi çeviriyorum ve "Terapiye gittim ve en kötüsünü atlattım. Sadece üstesinden gelmek kolay değil." Anlayışla başını sallıyor. "Ama biriyle konuştum. Tatiller benim için zor geçiyor."

Miles masanın öbür ucuna uzanıp kolumu okşuyor. "Anlıyorum. Hepimiz incindik. Sadece bunun seni sevimli barmenlerle flört etmekten alıkoymasına izin verme."

Ona bir peçete fırlatıyorum, o da gülüyor ve peçeteyi yüzüne çarpmadan yakalıyor. Bir süre oturup konuşuyoruz, bar gittikçe gürültülü bir hal alıyor ama kontrol edilemeyecek kadar değil. Kuşkusuz, gerçekten güzel bir yer, ama Noel müziği beni sinirlendiriyor. Belki sezon bittikten sonra ziyaret ederim. Tanrı biliyor ya, başka zaman tahammül edemiyorum.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra, hem Rome hem de Miles eve, arkadaşlarının yanına dönmeleri gerektiğini söyleyerek yalvardılar. Onları kalmaları için ikna etmeye çalıştım. Gelmek istemememe rağmen gerçekten harika vakit geçirdim. Stephan haklıydı, evden daha fazla çıkmalıydım.

"Haydi. Bir tur daha," diyorum onlar ceketlerini giyerken.

Roma kıkırdıyor. "Arkadaşım ve en büyüğüm bana en küçüğümün bensiz yaptığı her şeyin fotoğrafını gönderiyor ve ben de eve gidip kendim görmek istiyorum." Telefonunu bana çeviriyor ve küçük, sevimli, tombul bir bebek görünüyor,

Yumruklarını havaya kaldırmış, başka bir çocuğun saçını tutarak gülümsüyor. Kendime rağmen bu sevimli fotoğrafa gülümsüyorum. Tüm bunlara sahip olmak onun için güzel olmalı.

Başımı eğiyorum. "Güzel bir aileniz var."

Roma'nın göğsü gururla kabarır. "Evet, iyi bir hayatım var. Şimdi ona geri dönmeliyim ki bana eğlenceyi kaçırdığımı gösteren fotoğraflar göndermeyi ." Sırtımı sıvazlıyor. "Seninle tanışmak güzeldi. Bunu tekrar yapalım." O çıkarken başımı sallıyorum.

Yüzünde bir sırıtiş olan Miles'a dönüyorum. "Ben eve gidip sikimi omega'ma sokacağım. Bana gönderdiği resimleri görmek ister misin?"

"Hayır!" Birkaç kişinin dönüp bana bakmasına neden olacak şekilde bağıryorum. "Kesinlikle olmaz. Chris'i ölümüne seviyorum ama onun kıcını görmek istemiyorum."

Miles gülüyor ve kolunu omzuma atıyor. "Henüz gitme. Benden bir içki daha iç." Beni bardaki bir tabureye oturtuyor, barmene işaret ediyor ve önüme bir yirmilik atıyor. Ben itiraz edemeden dışarı fırlıyor ve yakışıklı barmen önümde dikiliyor.

Bu akşam zaten bir kez kaba davrandım, bu yüzden istediğim gibi kalkıp gitmek yerine yerimde kalıp bir içki sipariş ediyorum. "Ne tür?" diye soruyor, göz temasını kesmeden yanımdaki birinin birasının kapağını açarak.

"Şaşırt beni," diyorum sıkılmış bir sesle. Kafam iyi, bu yüzden çok sarhoş olmak istemiyorsam bir kadeh daha içmemin söz konusu olmadığını biliyorum.

"Bu çok kolay. Bana bir dakika ver, seninle ilgileneceğim yakışıklı." Yürüyerek uzaklaşıyor ve ben yardım edemiyorum ama kıcına bakıyorum. Bir şey hayal etmeye başlamadan önce gözlerimi ayırıyorum. Hayır, yakışıklı barmene bakmak yok.

Carlton beni terk edeli neredeyse iki yıl oldu ve ben başka bir omega'ya hiç bakmadım. Yayınevinde flört eden çok kişi var, ama ben bunu saklıyorum.

kesinlikle profesyonel. İneklerle takılmak istemediğim için değil, ilgimi çekmediği için. Ama bu barmen, güzel gülümsemesi, mutlu gözleri ve dostane tavrıyla... bana neler olabileceğini düşündürüyor.

Önüme konan bir içki beni düşüncelerimden koparıyor. "Al bakalım. Bana ne düşündüğünü söyle."

Kaşımı kaldırıyorum. "Şu anda mı?"

Bana neredeyse yaramazca sırtıyor. "Ne zaman içmeyi planlıyordun?"

Gözlerimi devirerek bir yudum alıyorum ve bir takdir mırıltısını tutmak için mücadele ediyorum.

"Güzel," diyorum isteksizce. "Neymiş o?"

"Bu benim özel karışımım. ne koyacağımı bilmiyorum. Belki," diyerek çenesine vuruyor ve cilveli bir sırıtışla "Varyemez Özel" diyor.

Ona kuru bir bakış attım. "Harika bir isim."

"Bana kazanan gibi geldi. Mevsimlik Scrooge'um sevdiğine göre."

Ben daha lafımı geri alamadan -mevsimlik Cimri de neyin nesi- göz kırpmıyor ve başka siparişler alarak uzaklaşıyor.

Bu koltuktan kalkmam gerektiğini biliyorum, ama ona yapıştım kaldım. Evde beni bekleyen başka bir şey olmadığı için kalıyorum. Ve içiyorum. Ve manzaranın tadını çıkarıyorum.

Bölüm 4

Dylan

T o Scrooge Special. Kendi kendime gülüyorum, omzumun üzerinden tavırlı alfaya bakıyorum. Burada kalmasına şaşırdım. İçeri girdiğinde bana baktığında, buradan başka bir yerde olmak istediğini söyleyebilirdim. Ama hala benim barımda, yani bir şey olmalı. Bir yolunu bulacağım. bir nokta. Müşteriler barmenleri kişisel terapist olarak kullanmayı severler.

Reese baktığımı görüyor ve gülümsüyor. "Bu çok yakışıklı. Gözlerini senin kışından alamaması çok kötü. Hiç şansım yok."

Kıs kıs gülerek başımı salladım ve ona bir şişe su uzattım. Reese her zaman üç Manhattan'dan sonra bir şişe su alır. Neredeyse eve gitme vakti geldi ve ben onun sohbetini özleyeceğim. "Evet, benim tipim değil. Çok gergin."

"Dyl, şuna bak." Reese'le dalga geçerek omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum ve alfanın yüzünde neredeyse öfkeli bir ifadeyle televizyona baktığını görüyorum.

Hallmark filminin olduğu bir köşede. "O herkesin tipi." Reese'in yanında bir sipariş alarak kıkırdıyorum. "Onu gevşet. Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin. Bir hikâyesi olabilir." Reese durdu, sonra . "Standınızda size yardımcı olabilir. Bak ne kadar güçlü ve uzun."

"Reese, bana ancak iki dostça kelime söyledi," diyorum bara yaslanarak. Çok fazla hareket ediyorum ve işimi sevmeme rağmen ayaklarım acıya karşı bağışık değil. "Standımın dekorasyonu konusunda bana yardım etmesi için onu nasıl ikna edebilirim? Yüzündeki ifadeden tatillerden *nefret ettiği anlaşılıyor*."

"Bu işi daha eğlenceli hale getirecek." Reese kaşlarını sallar. "Bir yolunu bul. Sen de alfanın gevşemesini ve standına yardım etmesini sağlarsın. Kazan-kazan."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Taksi çağırmamı ister misin?"

Başını sallayıp cüzdanını almak için cebine uzanıyor. "Evet, sarhoş değilim ama eve birkaç blok yürümek için hava çok soğuk."

Paramı ödedikten sonra ona bir taksi çağırdım. Taksi birkaç dakika içinde geldi ve arkadaşşıma iyi geceler diledim. Elbette onu yarın göreceğim. Her gün içmeye , ama merhaba demek için uğruyor.

Kalabalık azalıyor, etrafta on kişiden daha az insan var. Saatile bakıyorum, sabahın ikisini geçtiğini görünce şok oluyorum. İçki karıştırırken zaman su gibi akıp geçiyor.

Herkesle ilgilenildiğinden emin olduktan sonra Varyemez'imın yanına gidiyorum. "İyi misin?" Onun için yaptığım spesiyali yudumluyor, televizyona bakıyor ve yeni bir tatil şarkısı çalmaya başladığında kaşlarını çatıyor. Tatillerden nefret ettiğini bile bile neden hâlâ burada olduğundan emin değilim.

Yüzü ifadesiz. "Peki. Bunun fiyatı ne kadar?" Adını söylemiyor ama ne dediğimi hatırladığını biliyorum.

"Müesseseden."

"Senin istemiyorum," diye ısırtıyor.

"Senin için çok mu şenlikli?" Şakayla karışık soruyorum.

Yüzü birkaç duyguyla şekil değiştiriyor ve bıkkınlıkta karar kılıyor. "Hayır. Sadece sadaka kabul etmiyorum. Ne kadar?"

"Gerçekten de müesseseden. Henüz menüde yok. Sadece beni tanımayan birinin doğruyu söylemesini istedim. Ve sen bunu başardın. Bunun için teşekkürler."

Tekrar kaşlarını çatıyor, başını sallıyor ve içkisini bitiriyor. "Beni kobayın yaptığın için teşekkürler. Gerçekten de mutlu Noeller." Bardağı yere çarptı ve kaşlarını daha da çatı.

"Senin olayın ne, alfa?" Barın arkasındaki tezgâha yaslanmak için kalçamı dışarı çıkararak soruyorum. "Buraya geldiğinden beri hırçınsın. Bana sorunun ne olduğunu söyle. Daha iyi hissedeceksin."

Bana bakıyor, birkaç dakika boyunca dik dik bakıyor, muhtemelen insanların onun bakışlarından korkmasına alışkın. Ben alışkınım, sürekli sarhoş alfalarla çalışıyorum, bağışıklığım var.

Beni etkilemediğini görünce iç geçiriyor ve bardağı bana doğru itiyor. "Bana bir Scrooge Special daha hazırla, ben de üzerine dökeyim."

"Lütfen deyin ve bir anlaşma yapın."

Düşük bir hırıltı ve sıkılmış dişlerle, "Lütfen" diyor.

Sırtarak bardağını alıyorum, daha sonra yıkamak üzere lavaboya koyuyorum ve ona yeni bir tane getiriyorum. İçkisini hazırladıktan ve diğer herkesi kontrol ettikten sonra -bu arada bazı hesapları da kapatıyorum- tekrar yanına gidiyorum. "Şimdi dökül bakalım."

Sonraki birkaç dakika boyunca bana birkaç yıl önceki eski sevgilisinin tatil sezonuna çok düşkün olduğunu, kalbini döküp evlenme teklif ettikten sonra Noel günü onu terk ettiğini anlattı. Onun için üzülüyorum, gerçekten. Özellikle de aldatmayla birleşince.

"Ona daha fazla dikkat etmem gerektiğini biliyorum. Ama o hiçbir şey söylemedi. Bir sorun olduğunu bilmiyordum." Yüz ifadesi sesindeki incinmişliği ele vermiyor. "Aldatmak sınırı aşmaktı."

Elimden geldiğince nazik bir şekilde soruyorum: "Sence fiziksel bir şey yapmadan önce ilişkiyi bitirmiş olabilir mi? Belki de sana söylemeye çalıştı ama sen dinlemedin?"

Başını sallıyor. "Bunu düşündüm. Ve bu benim suçum olurdu. Ama neden her şeyi bitirmeyelim ki?"

"Bunu tartışmıyorum," diyorum. "Bunun için hiçbir mazeret uydurmuyorum." "Hepsi bu mu?" Yüzü şaşkınlığın resmiydi.

Kaşımı kaldırıyorum. "Evet. Başka ne diyebilirim ki?"

Varyemezim omuz silkiyor. "Bilmem ki. Düşündüm de..." sesi kesiliyor ve ben ne düşündüğünü bilerek kıkırdıyorum.

"Bir omega olduğum için onun tarafını tutacağımı düşündün." Hakkını yemeyelim, hafifçe sakinleşmiş görünüyor. "Evet, şey..."

Onu rahat bıraktım. "Yanlış yanlıştır, Scrooge. Tasarımımın neyi kabul edeceğimi belirlemesine izin vermem."

"Andrew."

"Hayır, ben Dylan'ım," diye espri yapıyorum.

Bana kuru bir bakış attı. "*Ben Andrew.*"

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzattım ama tokalaşamadan Bryce içeri girdi. "Selam kardeşim. Seni burada görmeyi beklemiyordum." Ona doğru yürüyorum ve bir kolumu beline doluyorum. "İlham kaynağım Scrooge ile tanış. Scrooge, bu diğer bar sahibi Bryce."

El sıkıştılar ve hoşbeş ettiler. Otuz dakika sonra bar kapanacağı için ortalığı toplamaya başladım. Andrew'un yanına döndüğümde

Eşarbinı boynuna sarıyor. Reese'in söylediklerini düşünerek, devam ediyorum.
"Hey. Sana bir taksi çağırmamı ister misin?"

"Hayır. Yürüyeceğim. Sadece birkaç blok oturuyorum." "Tamam. Benimle eve kadar yürümek ister misin?"

Bana bir kez baktı. "Tamam." Tekrar yerine oturuyor ve boynundaki atkırı açıyor. Örtmeye çalıştığım şokla başımı salladım ve kapatmaya başladım. Evet demesini beklemiyordum, bu yüzden fikrini değiştirmemesi için temizlik yaparken sessiz kalıyorum.

Temizlik yaparken, standımda bana yardım etmesi için onu nasıl kandırabileceğimi düşünüyorum. Bryce az önce bana yardım etmeyeceğini hatırlattı. Her fırsatta bana bunu hatırlatıyor, ezik herif. Scrooge biraz teşvike ihtiyaç duyacak bir tipe benziyor. Cesaret ya da ultiatom gibi bir şey.

Aklıma gelen bir fikirle, kapanış görevlerimi tamamlarken gülümsüyorum. Hazır olduğumda atkırı boynuma doluyor, ceketimin fermuarını çekiyor ve çantamı alıyorum.

"Hazır," diye anons ediyorum gereksiz yere.

Varyemezim barı dolaşıyor ve benim için kapıyı açıyor, içeri girebilmem için kenara çekiliyor. Tatile karşı olabilir ama terbiyeli biri.

Birkaç dakika sessizce yürüdük ve ben biraz paniğe kapıldım çünkü fırsat henüz elime geçmemişken onu nasıl yardım etmeye ikna edeceğimi hâlâ tam olarak bilmiyorum. Bazı çocuklar daha önce oynamış ve bina girişime bir yığın kartopu bırakmış olmalı. Gülümseyerek yığının yanına gidip bir tane alıyorum. Andrew ellerini kaldırarak durdu. "Yapma," diyor bütün akşam kullandığı o gür sesiyle.

"Gitmeyeceğim. Haftaya geçit törenine gidecek misin?" Kartopunu bir elimden diğerine atarak soruyorum.

"Hayır. Bana göre değil."

"Standıma yardım etmek ister misin?"

Alay ediyor. "Kesinlikle hayır. Bu sen misin?" Binamı işaret ederek soruyor. Sorusunu geçiştiriyorum. "Hadi, Scrooge. Yardımına ihtiyacım var."

"Başkasına sor."

Geri başladı ama ben seslendim. "Üç üzerinden en iyi iki mi?"

"Üçte iki ne?" Gitmek istediğine eminim ama merakı onu yenmiş. Güzel.

Ona doğru yürüdüm ve kartopunu uzattım. "Sokağın karşısındaki tabelayı üç defadan ikisinde vurabilirsen, yardım etmek zorunda değilsin. Yapamazsan, yarın sabah 10'da görüşürüz."

Andrew gözlerini devirerek kolunu geriye atar ve kartopunu sertçe fırlatarak tabelanın tam ortasına isabet ettirir.

İçimden küfrediyorum ama bunu görmesine izin vermiyorum. "Fena değil. Sadece bir kez daha vurmam gerekecek ve sonra yakandan düşeceğim, Varyemez McDuck."

"Sen nasıl , Pickles." "Pickles?"

Başını sallıyor. "Bana bir kartopu daha ver."

Sırıtarak, uzattığı eline bir tokat atıyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, atmak için kolunu geri çekiyor ama bu sefer kartopunu göğsüne doğru fırlatıyorum. Tökezliyor ve fırlattığı kartopu tabelayı bir metre ısıkalıyor.

Bana döndü, yüzünde bir şok ifadesi vardı. "Hile yaptın."

"Hayır, kazanmaya çalışıyorum. Gerçekten yardıma ihtiyacım var Scrooge."

"Umurumda değil." Görebildiğimden daha hızlı, biraz kar ve tabelaya doğru fırlatıyor. Atışa bakmak için dönüyorum ve çok kısa düştüğünü görüyorum. Görünüşe göre olması gerektiği kadar sıkı paketlememiş. Yaşasın ben!

Şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi, ellerimi çırparak aşağı yukarı zıplıyorum. "Evet! Hadi, Scrooge. Bahis bahistir." Cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Bana numaranı ver. Nerede buluşacağımızı bildirmek için seni arayacağım."

Kaşlarını çatarak numarasını tekrarlıyor, yüzü soğuktan ve sinirden kıpkırmızı. Yardıma ihtiyacım olmasaydı, onu rahat bırakırdım ama var. Yemi yuttuğu için sadece kendini suçluyor.

Ona bir gülümseme daha göndererek apartmanımın kapısına doğru geri dönüyorum. "Bunun için teşekkürler Scrooge. Kim bilir? Belki de seni bir tatil aşığına dönüştürebilirim."

O uzaklaşırken homurdanıyor ve ben neredeyse merdivenlerden yukarı süzülüyorum. Artık standıma yardım edecek biri olduğuna göre, elimden geleni yapabilirim. Fair Falls sakinleri onlara neyin çarptığını anlamayacaklar.

Bölüm 5

Andrew

M zil çalan telefon beni zaten sıkıntılı olan gece uykumdan uyandırıyor. Diğer uçtan gelen hırıltılı, neşeli ses beni inletiyor.

"Günaydın, Varyemez," diye şarkı söylüyor Dylan kulağıma. "Neden uyanmadın?"

Arka planda bir tür tatil cıngılı duyuyorum ve prensip olarak sinirleniyorum. Kimse bu kadar erken saatte tatil müziği dinlemek zorunda değil. "Saat daha dokuz bile değil."

Tam bunu söylerken alarmım çalmaya başlıyor ve saatin sabah dokuz olduğunu bildiriyor.

Kolumu yüzüme atarak tekrar inliyorum.

Dylan tatlı tatlı kıkırdayarak -hayır, tatlı tatlı değil- kulağıma, "Artık öyle. ama. . Bardayım. Otuz dakika sonra burada buluşalım mı?"

"Bir saat içinde orada olacağım. Bu işi bu kadar erken bitirmek için bir neden yok," diye homurdanarak battaniyemi bacaklarımdan atıyorum. "Kim çalışmak için bu kadar erken kalkar ki?"

"Öyleyim, yakışıklı." Hareket ve homurtu duyuyorum. "Acele edin lütfen. Kabul etmek istemesem de, bu kutuyu kamyonuma kaldıramam."

"Tamam." Aceleyle getirilmeden telefonu kapatıyorum. Bir saat yeterli bir süre.

Bacaklarımı yatağın kenarına atarak bir an için başımı ellerimin arasına aldım. Ufacık tefecik bir omega'nın beni lanet olası bir tatil standında ona yardım etmem için kandırmasına nasıl izin verdim? Rekabetçi doğama lanet olsun. O kadar uğraşmadı bile ve ben onu yenmek için her şeyi yaptım.

Dürüst olmak gerekirse, eğlenceliydi. Kartopu göğsüme çarptığında ve o omega'nın yüzündeki eğlenceli ama rekabetçi ifadeyi gördüğümde, göğsümde garip bir şey oldu. Biri beni hazırlıksız yakalamayalı uzun zaman olmuştu ve biraz eğlenmek istediğimi hissetmeyeli daha da uzun zaman olmuştu.

Lanet olsun bu Omega'ya ve tatil neşesine.

Kaşlarımı çatarak duşa giriyorum ve bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. En azından yalnız olursam, şenlikli ve mutlu herhangi bir şeyin etrafında olmaya direnebilirim. Sadece üç hafta. İşe dönme zamanı gelene kadar sezonu atlatabilirim.

Hava hala çok soğuk olduğu için saçımı yıkamak bir hataydı, bu yüzden fön makinemi kullandım - uzun zamandır yapmadığım bir şey. Kendimi birileri için hazırlıyormuşum gibi hep kibirli hissetmişimdir.

Bir başlangıçla, biraz öyle olduğumu fark ettim. Omega ne kadar iyiye, ben de onun için iyi görünmek istiyorum.

Küçümseyerek fön makinesini yere atıyorum ve giyiniyorum, çok erken olduğu için boktan bir ruh hali içindeyim.

Barın kapısını açıyorum ve müziğin ne kadar gürültülü olduğunu duyunca kaşlarımı çatıyorum. Tatil müziklerinden nefret ettiğimi söylemiş miydim? Dylan'ı barın arkasına süslemeler asarken şarkı söyleyerek dans ederken buluyorum. Etrafıma baktığımda buranın neredeyse her santimetrekaresinin süslenmiş olduğunu görüyorum. Aynanın etrafında gar- land, bazı masaların üzerinde küçük Noel ağaçları, ön ve arka kapıların üzerinde bir sis perdesi var.

Çok fazla.

Beni fark ettiğinde Dylan'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Günaydın yakışıklı."

"Neden bu Noel saçmalıklarını etrafta dolaştırıyorsun?" Selamına karşılık vermek yerine onu kızdırıp kızdıramayacağımı görmek için soruyorum.

İşim çok zor olacak çünkü gülümsemeye devam ediyor. "Çünkü şenlikli. Herkes tatil sezonunu sever."

"Hayır, sevmiyorlar," diye homurdanarak bara doğru yürüyüp paltomu ve atkımı çıkarıyorum. "Kimse bu saçmalığı sevmiyor."

"" diyor neredeyse rüya gibi bir sesle. "Harika bir mevsim. İlahiler, kar, bazı insanlar için hediyeler, diğerleri için inanç ve kültür kutlamaları. İnanılmaz bir şey."

Homurdanıyorum ama cevap vermiyorum.

Son dekorasyon parçasını da yerleştirmeyi bitirdiğinde, geniş bir sırtışıla bana döndü. "Ben hazırım, Varyemez. Kamyonetime koymam gereken üç kutu var, sonra alana gidebiliriz. Geçit töreni beş gün sonra."

"Ve standınızı hazırlamak için şimdiye kadar beklediniz?"

"Evet, ukala," diyor kıkırdayarak, sesi kulaklarımı gıdıklayarak üzerimde çınlıyor. "Hava kötü olabilir diye çok erken kurmak istemedim. Ama hava durumunu kontrol ettim ve önümüzdeki birkaç gün boyunca gökyüzü açık olacak. Kar önümüzdeki haftaya kadar yeniden başlamayacak."

Neşeli tavırları sinirlerimi bozuyor. Bu soğuk havada gerçekten mutlu olacak bir şey yok ve mevsimin şenlikli bir yanı da yok.

Tabureden kalkıp ona, "Bana kutuların olduğu yönü göster. Bir şeyler yüklemek için neden bu kadar erken gelmemi istediniz bilmiyorum."

"Bugün çok huysuz bir dede olmuşsun." Ona yan gözle bakıyorum, bu da onu sertçe güldürüyor. "Öylesin. Çocukların çimlerinden defolup gitmesini isteyen yaşlı bir adam gibisin."

"Benim çimenliğim yok," diye mırıldanıyorum, bunun hiçbir anlamı olmasa da.

Bana bir kutuyla vurdu. "Evet, evet, ben de öyle. Hadi gidelim. Bugünlük işimiz bittiğinde sana öğle yemeği ısmarlarım. Ne dersin?"

Onaylarcasına homurdanıyorum, kutuyu alıyorum ve bir tane daha alıyorum. Arka kapının yolunu gösteriyor ve ben de peşinden yürüyorum. "Neden bir kamyonetin var? Binanın önünde park yeri yok ki."

"Çok sık kullanmıyorum. Sadece teslimat yapmam gerektiğinde." Kamyonun kasasına atlıyor ve ben kutuları yerleştirdikten sonra arkaya çekiyor. "Elimde kasalarla dolaşamam."

"Neyin kasaları?" Yatağın üzerine bir kutu daha koyarken homurdandım. "Şişelenmiş kokteyllerim."

Ona baktım. "Scrooge Specials?"

Onun çınlayan kahkahası, soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti gönderiyor omurgamdan aşağıya. Mevsime kızgın kalmamı zorlaştırıyor. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey onu etkilemiyor. Bu tür bir umursamazlığı takdir etmek lazım.

Kokusu beni sarıyor ve yüzümü boynuna gömmek istememek için başımı sallamak zorunda kalıyorum. Konuştuğunu fark etmem biraz zaman alıyor.

"Hayır. Adı Winny's Delight. Denemek ister misin? Yerel olarak satıyorum. Gerçekten iyi iş çıkarıyor. Birisi sipariş verdiğinde teslimatları almak için kamyonu ihtiyacım var."

dava ya da beş."

Biraz şaşırdım. Dylan'ın bir iş adamı olduğunu düşünmezdim. Kardeşi hesap kitap işleriyle uğraşırken onun barda çalıştığını düşünmüştüm çünkü bu işte iyi değildi. Neden ona bu klişeyi yakıştırdım bilmiyorum, sanki omegalar sadece konuşmak ve güzel olmak için iyilermiş gibi.

Bunu analiz ettiğimde kendimi bok gibi hissediyorum. Carlton öyleydi. Omega klişesine bire bir uyuyordu. Ona bakmamı istiyordu, sadece güzel ve süslü olmak istiyordu - bunda yanlış bir şey yoktu - ve sonunda evde kalan bir baba olmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu.

Tek bir benzerliğin -tatillere duydukları sevgi- onun Carlton'a benzediğini düşünmeme neden olması, Roma'nın haklı olabileceğini düşündürüyor. Ayrılıkla ilgili duygularımı yeterince dile getirmemiş olabilirim. Belki Rome'u arayıp ne yaptığını öğrenebilirim. Dylan'la daha fazlasını istediğimi söylemiyorum, ama fırsat tekrar gelirse, geçmişteki takıntılarımın beni bir omega'dan alıkoymasını istemiyorum.

İsteksizce, "Evet, biraz deneyeceğim." dedim.

Dylan şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Tamam. İçeri gel. İçeri gel. Soğutucuda biraz var."

Onu takip ediyorum ve barın arkasındaki buzdolabından bir şişe çıkarırken bara oturuyorum. Kapağını hızlıca açıp bana uzatıyor. Pembe, gazlı ve şeker gibi kokuyor. Daha denemeden neredeyse kendime bunun iğrenç olduğunu . Yüzümü buruşturarak -dilime vuracağını bildiğim tatlı tadı bekleyerek- küçük bir yudum alıyorum. Sonra daha da büyük bir yudum.

Tadı hiç de hayal ettiğim gibi değil. Tatlı, evet, ama aşırı değil. Güzel bir tadı var ve ağızda bıraktığı tat çok hoş. Kısacası, harika bir şey.

"Vay canına," diyorum biraz daha içerek. "Bu gerçekten çok iyi." Ona bakıyorum ve kendini beğenmiş gülümsemesini görüyorum. Onu silmeye bile çalışamıyorum çünkü o

Kendini beğenmiş. "Bu konuda bir yeteneğin var."

Ellerini pantolonunun üzerinde gezdiriyor, sonra arka cebine sokuyor. "Sana usta bir miksolojist olduğumu söylemiştim. Birkaç yıldır bunun üzerinde çalışıyorum. Aslında başkalarına sertifika verebilmek için birkaç sınıf kurmaya çalışıyorum." Yüzümde şaşkınlık ifadesi olmalı çünkü kıkırdıyor. "Ne? Sadece güzel bir yüz olduğumu mu düşündün?"

İnkâr etmenize gerek yok. "Yaptım. Bunun için özür dilerim."

"Önemli bir şey değil," diyor omuz silkerek ve benim sahip olabileceğim herhangi bir kuşkuyu gerçekten umursamadığına inanıyorum. "Bunu çok yaşadım. Kim olduğumu ve masaya ne getirdiğimi biliyorum. Bir alfanın benim hakkımda ne düşündüğü hiçbir şey ifade etmiyor." Yorumunun acısını biraz olsun hafifletmek için göz kırpmıyor ama ben yine de hissediyorum.

Winny's'imi bitiriyorum ve şişeyi barın üzerine koyuyorum. "Hazır mısınız?"

"Öyleyim." Barın etrafından dolanıyor ve atkımı boynuma doluyor. Vücuduma değdirmeden ustalıkla ilmeklediğinde bir nefesi bastırıyorum. Çok yakın, ama yeterince yakın değil.

"İşte oldu. Hadi başlayalım da seni besleyebileyim." Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü, beni arkasından bakakaldım, bana ulaştığına biraz inanmamıştım.

Bölüm 6

Dylan

Tstant alanı hareketlilikle dolu, diğer stant katılımcıları da benimle aynı fikirde; stanttaki eğlencenin tadını çıkarabilmek için hemen süsleme yapmak istiyorlar

ve geçit töreni.

Geçit töreni bittikten sonra çoğu insan ya yürüyerek ya da arabayla alana inecek, böylece daha sonra eğlencenin tadını çıkarabilecekler. Bu yıl geçit törenini deneyimlemek istiyorum, bu yüzden başlangıcını yakalamayı ve ardından stantla ilgili işleri halletmek için buraya gelmeyi planlıyorum. Eğer başından itibaren takip , her ikisini de yapabilmem gerekir.

Bir standım olmasının dezavantajı da bu. Tüm şamandıraları kadar uzun süre göremiyorum. Genellikle Bryce ve ben birlikte takip eder, eğlenceli fotoğraflar çeker ve gördüğümüz harika şamandıralar hakkında konuşurduk. Çocuklar şamandıraların üzerindeyken şeker atıyorlar ve Bryce'la en çok kimin yakalayacağına dair bahse giriyoruz. Onun elleri benimkilerden çok daha büyük olduğu için genellikle o kazanırdı.

Andrew elinde üst üste yığılmış üç kutuyla kabine doğru yürüdüğünde, sürekli geçit töreni anılarına gülümsüyorum. Kutuları yere bırakıyor, sonra en alttaki su birikintisine düşünce küfrediyor. Benim ve diğerlerinin koşuşturması yüzünden bu alan biraz çamurlu ve su birikintileriyle dolu, ancak çevrede hâlâ bol miktarda kar var.

Aceleyle kutuları belirlenen masanın üzerine kaydırır ve en üstteki kutuyu açar. Neyse ki masa örtüleri ve diğer süslemeler çamurlu su yüzünden mahvolmadı.

Kaşlarını çatmaya devam ettiğinde ona "Zararı yok," diyorum.

Andrew başını sallıyor, sonra bana bakıyor, bakışları içime işliyor. Ağzını açıyor ama hemen kapatıyor, arkasını dönüyor ve kamyonu doğru gidiyor. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim ama Varyemez'imın nedenlerini düşünemiyorum. Kendimi diğer kutuları açmakla, çelenkleri, Noel toplarını, çelenkleri ve çobanpüsküllerini masanın ucuna yerleştirmekle meşgul ediyorum. Her şeyi sıraya dizdiğimde, standımın örtüsünün altından çıkıp bir göz atıyorum. Ne istediğimi hayal başlıyorum ve burada yardım edecek biri olduğu için mutluyum. Merdivenle bile süslemeleri istediğim gibi yapamazdım.

Scrooge kolunun altında bir kutu ve omzuna asılı merdivenle geri döner. Gerçekten çarpıcı bir figür çiziyor. Dolgun dudakları, keskin yanakları, seksi gür kaşları ve gür saçları. Eğer bir alfa için piyasada olsaydım, kesinlikle atışımı yapardım. Ama biz çok farklıyız ve o da çok huysuz.

Yine de huysuzluğu hoşuma gidiyor. Sıcak ve soğuk tavrı biraz işe yarayabilir.

"Teşekkür ," diyorum . Onunla ne yapacağımı bilmesem de, yardımını gerçekten takdir ediyorum. Onu bu işe benim bulaştırmış olmam benim için çok da önemli değil.

Homurdanıyor. "Bütün bunlara nerede ihtiyacın var?"

Ona hayalimi anlattım ve o da standa objektif bir gözle baktı. "Burada bir çelenk, şurada iki çelenk ve belki yanlarda biraz çobanpüskülü asılı olsa nasıl olur?" Bu tatil sezonu ile ilgili her şeyden gerçekten nefret ediyor gibi görüldüğü için şok oldum.

Buna ne dersin? Tatilleri sevmiyor olabilir ama dekorasyon konusunda iyidir. Başımı sallayarak ona döndüm, gülümseyerek. "Bayıldım, Scrooge. Hadi başlayalım."

Ona Scrooge dediğimde bana ters ters bakıyor ama merdiveni kuruyor ve ben ona süsleri verirken o da kendi belirlediği şekilde kuruyor. Bunu yarın kesinlikle bitireceğiz.

O çelenklerden birini asıp diğer garajla birleştirirken ben de geri çekilip diğer stantlara bakıyorum. Gerçekten güzel görünüyorlar. Fair Falls halkı bayramları kutlama konusunda ne yaptıklarını biliyorlar. Bazılarının direklerinin etrafına ışıklar sarılmış, bazılarının sahte karları var, hatta bir kişi büyük şeker kamışlarını bir yol gibi yerleştirmiş.

Buraya gelen insanlar için pek çok seçenek var. Ev yapımı mumlar ve mum eriyikleri, kahve kupaları, ev yapımı yiyecekler ve turtalar olacak ve tabii ki alkol ve sıcak elma şarabım olacak. Diğer satıcılardan bazı malları toplamak için bir iki mola vermem gerekecek. Belki Andrew da stant görevlilerine yardım etmek ister.

Hafif bir kıkırdamayla başımı sallıyorum. Bu kesinlikle olmayacak. Süsleri zar zor eline alıyor, ben ona uzatırken kaşlarını çatıyor. Sanırsınız ki ona zehirli yılanlar veriyorum, asmak zorunda kalmadan önce o kadar nazıkçe tutuyor ki. Şu anda bile, gözlerini

sanki ögle yemeği parasını almış gibi. Tatillerden nefret etmesinin daha derin bir nedene dayandığını bilmesem gülerdim.

Belki ögle yemeğinde bana açılır. Sormak denemeye değer. Muhtemelen bu konuda konuşabileceği kimse yoktur.

elenklerin sonuncusunu da yerine yerleştirdiğinde Andrew yüzünü buruşturarak delikanlıdan indi. Kabine bakmak için arkasını dönerek bana doğru ilerliyor. "Daha ne yapmamız gerekiyor?"

"Sadece yarın malzemeleri getirin. Birkaç gün sonra da geçit töreni olacak. Geliyor musun?"

"Hayır." Açıklama yok, sadece hayır. Gelmesi için ona bir şey teklif etmek istiyorum ama onu çok da zorlamak istemiyorum. Aramızda bir tür dostluk var. Ona hoşlanmayacağı bir şey yaptırmaya çalışmak arkadaşlarıma yapacağım bir şey değil.

Kendimi bu konuda azarlıyorum çünkü onun rekabetçi doğasını kullanarak bugün onu buraya sürükledim. İç çekerek, "Bak, bugün yardım ettiğin için minnettarım ama yarını kendim halledebilirim. Seni bu şekilde kullandığım için üzgünüm."

Ondan gördüğüm ilk gülümsemeyi bana verdi. Gerçi bu tam bir gülümseme değil ama yine de bir şeyler var. "Bahis bahistir, değil mi? Beni kullanmadın. Teklifi yaptığında hayır diyebilirdim. Ve.. Bilmiyorum, evden dışarı çıkmak güzel."

Sırıtarak, "Bu minnettarlık mı?" diye sordum.

"Hayır." Yine tek kelimelik cevap. Oh neyse, burada olmak istememesinden iyidir.

Kıkırdayarak masanın yanına gittim ve arabanın anahtarlarını aldım. "bakalım.

Hadi biraz yemek yiyelim, sonra ben de senin yakandan ."

Homurdanıyor -sanırım benimle konuşurken "evet" diyor- ve beni kamyonete kadar takip ediyor. "Sürmek ister misin?" Anahtarları önünde sallayarak soruyorum.

"Koltuğunu ayarlamak istemiyorum."

Koltuğum direksiyona çok yakın ama araba istemiyorum. Kamyonetimi seviyorum. Kim olduğumu bildiğim için hiçbir şeyi telafi etmiyorum ama bu kamyonetin büyüklüğünü seviyorum. Yol tutuşunu ve ayrı ayrı yolculuklar yapmak zorunda kalmadan tüm kasalarımı sığdırabilmemi. Bryce bu konuda bana bok attı ama o da sürmeyi seviyor. İyi ki yan taraftaki ayarlar sürücü koltuğunu istediğim gibi otomatik olarak ayarlıyor.

"Tamam. Yemek için nereye? Gitmek istediğin bir yer var mı?" "Barınızın yanında bir lokanta var. Orası iyi-"

"Dolu patates kızartması!" dedik ikimiz de.

Andrew yine o küçük sırtışlarından biriyle bana bakıyor ve ben koltuğumda eriyip gidiyorum. Ondan tam bir tane almayı kendime görev edindim. Eminim beni çok şaşırtacak, ama lanet olsun görmek istiyorum.

Bara dönüş hiç zaman almıyor. Radyoyu kapalı tutuyorum, çünkü şenlikli bir şeyler çalacağını biliyorum ve Varyemez'i kızdırmak istemiyorum. Cadde boyunca park yeri bulmaya çalışmak yerine barın arkasına park ediyorum ve iki blok yürüyerek lokantaya gidiyoruz.

"İstediğin yere otur bebeğim," diyor garsonlardan Mack bana. "Her zamankinden koyduracağım."

"Teşekkürler bebeğim," diye bağıriyorum arkasından. Haftada en az iki kez buraya geliyorum ve Mack nelerden hoşlandığımı biliyor.

Andrew bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Ben sık uçan biriyim," diye açıklıyorum.

Homurdanıyor ve ben bu sesi gerçekten sevmeye başladım. Beni tuhaflştırıyor ama neyse. "Her zamanki gibi ne yapıyorsun?"

"Ekstra peynirli ve yeşil biberli mücver." "Ekstra yeşil biber mi?" diye soruyor, kaşları çatık.

"Evet, garip olduğunu biliyorum ama-"

"Ben de bunu sipariş etmiştim."

İkimiz de bir an için birbirimize bakıyoruz. Bu garip bir tesadüf, ama birçok insan yeşil biber ve peynir sever.

Yine de onu kızdırmak zorundayım. "Tamam, Varyemez McDuck. Yemek zevkinin iyi olduğunu görüyorum. Şimdi tek yapmamız gereken şeker kamışlarını sevmeni sağlamak ve böylece cennette yapılmış bir eşleşme olacağız."

Gözlerini deviriyor. "Evet, lanet olası şeker kamışlarını sevmememin bir nedeni var."

"Beni bilgilendirmek ister misin?" Mack bize biraz su getiriyor, içki siparişlerimizi alıyor ve Andrew da benimle aynı şeyi sipariş edince şaşırıyor.

O gidince Andrew'a bakıyorum, bana neler olup bittiğini anlatmasını umuyorum.

İç çekerek, "Sana bahsettiğim eski sevgilim mi? Bu onun en sevdiği mevsimdi." Tısladım. "Evet. Yani, büyük bir hayranı değilim. Dekorasyona, film izlemeye, müzik dinlemeye çok önem verirdi. Şu anda benim için harika bir sezon değil. Eninde sonunda bunu geride bırakacağım ama şu anda nefret ediyorum."

Bir nefes üflerim. Evet, bu kesinlikle birinin sezondan nefret etmesine neden olabilir. "Özür dilerim Andy. Bu çok zor."

"Andy, Scrooge. Hangisine sadık kalacaksın?"

Çeneme vuruyorum, düşünüyormuşum gibi yukarı bakıyorum. "Emin değilim. Arkadaş olabileceğimizi ve bir Cimri olmadığında tanıyacağımı umuyorum. Yani, ben

sen yöntemlerini değiştirene kadar."

"Bana uyar, Pickles."

Bana neden böyle seslendiğini tekrar soramadan Mack yemeklerimizle birlikte geri geliyor. "Bence aynı şeyi sipariş etmeniz çok sevimli. Harika bir çift olmuştunuz."

Scrooge bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben onun sözünü kesiyorum. "Kesinlikle öyle. Bu bizim ilk randevumuz." Ona geniş bir sırıtma yapıyorum. Gözlerini bana dikeyiyor ama bir şey söylemiyor.

"İkinizin buraya gelmesine çok sevindim." Mack sert gözlerle Andrew'u süzer. "Ona iyi davran. O dünyayı hak eden harika bir adam." Mack'in elini sevgiyle okşuyorum. Buraya geldiğim yedi yıl boyunca birbirimizi çok iyi tanıdık. O harika bir omega. O ve eşi buranın sahibi, çok mutlular ve birbirlerine aşıklar.

Andrew beni şaşırtarak cevap verdi. "Öyle olduğunu biliyorum. Merak etme. Benimle her şekilde güvende olacak."

Ne demek istediğinden emin değilim. Fiziksel olarak mı yoksa başka bir şekilde mi, ama her halükarda, Scrooge'un gerçekten duyguları olduğunu bilmek kalbimi ısıtıyor.

Mack elimi okşuyor ve gidiyor. Andy onun arkasından bakıyor, yüzünde küçük bir gülümseme var. "Görünüşe göre bir koruyucun var."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum."

Sessizce yemek yiyoruz ama çok rahat. Zamanımın çoğunu pencereden dışarı bakarak, karla kaplı sokakları ve sağa sola yürüyen, Noel alışverişi yapan, gülen ve eğlenen aileleri izleyerek geçiriyorum.

"Burası çok güzel," diyorum, öğle yemeğinden değil ama Fair Falls şehir merkezinin sokaklarının ne kadar güzel görüldüğünden bahsediyorum. "Gerçekten çok güzel. Bir kar küresinin içinde olmak gibi."

Andrew iç geçiriyor, ağzını siliyor ve peçetesini tabağına atıyor. "Keşke ben de senin gibi görebilseydim. Bu sadece... çok zor." Beni bu şekilde içeri almasına çok şaşırdım. Hâlâ neredeyse yabancıyız ama sanırım barmen olmanın faydası oluyor. Bana söylediği her şeyle bir kasa kadar sıkı olduğumu biliyor. "Tatilleri hiç sevmedim. Noel'le falan aram iyiydi ama hiçbir zaman favorim olmadı."

"En sevdiğin hangisi?"

"Muhtemelen Cadılar Bayramı." Ona sııttım. Cevap vermesini beklemiyordum ama paylaşımcı bir ruh hali içinde görüldüğü için deneyeyim dedim. "Ama evet, Carlton'dan sonra bu tatil tam bir baş belası oldu."

"Bunu anlayabilirim. Ama Scrooge, kalbini kırdıktan sonra ona senin üzerinde çok fazla güç verdiğini düşünmüyor musun? Bu tutunmak için çok fazla kırgınlık."

Düşünceli görünüyor ama cevap vermiyor. Cevap vermesini beklemiyorum. Böyle bir şeyi bu kadar çabuk analiz etmek zor. Ben pencereden dışarı bakarken onun düşüncelere dalmasına izin veriyorum. Sessizlik umurunda değil.

Sonunda Andrew arkasına yaslanır ve "Haklı olabilirsin. Burada işin bitti mi?" Tabağı işaret ediyor ve ben de başımı sallıyorum. "Tatlı ister misin?"

"Hayır. Tika basa doydum." Vurgulamak için karnımı sıvazlıyorum. Saatime baktığımda öğleden sonra üç olduğunu görüyorum. Andrew'la takılmaya devam etmek istiyorum ama onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin değilim. O kadar sıcak ve soğuk ki, onu anlayamıyorum. Ondan hoşlandığımı itiraf etmekten utanmıyorum. İlginç biri. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ama zorlamak da istemiyorum. "Yardımanız için tekrar teşekkür ederim." Cüzdanımı çıkardım ve hesap için masaya para koydum.

"Seni eve bırakayım. Ya da bara kadar. Hangisi olursa."

"Tam bir centilmen," diye şaka yapıyorum, ona rüya gibi bir bakış atıyorum. Alay ediyor ve ben de bunu başardığımı biliyorum. "Ben eve gidiyorum. Kışı seviyorum ama zavallı küçük ayak parmaklarım üşüyor." Ayakkabılarıma bakıyorum, botlarımı giymediğim için biraz kızgınım. Yarın giyeceğim, orası kesin.

Andy başını eğiyor ve ben de kapıya doğru yöneliyorum, çıkarken Mack'e el sallıyorum. Yine sessizlik içinde yürüyoruz, arada bir kar parçalarını tekmeliyorum. Kaldırımlar çoğunlukla temiz, bu yüzden buzda kaymaktan korkmuyorum.

"Yarın saat kaçta?" Andy binamın önüne geldiğimizde soruyor.

"Aynı saatte. Sana kahvaltı hazırlayayım, sonra tekrar öğle yemeği yeriz."

Başını sallıyor, yere bakıyor. Uzaklaşmak için bir hareket yapmıyor, ben de orada durup bir şey yapmasını bekliyorum. Sonunda başını kaldırdı ve gözlerini bana dikti. "Ona benzemiyorsun," diye mırıldandı.

Kim diye sormaya başladım, sonra anladım. Eski sevgilisi. Tabii ki eski sevgilisi. "Bu iyi bir şey," diyorum temkinli bir şekilde, bununla nereye varacağını bilmeden.

"Ama bana onu hatırlatıyorsun. Sadece tatil şeyleriyle. Ama," bir an durdu, sonra derin bir nefes aldı. "Bugün iyi vakit geçirdim. Süslemelerden bile etkilendim. Teşekkür ederim."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde dönüyor ve hızla uzaklaşıyor. Ben de yüzümde bir sırıtışla yan tarafa yürüyorum. Scrooge'a ulaşıyor olabilirim.

Bölüm 7

Andrew

I Böyle açıldığıma inanamıyorum. Dylanda bana güvenimi koruyacağı izlenimini veren bir şey var.

beni yargılıyor. Belki de nazik gözleri ya da açık gülümsemesidir. Güvenilir biri olduğu izlenimini edindim.

Standı kurup eve döndükten sonra kendimi birlikte geçirdiğimiz zamanı buldum. Dylan'ın yanında olmak o kadar kolaydı ki neredeyse daha fazla takılmak isteyip istemediğini soracaktım. Sonra ona ne kadar kötü davrandığımı, homurdanarak onu susturduğumu düşündüm ve eminim ki beni tekrar gördüğüne sevinmiştir. Evet, bana sık sık gülümsüyor ve şakalar yapıyordu ama bu benimle takılmaktan hoşlandığı anlamına da gelmiyordu. Yardıma ihtiyacı vardı

-İşimiz bitmeden beni kızdırmak istemezdi, değil mi?

Buzdolabından bir bira alıyorum, keşke Winny's Delight olsaydı diyorum ama artık yapabileceğimiz bir şey yok. Kanepeye uzanıp ayaklarımı

ve televizyonu açıyorum. Bir tatil filmi var ve inleyerek kapatmak için uzanıyorum ama duruyorum. Bu filmi izlediğimi sanmıyorum ve en sevdiğim omega aktörlerinden birine sahip. Kendime sadece izleyeceğimi söylüyorum çünkü bu aktör yıllardır yeni bir filmde oynamadı ve nasıl olduğunu görmek istiyorum.

Başlangıçtaki endişeme rağmen, film bittiğinde gerçekten keyif aldığımı söyleyebilirim. Bunun ana nedeni, tipik bir tatil filmi olmamasıydı. Evet, Noel yemeği ve hediye verme gibi şeyler vardı ama çoğunlukla iyileşme ve güvenme konularını ele alıyordu. Bu da benim görmem gereken bir filmi.

Carlton gittikten sonraki birkaç ay içinde bir terapistle gittim ama bana verdiği araçlarla hiçbir şey yapmadım. Terapist gerçekten zeki ve yaptığı işte ama ben onu anlamaya hazır değildim. Bu filmi görmek - mesajın bana gelmesi için biraz garip bir yol - acımı yanlış bir şekilde işlediğimi fark etmemi sağladı. Bunu bir kalkan olarak değil, bir ders olarak kullanabilirdim.

Tatilleri otomatik olarak seviyor muyum? Hayır. Kesinlikle değil. Ama dener miyim?

Emin değilim. Belki de? Keyifli Pickles benden bunu çıkarabilir.

Onunla daha dün tanışmış olabilir miyim? Birbirimizi yıllardır tanıyor gibiyiz. Hatta daha uzun süredir.

Roma'yı aramak için telefonumu elime alıp iç geçirdim. Dün gece bardan ayrılmadan önce numaralarımızı değiş tokuş etmiştik. Oradayken sormak istediğim bir şey söyledi. Birbirimizi iyi tanımıyor olsak da bana verebileceği bazı tavsiyeleri olduğuna eminim.

"Hey, n'aber Drew?" diyor neşeyle cevap verdiğinde. Arka planda bebek sesi duyuyorum ve kendime rağmen gülümsüyorum.

"Hey. Özür dilerim, seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

"Hayır." Bir ahududu üflüyor ve bir bebek gülüşü duyuyorum. "Sadece bebekle oynuyorum." Yine gevezelikler duyuyorum, sonra yanaklarımı ısıtan bir öpücük sesi. "Üzgünüm, bebeği arkadaşım aldı. Sizin için ne yapabilirim?"

"Arkadaşını elde edebilmek için kafanı kışından çıkarman gerektiğini söylemiştin," diyorum, zaman ya da sözcükleri boşa harcamadan. " ne demek istedin?" Bir nefes verdi. "Eminim Miles sana kader eşimi bulduğumu söylemiştir." Mırıldanarak onaylıyorum. "Altı ay boyunca benim asistanımdı ve ona karşı bir çekim hissettim. Sanki onun benim için önemli biri olması gerektiğini biliyordum ama geçmişteki bir ilişkiden kaynaklanan kalp kırıklığının bunu gölgelemesine izin verdim. Onu kendimden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. O gelen en güzel şey. Eğer bu kadar aptal olmasaydım, duygularımı çok daha önce harekete geçirirdim. Eski acılarımdan kurtulmak istemediğim için birlikte geçirdiğimiz ayları kaybettik."

"Ne oldu? Kader arkadaşı olduğunuzu nasıl anladınız?" Hikâyesinden büyülenmiş bir şekilde soruyorum.

"Masamda seviştik." Bir soluk alma sesi ve inanmayan haykırışlar duyuyorum, bu da Rome'u güldürüyor. "Kusura bakma evlat. Seni orada görmedim." Bir çocuğun ona iğrenç dediğini duyuyorum ve ben de gülüyorum. "Benim ergenim biraz dramatiktir."

"Bir adam, bir bebek ve bir genç. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Her şeyde en iyi olan bir arkadaşım var. O her şeyin üstesinden gelebiliyor ve ben sadece ona ayak uydurmaya çalışıyorum." Sesindeki gurur ve sevgiyi duyuyorum ve kışkırdığımı itiraf etmekten çekinmiyorum. Bende de olduğunu sanıyordum ama Carlton hakkında hiç Rome'un eşi hakkında konuştuğu gibi konuştuğumu sanmıyorum. İki yıldır çıkıyoruz ve sesimin bu tonu aldığını hiç sanmıyorum.

"Yani... masanda seviştikten sonra mı?" Onu tekrar yola getirmeye çalışarak soruyorum ama söylerken yanaklarım alev alıyor.

"Evet, hâlâ anlaşılamıyorduk. Ama bana dokunduğunda benim olduğunu

biliyordum ve ona layık olduğumu göstermek istedim. Ben de gittim. Best de-

karar verdim." Duraklıyor ve derin bir kıkırdama duyuyorum. "Bar ihalesi, ha?"

Yalan söylemeye gerek yok. "Evet. Bana eski sevgilimi hatırlatıyor, çünkü tatillere kafayı takmış durumda, ama aynı zamanda... bilmiyorum, içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Bütün gün soğukta kaldıktan sonra kendimi yeniden sıcak hissetmemi sağlıyor." Gözlerimi kapatıyorum ve küfrediyorum. "Bu çok sevimsizdi."

"Hayır," diyor Roma, "gerçektir. Ve ben bunu anlıyorum. Bir şey söylememin sakıncası var mı?"

"Ateş et."

"Nasıl tarif ediyorsun? Eşim hakkında hissettiklerime benziyor. Henüz dokunmadın mı?"

Evet demek için ağzımı açtım ama sonra dün elini sıkamadan kardeşinin araya girdiğini hatırladım. Eşarbımı boynuma doladığında bana hiç dokunmamıştı. "Hayır. Henüz değil."

Roma mırıldanır. "Bir dahaki sefere birlikte olduğunuzda ona dokun. Eğer haklıysam, o senin kader arkadaşın. Bu çok mantıklı olur."

Öfkelendim. "Seninkiyle tanıştığını biliyorum ama bu benim de bir tane olduğu anlamına gelmez. Çok nadir bulunurlar."

"Düşündüğünüz kadar nadir değil. Arkadaşımın en iyi arkadaşı ve onun en iyi arkadaşının arkadaşları kader arkadaşları. Yani, çok nadir değil. Sadece dokun, tamam mı? Ve ne olduğunu bana haber ver, olur mu?"

"Evet, tabii."

Telefonu kapattık ve ben arkama yaslandım, düşünecek çok şeyim vardı. Kaderimde bir eşimin olma ihtimali nedir? Neredeyse hiç.

Ertesi sabah Dylan yine kulağıma günaydın diyor. Hafifçe gülümsüyorum ve ona bir saat içinde orada olacağımı söylüyorum. Bir gün önceki şeyleri tekrarlıyorum, tek fark kader arkadaşlığı meselesinin kafamda asılı olması.

Sokakta ilerlerken Dylan'a dokunmak için kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ona nasıl dokunacağımdan bile emin değilim. Ten tene olmak zorunda mı? Ona herhangi bir yerde dokunabilir miyim? Rastgele mi dokunmalıyım?

Ugh. Tüm bu analizler başımı ağrıtıyor. Zaten çok soğuk. Daha fazla odaklanmaya ihtiyacım yok.

Barın kapısını açtığımda yüksek sesli bir tatil müziğiyle karşılaşıyorum. Ürküyorum ama Dylan'ın tatlı sesine odaklanınca sinirim yatışıyor. Bu küçük omega neden beni sinirlendiriyor? Roma haklı olabilir mi?

Yukarı bakıyor ve gülümseyerek barın etrafında sekiyor. "Erken gelmişsin." Telefonuma bakıyorum ve saatin sadece dokuz kırk beş olduğunu görüyorum.

Homurdanıyorum. "Bu bir sorun mu?"

"Hiç de değil, Huysuz Cimri. Kahvaltınız burada. İki gün üst üste patates kızartması yemeye karşı değilsin, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Tamam, güzel. Bana bir dakika ver. Onları üst kattaki fırına koydum." Koşar adımlarla uzaklaşıyor ve ben hâlâ bir plan yapmaya çalışarak bakışlarımla onu takip ediyorum.

Siktir . Sanırım sadece kanatlanacağım. Bırak nasıl olacaksa olsun. Bir noktada el sıkışmak ya da birbirimize sürtünmek zorundayız, değil mi?

Dylan elinde iki paketle hızla aşağı iniyor. Benimkini açıyor ve koyuyor. Bana bir çatal uzattığında

nefes alıyorum, bunun dokunacağımız an olacağını düşünüyorum, ama o sadece elime kaydırıyor ve yanıma oturuyor. Oh neyse. Hâlâ zamanımız var.

Hızlıca ve sessizce yiyoruz. Dylan bana sorgulayan bakışlar atmaya devam ediyor ve ben onun bakışları altında kıpırdamamak için mücadele ediyorum. Bir şeylerin peşinde olduğumu düşünmesini istemiyorum, her ne kadar öyle olsam da.

İşimiz bittiğinde kutuları kamyonun kasasına yüklüyoruz ve içeri atlayıp stant alanına doğru yola çıkıyoruz. Gece daha fazla kuruduğu için bugün daha az çamurlu ama yine de her yerde kar var. Dylan bizi bir kar setinin yanına park ediyor ve ben kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Omuz silkiyor ve ben de kafamı sallıyorum, henüz zihninin iç işleyişini bilmek istediğimden emin değilim.

Dylan'a en hafif kutuyu veriyorum ve arkadan birkaç ağır kutu alıyorum. Kollarıma bakıyor ve ben yine kaşlarımı kaldırıyorum. "Güçlüsün, Varyemez."

"Bana öyle söylendi."

"Çok çalışıyorsun, ha?"

"Aslında çok az. Gerçi daha fazla olmalı. Öyle mi?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor. Sanırım ona içkilerini sormak dışında pek bir şey sormadım. Kendime daha iyisini yapmam gerektiğini söylüyorum, o benim şişman arkadaşım olmasa bile. Dylan iyi bir adam. Ona karşı daha arkadaşça davranabilirim.

Kendini toparladıktan sonra boğazını temizliyor ve şöyle diyor: "Neredeyse her gün koşuyorum. Bütün o mücverler yüzünden koşmak zorundayım." Kıkırdarken gözleri parıldıyor, standı görüldüğünde adımları biraz daha hızlanıyor. "Bu gerçekten harika, Varyemez. Mevsimi sevmiyor olabilirsin ama detaylara olan dikkatin oldukça iyi. Sadece birkaç şey daha ve işimiz bitecek. Bu eşyaların nereye gideceğini seçmek ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Bunlar daha küçük süslemeler olduğu için istediğin yere yapıştırabilirsin. Benim bütün derdim büyük süslemelerinizin dağınık görünmeden simetrik olmasını sağlamaktı. Burada çok fazla eşyaya sahipsin, Pickles. Herkesin hepsini görmesini istiyorsun."

Kutusunu masanın üzerine bırakıyor ve ellerini kalçalarına koyarak bana dönüyor. "Neden bana Pickles diyorsun? Bu da ne demek oluyor?"

Yüzüm ısınıyor ve kutuları masanın üzerine bırakıyorum. Bunu düşündüğümde çılgınca olduğunu biliyordum ve ilk seferinde yüksek sesle söylemek istememiştim ama o anlamayınca kaldı. Şaşkın ifadesinin çok sevimli olduğunu düşündüm.

Ayaklarımı sürüyerek hızla ona bakıyorum. "Barda birinin sana Dyl dediğini duydum."

Bana bakıyor ve göz kırptıyor. Sonra tekrar göz kırptı. "Aman Tanrım. Tapılacak kadar eziksin." Kıkırdıyor ama bana mı yoksa benim yüzümden mi olduğunu anlayamıyorum. "Hoşuma gitti. Gerçekten hoşuma gidiyor. Daha önce kimse bana eğlenceli bir lakap takmamıştı."

Bana sevimli dediği için göğsümün ne kadar ısındığını itiraf etmeyi reddediyorum.

Ezik kısmını görmezden gelmeyi seçiyorum.

Biraz gülümsedim ve başladık. Pickles'tan direktifler aldığım için uzun sürmüyor. O bana eşyaları nereye koyacağımı söylüyor, ben de yapıyorum. Çalışırken, son birkaç yılda Miles'la takılmak dışında kaç kez iş dışında bir şey yaptığımı düşünüyorum hiç olmadığını fark ediyorum. Yıllardır ilk kez yayıneviyle ilgisi olmayan bir şey yapıyorum. Keşke Dylan bu üç haftalık iznimde yapabileceğim başka bir şey olsaydı diyorum.

Geçen tatil sezonunda, bir ay boyunca yapmam gereken tüm düzenlemeleri bitirebildim ve hatta Stephan'ı arayarak onun birkaç düzenlemesine yardım etmesini istedim. Dizlerimin derinliklerinde

dikkatimi daşıtmak için meşgul olmaya çalışıyorum. Ama bu yıl öyle bir seçeneğim yok. Belki Dylan takılmak falan ister mi diye bakarım.

Siktiğimin Stephan'ı kafama giriyor. Onun önerdiği gibi o randevuya kendim gitmeliydim.

İşimiz bittiğinde ikimiz de geri çekiliyoruz ve Dylan'ın yüzündeki heyecan ifadesini sevdiğimi itiraf ediyorum. Ellerini çenesinin altında kavuşturmuş ve yüzünde karınca gibi bir gülümseme var. "Yıllardır geçit törenine katılmak istiyordum. Standıma imreniyordum ama kafamda hiç bu kadar güzel görünmemişti. Yardımlarınız için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Övgüsünü nasıl kabul edeceğimi bilemeden ayak sürüyorum. "Beni buna sen zorladın. Devam etmemek kötü bir davranış olurdu."

Dylan kıkırdar. "Evet, o da var." Masaya geri döner ve kutuları kırar. "Geçit töreninden bir gün önce malzemeleri erkenden getirebiliriz. Kardeşim geçit törenini görmek istemediği için önce stantta çalışacağını söyledi. İstersen ona yardım edebilirsin. Geçit törenini görmek istiyorum."

"Evet, tamam." En azından burada işe yararsam, beni geçit törenine götürmeye çalışmaz.

"mısın?" diye soruyor şaşkın bir sesle.

Başımı salladım. "Yeni yılın başına kadar çalışmam gerekmiyor."

"Peki, süslemeleri indirmeme yardım eder misin? Sadece bir ya da iki günümüzü alır."

"Yardım edeceğim."

Dylan'ın gülümsemesi içimi ısıtıyor ve küçük bir gülümsemeyle başımı eğiyorum. "Boş olduğu günlerde seni barda görmek güzel olur. Kutsal gün müziğinin sesini kısacağım."

Ona bakıyorum. Onu görmek güzel olurdu ve o lanet mu- sic'ten nefret ediyorum ama o böyle . Ona kendini değiştirmesini söyleyemem.

Daha birkaç gün önce tanıştığı biri. "Sorun değil, Pickles. Birkaç gün sonra gelirim."

Kamyona geri döndük ve boş kutuları kasaya yerleştirdik. Bir gümbürtü ve küfür duymadan önce yolcu tarafına doğru ilerliyorum. "İyi misin, Pickles?" Cevap vermeyince, o lanet olası karda düştüğünü düşünerek biraz gerginleşiyorum ve aceleyle kamyonun arkasına geçiyorum.

Diğer tarafa döndüğümde bir kartopu göğsümün ortasına isabet ediyor. Sersemlemiş bir halde yere bakıyorum ve daha fazla kar hazırlarken kıcıyla gülen Dylan'a dönüp bakıyorum. Olamaz.

İleri atılarak biraz kar topluyorum, hızlıca paketliyorum ve ona doğru fırlatıyorum. Tam zamanında eğildi ve bir kartopu daha fırlattı. Yüzümü zar zor ısıtıyor.

Dylan'ın iyi bir kolu var.

Etrafta koşturup çocuklar gibi kartopu atıyorduk. Birkaç kez güldüğümü itiraf etmeliyim, özellikle de kartoplarımdan biri kafasının tepesine isabet ettiğinde. Ama Dylan benden daha çok isabet alıyor. Muhtemelen daha çok pratik yapmıştır.

Ateşkes çağrısı yaptığında ikimiz de nefes nefese ve ter içindeydik. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. En son ne zaman kendimi bıraktığımı ve böyle eğlendiğimi hatırlamıyorum. Çok fazla iş, yeterince boş zaman olmadığı kesin.

Stephan biraz eğlenmem gerektiğini söyledi. Sanırım bugün bunu başardım.

Hâlâ nefes nefese kamyonetin kabinine tırmanıyoruz. "Bu eğlenceliydi, Varyemez. Yakında adını değiştirebilirim."

"Çok hızlı değil."

Başını sallayarak geri çekiliyor ve bizi bara götürüyor. Kapıyı kilitledikten sonra "Sizi eve bırakayım," diyorum.

"Teşekkür ederim. Bar bu gece kapalı. Yani bana iş yok ve ayaklarımı dinlendirebilirim."

Yürüyüş yavaş ve sessiz, yine de Dylan'a bakıp duruyorum. Kartopu atarken onu yakalayabilirdim ama çok eğleniyordum ve kader arkadaşım olmadığını öğrendiğimde hayal kırıklığına uğrayarak her şeyi berbat etmek istemedim. Hayal kırıklığına uğrar mıydım emin değilim ama bunun gerçekleşmesi ve Dylan'ın fark etmesi riskini almak istemedim.

Ama şimdi onun dairesindeyiz. Eğer onun kader eşim olup olmadığı teorisini test edeceksem, bunu şimdi yapmalıyım.

Dylan yüzünde bir sırıtişla arkasını döner. "Son iki gün çok eğlenceliydi Varyemez. Seni erken yargılamış olabilirim. Yanıldığıma sevindim." Başını eğdi ve binasına doğru yürümeye başladı.

"Bekle!" sesleniyorum.

Pickles şaşkın bir gülümsemeyle bana döndü. "Öyle mi?"

"Buraya gel, lütfen." Sesim sert çıkıyor ama bunu değiştiremem. Gerginim, kalp atışlarım tavan yapmış durumda ve avuçlarım terliyor. Ya şimdi ya da asla.

Dylan yanıma gelip önümde duruyor ve merakla gözlerimin içine bakıyor. "İyi misin, Scrooge?"

"Evet. Sadece ... bana elini ver." Yukarı kaldırdığım elime baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Bu neyle ilgili?" Dylan eldivenini çıkarıyor ama elini benimkine koymuyor.

"Sadece yap, lütfen."

Benim "lütfen" demem onu harekete geçirdi. Sırtarak elini benimkine koyuyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Her şey yerine oturuyor. Beynim donuyor ama tek bir kelimeyi tekrar tekrar söylüyor: *dostum*.

Dylan'ın kocaman gözleri benimkilerle buluştu ve "Gerçekten mi?" diye nefes

Kabaca yutkunarak elimi onun elinin etrafında sıkıyorum. "Sanırım öyle." Sırıttırıyor, gözleri ıslak. Kısık bir sesle, "Ben olduğum için kızgın mısın?" diye soruyor. "Ne? Hayır. Hayır. Kader eşim olduğun için neden kızayım ki?"

"Çünkü ben senin eski sevgilin gibiyim."

Nefes vererek ellerimizi indiriyorum ama gitmesine izin vermiyorum. "Sen değilsin. Sen ..." Sözümü kesiyorum. Açıklamak için çok fazla şey var ve New York'un yerlisi olmama rağmen hala üşüyorum. "Daha fazla konuşabilmek için sana gelebilir miyim? Bir şey yapmaya çalışmayacağım, söz veriyorum."

Bölüm 8

Dylan

I Scrooge alfamın kader eşim olduğunu asla tahmin edemezdim. Onun etrafında olmak istediğim için bunun bir şey olduğunu bilmeliydim. çok fazla. Yollarımız ayrıldıktan sonra ona mesaj atmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Deli ve tuhaf olmadığımı bilmek güzel.

Dairemin kapısını açtıktan sonra içeri giriyorum ve onun geçmesine izin veriyorum. "Kanepeye oturabilirsin. Ceketini alayım." Ceketini çıkardı, ben de kendi ceketim ve eşarbımla birlikte askıya astım. "İçecek bir şey ister misin?"

"Eğer varsa Winny's."

Sırıttıyorum ve neredeyse buzdolabıma doğru süzülüyorum. Tabii ki biraz Winny's var. Benim favorimdir. Kendim için de bir tane alıyorum. Şapkaları çıkarıp kanepede yanına oturuyorum ve kendi şapkamı ona uzatıyorum. Ellerimiz tekrar sürtünüyor ve

bir ürpertiği bastırmak. İçimden geçen bu heyecandan asla yorulacağımı sanmıyorum.

Andrew Winny'ninkinden bir yudum alıyor ve yutkunurken mırıldanıyor. "Bu gerçekten çok güzel."

Yanaklarımın alev aldığını hissediyorum. "Teşekkür ederim. Bryce'la barı almaya karar verdiğimizde ikimiz de barmenlik dersleri aldık ve alkol servisi yapmak için sertifika aldık. Bryce orada bıraktı ama ben devam ettim ve usta bir miksolog oldum. Kendi markamı yaratmak istedim, anlıyor musun?" Başını sallıyor ve ben de bir bacağıma altına alıyorum. "Nasıl karıştıracağımı ve şişeleyeceğimi öğrendiğimde Winny's'i yapmaya başladım. Doğru şekilde yapmak biraz zaman aldı ama üç yıl sonra başardım. Şu anda tattığınız karışımı buldum. Buradaki bazı yerel mağazalara satıyorum. Genişlemeye çalışacağımdan emin değilim çünkü bu çok fazla iş demek ve ben ne kadar yaptığımdan ve ne kadar iyi gittiğinden çok memnunum."

Bana baktığında saçmaladığımı fark ettim. Bir an sessiz kaldık, sonra oldu. Bana gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Gözlerini aydınlatan ve yanaklarını pembeleştiren kocaman bir gülümseme. Ve adamım, o çok güzel. Şaşkınlıkla ona bakarken ağzım açık kalıyor; hiç uğraşmadan ondan bir gülümseme koparmıştım. Günlerce şakalar yaptıktan ve tüm o saçmalıklarımın sonra, karışık içkimden bahsetmeden duramadığım için bana gülümsemeyi mi seçiyor?

Ben alırım.

Winny's'ten bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi masaya bırakıyor. "Bu inanılmaz. Daha önce usta bir miksolojistle tanıştığımı sanmıyorum." Andrew ellerini pantolonuna sürter, sonra biraz kıkırdar. "Özür dilerim. Biraz gerginim. Bilirsin, dokunduğumuzda bir şey olmasını beklemiyordum."

"Neden bana dokundun?" Sanki bir şeylerin olmasını bekliyor gibiydi.

"Rome, bara birlikte geldiğim alfalardan biri mi? Bana yapmam gerektiğini söyledi. Kader arkadaşıyla tanışmış ve ona karşı benim sana karşı hissettiklerimin aynısını hissettiğini söyledi."

"Bana karşı bir şeyler mi hissettin?" İnanamayarak sordum.

Andrew'un yanakları pembenin sevimli bir tonuna dönüştü. "Evet, sanırım." Buna alınmıyorum çünkü şu anda kafasında neler olup bittiğinden gerçekten emin değil gibi görünüyor. "Sana karşı hissettiğim bir çekim vardı. Neşen sinirime dokunsa bile senden uzak kalmak istemedim." Bana utangaç bir şekilde baktı. "Bu garip, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Çünkü ben de aynı şeyi hissettim. Başlangıçta, standımda bana yardım edip etmeyeceğini görmek istedim." Andrew bana donuk bir bakış atarak kıkırdamama neden oldu. "Ama sonra, sen beni eve bırakırken, hâlâ yardım etmeni istiyordum ama senin yanında olmak hoşuma gidiyordu. Bana pek bir şey söylemesen de."

"Beni kandırdın." Sesi bu konuda üzgün gelmiyor. Sesi çok gerçekçi.

"Birazcık," diyorum, başparmağımı ve işaret parmağımı yarım santim kadar birbirinden ayırarak.

Andrew iç çekerek koltuğa daha da gömüldü. "Geldiğine sevindim ama sanırım yine de seninle konuşmak için bara geri dönerdim."

Onu ayağımla dürtüyorum. "Benden hoşlanıyorsun."

Andrew bir an için bana bakıyor ve beni içine çekiyor. "Evet. Bu kötü bir şey mi?" "Hayır. Çünkü ben de senden hoşlanıyorum. Senin benim kaderim olduğunu öğrenmeden önce bile

dostum. Senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Bana eski sevgilinden bahseder misin?"

Andrew irkiliyor ve ben özür dilemek için acele ediyorum. "Hayır," diyor yüzünde hbir gülümsemeyle. "Sorun değil. Evet, sana ondan bahsedeceğim." Yavaşça nefes vererek ellerini saçlarında gezdiriyor. "Carlton genel olarak her zaman mutluydu. Onun kadar

Senin kadar mutluyum," diyor alaycı bir gülümsemeyle, "ama her zaman hoş bir tavrı vardı. Birlikte iyi olduğumuzu düşünüyordum. Ama ben çok çalıştım. Kariyerimde ilerlemek önemliydi ama ilişkimizden bir şey aldığımı düşünmüyordum. Hala iyi olduğunu düşünüyordum. İki yıl önce Noel günü ona evlenme teklif edene kadar ne kadar yanıldığımı fark etmemiştim." Andrew bana doğru dönüyor ve elini uzatıyor. Ben de kendi elimi onun avucuna koyuyorum ve sıcak eli avucumu sararak beni gülümsetiyor. "Görünüşün ya da azminle bana Carlton'ı hatırlatmıyorsun. O bir ev kocası olmak, çocuk yetiştirmek istiyordu. Bunda yanlış bir şey yok ama sen böyle biri değilsin. Bunu söyleyebilirim. Başlangıçta, tatilleri sevdiğin için bana onu hatırlatmış olabilirsin ama ona benzediğini hiç sanmıyorum. Eğer bir alfa olsaydın daha farklı olamazdın."

"Yani, yapabilirdim," diye şaka yaparak elini sıktım.

Birbirimize gülümsüyoruz, yüzümden düşmediği için yanaklarım acıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor Varyemezim.

Omuz silkerek Winny'lerimi yere bıraktım ve ona yaklaştım. "Emin değilim, Scrooge. Belki de bu kader arkadaşlığının ne anlama geldiğini görmeliyiz."

Nefesini içine çekiyor ve ben de aklının nerede olduğunu bildiğim için gülümsüyorum. "Ne demek istiyorsun?" Sesi boğuk bir hal alıyor.

"Şey," diye mırıldanıyorum, elimi onunkinden kaydırıp parmaklarımı kolunda gezdiriyorum. "Yapabiliriz..." Daha fazla kayıyorum ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. Göz bebeklerinin büyüdüğünü ve endişeyle dudaklarını yaladığını izliyorum. "Bir film bul ve dışarıdan bir şeyler al." Uzaklaşıyorum ve muzipçe sırıtiyorum.

Bir an şaşkın şaşkın bakan Andrew'un ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor ve kıkırdıyor. "Başıma bela olacaksın."

"Belki."

Başını sallayarak telefonunda bir uygulama açıyor ve yemek siparişi veriyoruz. O siparişi tamamlarken ben de kumandayı kapıp televizyonu açıyorum. Göz ucuyla gerildiğini görüyorum ama görmezden geliyorum. Hoşlanmadığı şeyleri bildiğim halde onu rahatsız etmeye hiç niyetim yok. Yayın uygulamaları arasında gezindikten sonra aradığım şeyi buluyorum: en son vampir filmi. Geçen ay ön gösterimini gördüğümünden beri izlemek istiyordum.

"Bu iyi mi?" Ona dönerek sordum.

"Evet. Karlı bir şeyler izlemek istersin diye düşünmüştüm."

Bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, biraz ara verebiliriz. Tüm yıl boyunca tatil filmleri izliyorum, yani hiçbir şey kaçırmıyorum."

Sessizce, "Dün gece bir tane izledim. Beğendim."

"Ama daha fazla izlemek istemiyorsun," diye onun yerine düşüncelerini tamamlıyorum. Nefesini dışarı üflüyor. "Şu anda değil, hayır."

"Her şey yolunda." Onu kızdırdıktan sonra yapmama izin vereceği şeyin sınırlarını test ederek ayaklarımı altımdan çekiyorum ve kucağına uzatıyorum. Andrew onları yukarı çekip hafifçe ovalarken bana bakmıyor bile. Gözleri televizyona odaklanmış, filmi özümserken ben ona belli belirsiz bakışlar atıyorum.

O kadar rahat ki, birbirimizi çok iyi tanımadığımız için bu şaşırtıcı. Ama bu kader olayına güveniyor. Neden olmasın? Kader arkadaşlarının efsanelerini duymuştum ve hiçbir zaman istismar ya da kötü muamele söz konusu olmamıştı. Eski hikâyelerde anlatılanlara göre, kader arkadaşları eşlerini asla bilerek incitmezlermiş, bu kendilerine zarar vermek gibi bir şey olurmuş. Umarım bu Andrew için de geçerlidir çünkü ben şimdiden onun hakkında böyle hissediyorum.

Kader arkadaşları gariptir.

Filmi sessizce izliyoruz, sadece yemek geldiğinde hareket ediyoruz. Garip ama rahatlatıcı bulduğum şey Andrew ve benim ne kadar akıcı hareket

ettiğimiz.

Yemek konusunda ya da birbirimizin etrafında nasıl hareket edeceğimiz konusunda hiçbir sıkıntı yok. Stantta her şeyi kurmak için birlikte nasıl çalıştığımızı düşündüğümde, sorunsuz bir şekilde hareket ettik, dekorasyon yaparken gerçekten konuşmadık, diğerinin ne istediğini biliyor gibi görünüyorduk. Yaptığımız en fazla şey, bir şeyleri nasıl isteyebileceğimizi tartışmak ve ardından içgüdülerimizin bizi yönlendirmesine izin vermektir.

Bir şeyler olduğunu tahmin etmeliydim.

Yemek yedikten sonra ayaklarımı tekrar kucağına koymak yerine eğilip ona yaklaşıyorum. Bir anlık tereddütten sonra kolunu bana doluyor ve yıllardır olmadığım kadar rahat bir şekilde iç çekiyorum.

Film bitiyor ve ben gerinerek Andrew'un yüzüne gülümseyerek bakıyorum. "Nasıldı?"

"Güzel. Başka bir şey izlemek ister misin? Yoksa gitmemi mi istersin? Ya da..." yanakları pembeleşirken sesi kesiliyor. "Muhtemelen önce gitmemi isteyip istemediğini sormalıyım."

Başımı sallıyorum. "Hayır. İyi vakit geçiriyorum."

"Ben de," diye mırıldanıyor, kolunu tekrar bana doluyor. Sonra çenesini çatlatacak kadar geniş esniyor. Bu onu şaşırtmış gibi görünüyor. "Uzun zamandır gün içinde uykum gelmemişti. Eve gidip biraz kestirsem iyi olacak."

O cümlesini tamamlayamadan ben başımı sallıyorum. "Hayır, burada kal. Ben de biraz kestirebilirim."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Seninle uyumak mı?"

Tüm çabalarımın rağmen, ne hissettiğimden emin olamadan kendi içime kapandım. Reddedilmenin acısını sevmiyorum, ama Andrew'la daha sert hissediyorum. "Evet, eğer istersen," diyorum fısıltıyı zorlukla aşarak.

Beni aniden kendine doğru çekerek bir kahkaha atmamı sağladı. "Kesinlikle seninle biraz kestirmek istiyorum. Sadece biraz şaşırdım, hepsi bu. Eğer gerçekten

uyumak istiyorsan, uyuyabiliriz."

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve ayağa kalkıp elimi ona uzatıyorum. Elimi tutuyor ve onu yukarı çekmem için beni alçaltıyor. Odaya girdiğimizde utangaç görünüyor ama hemen pantolonunu ve gömleğini çıkarıyor. Gözlerimi onun iri göğsünden ve şişkin pazılarından ayırmam biraz zaman alıyor. Ancak o anda kollarındaki kalın damarları fark ediyorum ve salyalarımın akmasını engellemek için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Kol damarlarına bayılırım.

Beni bakarken yakalıyor ve orantısız bir sırtışla beni yapışkan bir su birikintisine çeviriyor. "Gözlerim burada, omega."

Bastırılmış kahkahalarla titreyerek soyunuyorum, onun gibi sadece külotumu giyiyorum. Yorganın altına giriyoruz ve ben otomatik olarak onun yanına gidiyorum, başımı Scrooge'un göğüslerine koyuyorum ve mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

"İyi uykular, alfa."

Andrew derin bir nefes veriyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Sen burada olduğun için eminim yaparım."

Yavaşça uyanıyorum, çok sıcak hissediyorum ama çok memnunum. Gerinmeyi umarak sırtımı eğiyorum ama sert, ağır siki popomda hissettiğimde yarı yolda duruyorum. Ne yapacağımı bilemeden donup kalıyorum. O uyuyor, yani burada uzanıp kocaman sikinin verdiği hissin tadını çıkarmaktan başka her şey -çünkü Andrew bu konuda kutsanmış durumda- avantaj sağlamak olurdu.

Bu yüzden, orada yatıyorum ve onu kızdırmak istemediğim için eşit nefes almaya çalışıyorum, çünkü bunu isteyip istemediğini bilmiyorum. Sabah odunu, sık sahibi olmanın bir yan ürünüdür.

-Bunun uyarılmayla bir ilgisi yok.

Uzun süre hareketsiz yatmama gerek yok. Bir ya da iki dakika sonra Andrew'un nefes alış veriş i de ğ iş iyor ve boynumu usulca ö pmek için eğ iliyor, ş ok ve uyarılmış lık içinde titrememe neden oluyor. "Sana sarılmış olarak uyanmak çok güzel." Sesi ağır ve çok seksi, iç imden bir ü rperti daha geç iyor.

"Sen de." Kollarında dönüyorum, bir elimi baş ımın altına diğ erini yanağı na koyuyorum. "İ yi uyudun mu?"

Bana biraz daha yaklaşı larak mırı ldanıyor. "Evet. Gör ünü ş e göre düş ündüğ ümden daha fazla yorulmuş um. Son iki yıld ır kendimi yerin dibine sokuyor, yazarlarımızı mutlu etmek için kalp ağ rımı gö müyordum." İç geç iriyor, baş ını sallıyor ve avucumu ö pmek için dönüyor. "Seninle yatana kadar ne kadar yorgun olduğ umu fark etmemiş tim."

Zekice bir ş ey söylemek istiyorum ama gözlerindeki kırılğanlı ğ ı görüyorum ve bunu itiraf etmenin onun için ne kadar zor olduğ unu tahmin edebiliyorum.

Gülümseyerek, "İ stersen her gün gelip uyuyabilirsin. Sekize kadar barda olmam gerekmiyor."

Andrew boğ azını temizliyor, gözleri biraz cam gibi bakıyor. "Tekrar gelmemi mi istiyorsun? Sana o kadar kaba davrandıktan sonra mı?"

Yumuş akça gülüyorum. "Sen sendin. Kaba olduğ unu düş ünmüyorum. Bana hasarından biraz bahsetmiş tin, o yüzden anlıyorum. Kısa boyluydun elbette ama kaba değ ildin." "Yine de özür diliyorum. Ş ış man arkadaş lar olmasaydık bile eninde sonunda yapardım. Yardım etmem için beni kandırmış olsan bile,"
diyor kızmadan,

"Sen iyi bir insansın. Sana karşı kısa ."

Omuz silkiyorum, onu rahat bırakıyorum. "Her ş ey , alfa." Ne istediğ imi bildiğ ini umarak yüz ümü onunkine . Yumuş ak bir gülümsemeyle ve

Dudakları benimkilere hafif ve nazik bir öpücük kondurdu.

Öpücük daha önce hissettiğim her şeyden farklıydı. Dudaklarımız birbirine değdiği anda asla durmak istemediğimi anlıyorum. Andrew'un dudakları benimkiler üzerinde hassas, dili dışarı çıkmadan önce beni yavaşça keşfediyor, giriş için yalvarıyor. O içimi yalarken ben de dilimi onunkine dolayarak ona açılıyorum.

Ağzının içine usulca inliyorum, iri vücudu bana neler yapabileceğini ele verse de bana karşı bu kadar dikkatli olması hoşuma gidiyor. Elleri yüzümde yumuşacık, belimdeki ise birkaç saniyede bir hafifçe sıkıyor.

Bu nazik öpüşme harika olsa da, onu üstümde hissetmek istiyorum, ağırlığı beni topraklanmış hissettirecek. Bu yüzden dikkatlice geri çekiliyorum, Andrew ağzımı takip ediyor. Andrew öpüşmemizden ayrılmadan benimle birlikte yuvarlanıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Bacaklarımı beline dolayıp içine giriyorum ve sikimi onunkine sürüyorum.

Birbirimizi öpüyor ve kızdırıyoruz ama hiçbir şey vahşi ya da kontrol dışı değil.

Tanrı bilir ne kadar zaman sonra Andrew ağzını benimkinden çekip çenemden boynuma doğru öpücükler bırakıyor. "Tadın çok güzel, benim küçük omega'm. Devam edebilir miyim?" Gözlerimin içine bakacak kadar uzun süre durdu. "İstediğin kadar yavaş ya da hızlı gidebiliriz."

Sırtarak onu başka bir öpücük için aşağı çekiyorum, bu seferki az önce yaptığımızdan biraz daha ateşli. "Her şeyi yapabilirsin, alfa. Her şeyi."

"Seni işaretleyebilir miyim?" diye sorar, gözleri ateşle doludur.

Sırtım dikleşiyor. "Evet, lütfen. Çok mu hızlı? Sikeyim, umurumda değil." Kendi soruma kendim cevap veriyorum. "İşaretle beni."

Andrew ağzımı derin bir öpücükle kapmadan önce bana kocaman, pis bir gülümseme veriyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan bir öpücük.

Ağzını benimkinden çekip alıyor, beni nefes nefese bırakıyor ve daha fazla tadına bakmak için dudaklarımı yalatıyor.

Alfa'mın dudakları tenimde aceleyle geziniyor, beni öpüyor ve ısırıyor. Koku bezime ulaştığında derin bir nefes alıyor ve vücudunda bir ürperti hissediyorum. "Şeftali ve şekerli kurabiye gibi kokuyorsun. Tadın da bir o kadar tatlı."

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan dudaklarını bezimin etrafına kapatıyor, deriyi ağzına çekiyor ve sertçe emiyor. Yüksek sesle inliyorum, bacaklarım onun altında dönerken sırtım kamburlaşıyor. Andrew beni kucaklıyor ve sikimi çelik gibi sertleştiriyor. Külotumun önünde ve arkasında ıslaklık hissediyorum, precum ve kayganlık beni kaplıyor.

Parmaklarımı Andrew'un saçlarının arasından geçiriyorum, o beni emerken onu yakınımda tutuyorum, görünüşe göre hiç düşünmeden sikini benimkine doğru hareket ettiriyorum.

İnlemelerim gittikçe yükseliyor ve onun siki içimde olmadan daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Beni bu şekilde işaretlemesi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iyi hissettiriyor.

Tam külotumun içine boşalacağımı düşündüğüm anda Andrew başını kaldırıyor, dudaklarını tükürük kaplıyor. "Siktir, omega." Boynuma bakıyor ve gözlerinin şehvetle bulutlanmasını izliyorum. "Üzerinde benim izim varken çok güzel görünüyorsun."

Tanrım, benimle konuşmasına bayılıyorum. Sözleri, ses tonu, ifadesi. Her şey beni çağırıyor, benim için yaratılmış olan bu alfa derimden çıkıp ruhuma yerleşiyor.

"Al beni, lütfen," diye yalvarıyorum, kalçalarım onun aletine sürtünürken hareketsiz kalamıyorum. "Lütfen, alfa. Sana ihtiyacım var. Çok boşum."

Andrew'un gözleri daha da kararıyor ve daha seksi bir şey gördüğümü sanmıyorum. "Bunu düzeltmemiz gerekecek," diye mırıldanıyor, parmakları külotumun üst kısmına takılıyor. Onları hızla çıkarıyor, ben de işi kolaylaştırmak için kalçalarımı kaldırıyorum. Tamamen çıplak kaldığımda Andrew topuklarının üzerine oturup bana bakıyor, gözleri vücudumun her santimini inceliyor.

Bakışları benimkilere sıcıyor ve bana asla bıkmayacağım o geniş gülümsemesini veriyor. "Güzel olacağını biliyordum, Pickles. Muhteşem."

İltifatı ve sevimsiz lakabını kullandığım için yüzüm kızardı.

Bacaklarımı yavaşça açtığımda Andrew'un ağzı açık kalıyor, sikim ve taşaklarım ve sızan deliğim sergileniyor. "Seni istiyorum, Andrew. Lütfen."

Külotunu sıyıran Andrew soyunuyor ve açılmış bacaklarımın arasına yerleşiyor. Sızdıran deliğimin üzerinde bir parmağını sürükleyerek nefesimi kesiyor. "Benim için çok ıslaksın," diye mırıldanıyor ve parmağını ağzına götürerek beni inletiyor. "Seninle zaman geçirmek istiyorum, omega. Her şeyini hissetmek istiyorum." Başparmağını yanağımda gezdirirken beni hafifçe öpüyor. "Seni daha sonra sert bir şekilde becerebilirim."

Andrew ayağa kalkıp ateşli bakışlarla vücuduma bakarken aptal gibi başımı sallıyorum. Gözleri sürekli boynumdaki çiftleşme izine kayıyor ve bu düşünceyle içimin kayganlaştığını hissediyorum.

Andrew ellerini bacaklarımda gezdiriyor ve oradaki ince tüyleri gıdıklarken kıvranıyorum. "Hiç bu kadar güzel birini gördüğümü sanmıyorum. Beni büyülüyorsun, bebeğim."

Yüzüm ısınıyor ve kızarıklığın aşağıya doğru inerek göğsümü ısıttığını biliyorum. Ellerimi başımın üzerine koyup ona poz veriyorum, sonra Andrew'un karanlık gözlerle dudaklarını yalamasını izliyorum. "Bana ne kadar güzel olduğumu düşündüğünü göster," diyorum nefes nefese.

Andrew'un yönlendirmeye ihtiyacı yok - sadece üzerime eğiliyor ve beni usulca öpüyor, aletim tüm bunların tatlılığından hiç olmadığı kadar sertleşiyor. Kalçalarım kendiliğinden dönüyor ve kollarımı Andrew'un boynuna dolayarak kafatasının dibindeki tüyleri okşuyorum.

Beni başım dönene kadar öptükten sonra, vücudumda bir yol açıyor, boynumu öpüyor ve emiyor, arkasında daha fazla iz bırakacağından emin.

Göstermekten gurur duyacağım. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, o beni nazikçe öperken tırnaklarımı kafa derisinde gezdiriyorum. Meme uçlarımdan birini dudaklarının arasına alıyor ve ben inleyerek ağzına doğru eğiliyor, ıslak dilinin vücudumun böylesine hassas bir bölgesinde yarattığı hissi seviyorum.

Meme uçları arasında gidip geliyor, hangisini ağzına almıyorsa başparmağı ve işaret parmağı arasında ovalıyor. Üst bedenimde ağzı ve parmaklarıyla beni çıldırtırken, diğer elinin parmaklarını deliğime doğru sürüklüyor. Ağızımın etrafını ovuyor, beni kızdırıyor. Hangi duyguya daha fazla odaklanacağımı bilemiyorum, dudakları ve parmakları meme uçlarımda ya da sinsi parmakları büzülmüş girişimi takip ediyor.

"Çok ıslaksın, omega. Benim için damlıyorsun." Andrew daha da alçalıyor, dişlerini göbeğimin hassas derisi üzerinde gezdiriyor, göbek deliğimin üstünü ısırtıyor. "Seni emersem ne kadar ıslanacaksın?"

"Kutsal... lanet... çok. Çok ıslak."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Bakalım."

Gecikmeden sikimi sonuna kadar emiyor ve ben de ağzına sokmamak için kendimi zor tutuyorum. O sinsi parmaklar şimdi içimde hareket ediyor, Andrew başını aletimin üzerinde sallarken yavaşça içeri ve dışarı kayıyor. Uzun dili, yarığımın içinde alay ederek horoz başıma geri dönmeden önce uzunluğumun alt tarafında dönüyor. Küfrediyor ve gevezelik ediyorum, daha fazlasını istiyorum ama siki içime girmeden boşalmak istemiyorum. Daha önce bana karşı hissettiğim uzun, sert, *kavisli* horozu.

Taşaklarım yukarı çekildiğinde ve sikimin başı karıncalanmaya başladığında onu itiyorum, sikim ağzından kurtulduğunda derin bir nefes alıyorum. "Tanrım, henüz boşalamıyorum. Benden önce beni becermeni istiyorum."

"Çok muhtaçsın, omega." Yukarı doğru ilerlerken karşılaştığı vücudumun her santimini öpüyor. Meme uçlarımda kısa bir süre durup onlara

Ben kendimi kaybederken biraz dikkat. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde, uzunluğunu kavırıyor ve ağzımı okşuyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Cevap veremeden içime doğru kaymaya başlıyor ve ben pazılarını tutarak haykırıyorum. Rahatça giriyor, kalın siki beni sınırlarıma kadar geriyor. "Siktir. Kahretsin evet," diye nefes nefese kaldım, bana vermesi gereken her şeyi istiyordum. Ayak bileklerimi beline dolayarak topuklarımı kıcına bastırıyorum. "Daha fazla bebeğim, lütfen."

Andrew geri çekilmeden önce, "Bana 'bebeğim' demeni seviyorum," diye mırıldanıyor, al- tekrar içeri itmeden önce tüm horozunu çıkarıyor. İnliyorum, beni yavaşça alırken sıkıca tutunuyorum.

Vuruşları nazık ama güçlü, her santimini hissetmemi sağlıyor. Hissettiğim zevk tarif edilemez. Altımda her hamlede dışarı sızan bir kaygan su birikintisi var. Andrew yeni mat izim boyunca öpüyor ve yalıyor, cilt hassas ve çok iyi hissediyor. Karıncalanmalar omurgamdan aşağı özlem kıvılcımları gönderiyor, daha fazla emmesini istiyor.

Her vuruşunda prostatıma baskı yapıyor ve ben miyavlıyorum. Beni yavaşça becermesine rağmen, beni uçuruyor, daha da yükseliyor, serbest kalmak istiyorum. Deliğim onu içine çekiyor, kanalımı onun etrafına sıkıştırırken sıkılaşıyor. Beni ne kadar iyi hissettirdiğinden içimde yaşamasını istiyorum.

Andrew'un elleri kıcıımı kavramak için altıma kayıyor. Bağırıyorum ve Andrew bunu bir öpücükle bastırıyor. Ağzının içinde inliyorum, tekrar tekrar, kalçalarını bana doğru çevirirken dilini emiyorum.

Sikim o kadar sert ki çivi bile çakabilir. Andrew ne kadar yakınsa, karın kasları bana gevezelik etmemi ve inlememi sağlamak için istediğim sürtünmeyi veriyor. Ağzımı onunkinden çekiyorum, düşüncelerimi bir araya getirmeye çalışırken sertçe nefes alıyorum. "Siktir. Bebeğim. Evet. Oh Tanrım. Aynen böyle. Çok iyi hissediyorum. Çok iyi. Bana sahipsın, ben seninim."

Scrooge homurdanıyor, sevişme hızı artıyor ve beni içten içe ısıtıyor. Ellerimi avuçlarının arasına alıyor, beni iyice sikerken sıkıyor. "Kendimi tutamıyorum," diye homurdanıyor, kalçaları içime girerken beni sıkıca tutuyor. "Gelmen gerek, küçük omega. Benim için gel, bebeğim."

Sanki bir işaretmiş gibi, aletim patlıyor ve ikimizi de ıslatıyorum, karın kaslarının sürtünmesi beni okşuyor ve orgazmımı uzatıyor.

Arkadaşım göğsünün derinliklerinde homurdanıyor ve döllerinin kıcımı ıslattığını hissediyorum.

Beni öpmek için eğildiğinde vuruşları yavaşlıyor, vücuduma nasıl davrandığı ile kanım damarlarımda şarkı söylüyor. Andrew beni öpmeye devam ediyor, dölüm kurumaya başladığında ve yumuşayan horozu içimden kayarken bile. Sadece ben kıkırdayınca duruyor.

"Ne?" diye soruyor, yüzünde nazik bir ifadeyle bana bakarak. Tanrım, Scrooge'un böyle bir ifadeye sahip olabileceğini asla tahmin edemezdim.

Kıkırdama nöbetim bittikten sonra elimi yanağına koyup yüzünü okşuyorum. Parlak gözleri bana doğru parlıyor ve kalbim sıkışıyor. Bu duygunun ne olduğundan emin değilim, bu yüzden onu bir kenara itiyorum. "Gülüyorum çünkü ıslak yerde yatıyorum." Andrew'un yüzü pembeleşiyor, bu da beni daha çok güldürüyor. "Çok boşaldın, kötü alfa."

Başını omzuma yaslayarak inliyor. "Özür dilerim," dediğini duyuyorum, biraz boğuk olsa da. "Muhtemelen bunu sana söylemeliydim ama aklımdan çıkmış. Uzun zamandır seks yapmadım..." Duraklıyor, sonra tekrar inliyor. "Neredeyse bir yıl."

"Aynı, o yüzden yargılamıyorum. Ama lanet olsun, bu çok fazlaydı. Hâlâ dışarı sızdığını hissedebiliyorum. Gidip duş alalım ve çarşafı değiştirelim. Burada kalmamız gerekebilir."

"Yatağım kuru değilse bu gece senin evindeyim." Şaka yapıyorum ama aynı zamanda ciddiğim. Kimse ıslak yerde uyumak istemez.

Andrew doğrulup bana baktı. "Bana gelmek ister misin?

Ve gece kalacak mısın?"

"Eğer yapabilirsem. Ama bu gece olmaz. Şaka yapıyordum."

"Yapabilirsin, biliyor musun? Ne zaman . Ne kadar istersen. Kapımız sana her zaman açık."

Yüzüme yayılan gülümseme bir türlü gitmiyor. Güzel. Orayı sevdim.

Bölüm 9

Andrew

W Dylan'ı kollarıma almak harikaydı. Onun içinde olmak daha da . Onu işaretlememe izin vermesine hâlâ şaşıyorum. Pişman değilim.

Dylan benim.

Birlikte duş alıyoruz, birbirimizi yıkarken nazik dokunuşlar ve birkaç öpücük alışverişinde bulunuyoruz. Dylan tüm bu süre boyunca yüzünde küçük bir gülümseme, gözlerinde bir pırıltıyla bana sırtıyor. Roma'yı arayıp neler olduğunu anlatmam ve eşimi bulmam için beni teşvik ettiği için ona teşekkür etmem gerekecek.

Duştan sonra tezgahdan bir havlu alıp önce kendime sarıyorum, sonra diğerini avuçluyorum. Dylan'a dönerek onu kuruluyorum, vücuduna şefkatle dokunuyorum, teninde izlerimin olduğu yere rastladığımda yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. Tadı o kadar tatlı ki tenini emmek zorunda kaldım.

Her yerde. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, ayağını kurulamak için ayağına vuruyorum.

Ona bakıyorum ve sırtışını görüyorum. "Seni bu tatlı alfaya dönüştürmek için tek gereken sana biraz kış vermem miydi?"

Dylan bana ayağını uzatıyor ve ben de onu kuruluyorum, bunu yaparken de alay ediyorum. "İşi bitirmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Dylan çınlayan bir kahkaha atarak bana diğer ayağını veriyor, ben de onu ve alt bacağını kuruluyorum. Çok küçük ve bacaklarında sadece ince tüyler var, bu da onu neredeyse tüysüz gösteriyor. Aletinin büyüdüğünü görüyorum ve sırtıyorum, taşaklarını kuruttuktan sonra bile onun üzerinde böyle bir etkim olması hoşuma gidiyor.

Havluyu tezgâhın üzerine koyarak ona doğru bastırıyorum ve sikinin çıplak kalçamda daha da sertleştiğini hissediyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı, benim küçük omega'm?"

Dylan dudaklarını yalıyor, ellerimi kışına götürdüğümde hafifçe nefes alıyor. Etini yoğuruyorum ama sırlıklam deliğini tekrar hissetmek için can atmama rağmen parmaklarımı kıvrımlarının arasından geçirmiyorum.

Başını sallayarak, "Hayır. Ben iyiyim." diyor. Sesi titriyor ve göğsünün ne kadar hızlı inip kalktığını görüyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yüzümü onunkine yaklaşıtıyorum ve dilinin alt dudağını ıslatmak için hızla dışarı izliyorum. Ağzına bir santim kadar yaklaştığımda duruyorum. "Hayır, bebeğim. Gidip dinlenelim, tamam mı?" Geri çekiliyorum ve suratını asmasını izliyorum, kıyafetlerini uzatırken gülüyorum.

Giyindik ve oturma odasına gidip kanepeye yayıldık. Onu kendime doğru çekiyorum, böylece neredeyse üstümde yatıyor. "Böylesi daha iyi," diye mırıldanıyorum, elimi yanaklarına sürterek.

"Sen bir çelişkinsin Scrooge. Önce ekşisin, sonra tatlısın." Düşünüyormuş gibi parmağını çenesine koyar,

sonra da "Ekşi Yama Çocukları gibi" der.

"Ha ha," diye mırıldanıyorum, çenesini öpüyorum, sonra onu yanıma yatırıyorum. "Noel filmi izlemek ister misin? Senin için acı çekerim."

Dylan'ın gülümsemesi yumuşuyor ve öne doğru eğilip dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Hayır, sorun değil. Sana söyledim, tüm yıl boyunca onları izliyorum, bu yüzden hiçbir şeyi kaçırmıyorum."

Bir aksiyon filmi seçiyorum ve güzel bir seyir için yerleşiyoruz. Tüm bu süre boyunca Dylan neredeyse hiç hareket etmiyor, sıcak ağırlığı beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde mutlu ediyor. Onun sessiz memnuniyeti kalbimi ısıtıyor ve soğuk omzumun onu beni tanımaya çalışmaktan alıkoymadığı için minnettarım.

Son birkaç gündür beni yanına çekmeye çalışıyor, bana sorular soruyor ve kendisi hakkında bir şeyler paylaşıyor. Cevap verdim ama eski sevgilimle olanları daha fazla paylaşmadım. Eğer geriye dönebilseydim, daha açık olmaya çalışırdım. Carlton'ın yaptığı boktan şeyin beni kimseden koparmasına izin vermezdim. Özellikle de Dylan gibi seksi ve arkadaş canlısı bir omega ile.

Ona bir şey vermek istiyorum ama ne? O bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmazken, ben ona bu boktan tavrımı telafi edecek ne verebilirim? Barda benimle alay ettiğinde bile, hepsi iyi eğlenceliydi.

O zaman bende. Karakterime aykırı olacak ama risk almam gerektiğini biliyorum. Arkadaşım için.

"Dylan?" Jenerik dönmeye başladığında mırıldandım.

"Hmm?" Dönüp bana gülümsüyor ve çenesini göğsümde duran elinin üzerine koyuyor.

Derin bir nefes alarak, "Geçit töreninde size katılabilir miyim?" diye sordum.

Kaşları çatılır. "Sen. Bryce kabinde olacak ve-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "*Sana* katılabilir miyim? Sen ... geçit törenine gittiğinde ne yapıyorsan onu yaparken."

Dylan bir süre bana bakıyor. Bu biraz rahatsız edici oluyor, bu yüzden biraz doğruluyorum ve kanepede yanıma kaymasına izin veriyorum. Tam bakmaya devam edeceğini düşünürken kekeleyerek, "Sen... gitmek ister misin? Bayram geçit törenine falan? Misafir olarak mı? Eğlenmek için mi?"

Ne diyeceğimi bilemeden rahatsızca yer değiştiriyorum. "Evet. Seninle birlikte. Ne istersen."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı ve nefesim göğsümde sıkışıyor. Dylan başını göğsüme gömüyor ve ben de başının arkasını okşuyorum. Bir süre böyle oturuyoruz ve avuçlarımin altındaki ipeksi saçlarını hissetmeyi seviyorum.

Başını kaldırdığında kıkırdıyor. "Tabii ki gelmeni istiyorum. Seninle her türlü tatil şeyini paylaşmak isterim ama rahatsız olmanı da istemem. Sırf bu mevsime kafayı taktım diye seni istemediğin bir şeyi yapmaya asla zorlamam."

Başımı sallayarak onu tekrar kucağıma oturtuyorum, böylece artık bana yaslanmış oluyor. "Yine de istiyorum." Yüzünü çerçeveleyorum, bana gözlerinin nasıl yumuşadığını izliyorum. "Bu adımı seninle birlikte atmak istiyorum. Sen benim eşimsin. Seni mutlu etmek istiyorum. Tatillerin seni ne kadar mutlu ettiğini biliyorum, o yüzden evet. Kesinlikle seninle gelmek istiyorum."

Gülümseyerek başını sallar. "Elbette, benimle gelebilirsin. Çok eğlenceli olacak. Çok eğlenceli şamandıralar var ve bazı çocuklar şeker atmayı seviyor. Bryce ve ben kimin daha çok şeker yakalayabileceğini görürdük. O kazandı tabii ki. Oh! Ve biz ..."

Kanepeye geri yerleşiyorum, Dylan'ın pa- rade hakkında anlattıklarını dinliyorum ve onu mutlu ettiğimi bilerek gülümsüyorum. Her şeyden nefret etsem bile

Geçit töreni hakkında endişeliyim ve bunu bir daha yapmak istemiyorum, yüzündeki bu heyecanı ve dudaklarındaki gülümsemeyi görebilirim her şeye değecek.

Tanrım, dostuma fena aşık oluyorum.

Bölüm 10

Dylan

I Giyindiğimde neredeyse duvarlardan zıplayacağım. Ne yazık ki, Andrew dün gece eve gitmeye karar verdi.

Soğukta geri yürümek zorunda kalmayacaktım. Onunla tekrar uyumak istediğim için çok kötü oldu ama birkaç gün benimle kalabilmek için bir çanta hazır söylediğini hatırlayınca hayal kırıklığım azaldı.

Gün için hazırlanırken, gülümsemeden duramıyorum. Kader arkadaşım olduğunu öğrendim ve geçit töreninde bana katılacak. Scrooge'un benimle gelmek isteyeceğini beklemiyordum açıkçası. Sormayı bile düşünmemiştim. Bryce'a stantta yardım etmeyi kabul ettiğinde sevinçten havalara uçtum, çünkü herhangi bir festival etkinliğinden kaçınmak için evde kalacağını düşünmüştüm. Bryce'a yardım etmek isteyip istemediğini sorarken yarı şaka yapıyordum.

Andrew ve ben etrafta dolaşabilelim diye bir iki saatliğine stantta çalışmasını istediğimde kardeşim gönülsüzce şikayet etti.

Son birkaç yıldır neleri kaçırdığını. Andrew bana Fair Falls'un yerlisi olmasına rağmen sadece birkaç geçit törenine gittiğini söyledi. Eski eşinden önce bayramları pek sevmediğini, ancak eşinin kendisini aldatması ve Noel günü nişanlanmasını kabul etmemesi nedeniyle bu sezondan daha da nefret ettiğini söyledi.

Ki bunu anlayabiliyorum. Çoğu insanın istediği şeyleri elde ettiği bir günde bu korkunç haberi almak acı verici olmalı. Andrew hakkında takdir ettiğim şey, ilişkinin yürümemesinde kendi payına düşen sorumluluğu üstlenmiş olması.

-Aldatmak affedilemez olsa da. Geçmişteki hatalarından ders aldığını ve bunun ilişkimizi etkilemesine izin vermeyeceğini söyledi.

İlişki. Tanrım, Andrew ve benim bir ilişki içinde olduğumuzu bu kelimeler kulağa garip ve hoş geliyor. İkimiz de birbirimize sormadığımız için bir ilişki içinde olduğumuzu düşünmeli miyim emin değilim. Ve şişman olmamız otomatik olarak birlikte olmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Yine de onunla birlikte olmak güzel olurdu.

Saçımı düzeltirken ve cilt bakım rutinimi yaparken, neden Scrooge ile bir ilişki içinde olmak istediğimi düşünüyorum. Kuşkusuz, bara girdiğinde ilgimi çekmişti. Demek istediğim, Andrew çok seksi, bu yüzden ilk başta beni aptala çeviren şey buydu. Sonra asık suratlı ve küçümseyici tavrı, bunun bir paravan olup olmadığını anlamak için ona sinsice yaklaşmak istememe neden oldu. Onunla konuşmaya başladığımda daha fazlasını istedim. Bana kim olduğuna dair o kısa bakışları verdi ve ben her şeyi bilmek istedim. Hâlâ önümüzde uzun bir yol var ama bunu başarmak için birlikte geçireceğimiz bir ömür var.

Ben alfam hakkında daha fazla düşünmeden kapım çalınıyor. Gözetleme deliğinden bakıp kardeşimi gördüğümde gözlerimi deviriyorum ama ona kapıyı açıyorum. Elleri kalçalarında, hışımla içeri girdi.

"Günaydın ağabey," diyorum kuru bir sesle, mutfaka gitmek için etrafından dolanıyorum. Kahve makinesini çalıştırdım, bir fincan kahve isteyeceğini biliyordum.

sade kahve gerekiyor.

"Bana 'günaydın' deme. İnsanlarla konuşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun." Mutfak tezgâhındaki tabureye oturup bana baktı.

Hemen geri veriyorum. "Bryce, yardım edeceğini söylemiştin. Ayrıca dışarı çıkıp birileriyle çıkma zamanımın geldiğini de söylemiştin. Ben sadece bana söylediğini yapıyorum."

"Keşke bunu hiç söylemeseydim."

Birkaç ay önce Bryce bana barda çok fazla zaman geçirdiğimi ve bazen dışarı çıkmam gerektiğini söyledi. Bir barmen tutmak için yeterli paramız olduğunu, böylece biraz ara verebileceğimi söyledi. Winny's'i şişelemek, yeni içkiler hazırlamak ve tam zamanlı barmenlik yapmak arasında pek özel hayatım yoktu. Ama hayatımı olduğu gibi seviyordum, bu yüzden onu ekdim.

Artık bir eşim var ve o özel hayatı istiyorum. Bazı günler izin almak ve normalde içki içtiğim gecelerde Andrew ile rahatlamak istiyorum. Randevu geceleri geçirmek ve eve dönüp ailemle sevmek istiyorum. Hafta sonları izin almak, şehir dışına çıkmak ve gezip görmek istiyorum. Onunla özel bir hayatım olsun istiyorum.

Gülümseyerek Bryce'a biraz kahve koyuyorum ve fincanı ona doğru kaydırıyorum. "Evet, ağabeyim olarak bana mola vermemi söylemen gerekiyor. Ve sen erkek arkadaşınla bol bol mola veriyorsun. Benim de aynısını yapmam adil olur."

"Yani, erkek arkadaşın mı? Bardaki kızgın alfa mı?"

"Kızgın değil," diye savunuyorum onu gülümseyerek. "Sadece biraz hasarlı, ama kötü değil. Sadece öyle. Ve sanırım bir gün öyle olmayacak. Kutsal günleri sevmemesine rağmen benimle geçit törenine gelip gelemeyeceğini sordu. Yani, önümüzdeki birkaç hafta ya da ay içinde hasar geçmişte kalabilir. Ve hangimizin biraz bagajı yok ki?"

"Doğru," diyor Bryce omuz silkerek. "İyi şanslar. Umarım ikiniz de iyi vakit , ben donmak üzereyken ve hiç tanımadığım insanlarla konuşurken

gibi."

Kendi fincanımdaki kahveyi içerken pssh sesi çıkarıyorum. Sonra krema eklemeyi unuttuğumu fark edince bir 'blech' sesi çıkarıyorum. Buzdolabına doğru ilerlerken omzumun üzerinden, "Jake ve benden başka kimseyi sevmiyorsun," diyorum.

Erkek arkadaşından bahsettiğimde Bryce gülümsüyor. "Sevecek başka kim var ki?"

Kapı bir kez daha alındığında ona başımı sallıyorum. Sırıtarak kapıya doğru atlıyorum ve ardına kadar açıp Andrew'u içeri alıyorum. Tanrım, çok seksi. Ve tamamen benim.

Onu kendime çekerek kollarımı boynuna doluyor ve nazikçe öpüyorum. Öpücüğü o devralıyor, kollarını belime doluyor ve beni uzun uzun, derin derin öpüyor. Arkamızdan gelen boğaz temizleme sesi olmasaydı devam etmekten memnun olurdum.

Kahretsin, Bryce'ı tamamen unutmuşum.

Andrew hızla benden uzaklaşıyor ve yüzümün alev aldığını hissederek başımı eğiyorum.

"İkinizin işi bittiyse," diyor Bryce ama ses tonundaki kahkahayı duyabiliyorum. "Seni tekrar görmek güzel dostum." Elini Andrew'a uzatıyor. "Keşke kardeşimi hırpaladığın için olmasaydı."

Andrew bir eliyle ensesini ovuştururken diğer eliyle Bryce'ın elini sıkar, yüzü kıpkırmızıdır. "Bunun için üzgünüm. Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Dyl büyüdü, yüzden ona ne yapacağını söyleyemem. Sadece ona zarar verme, tamam mı?"

"Bunu hayal bile edemezdim." Andrew bana yumuşak bir bakışla bakıyor ve kalbimin birazcık eridiğini hissediyorum. Tamam, çok fazla. O bakış yüzünden yapış yapış oldum.

Ben ceketimi, atkımı alıp kahvemi bitirirken Bryce bir süre daha Andrew'la konuşuyor. "En geç iki saat içinde görüşürüz ya da o kabinde

insansız olacak. Geçit törenindeki kalabalıktan nefret ettiğimi biliyorsun."

İyi bir ağabey olmaktan yakınan Bryce giderken onu görmezden geliyorum ve Andrew'un yanına gidiyorum. "Kardeşim kabaca araya girmeden önce neredeydik?"

Alfa'm bana sırtıyor ve yüzümü çerçeveleyiyor. "Sanırım ben de böyle bir şey yapıyordum." Beni nazıkçe öpmek için eğiliyor ve yemin ederim ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor. Bu lanet alfa tatlılığıyla beni öldürecek.

Dışarı çıkmak için ne harika bir yol.

Ayrılıyor ve Andrew başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Geçit töreni birazdan başlayacak. Başlangıca gidip şamandıraları mı takip edeceksin yoksa ...?"

Başımı sallıyorum, şapkasını kulaklarının üzerine daha sıkı indiriyorum. "Hayır. Genelde ilk birkaçını kaçıırım ve sonunda park edene kadar onları görmem. Yine de ne yapmak istersen yapabiliriz. Kabine doğru yürüyebilir ve arabalar geçerken onları yakalayabiliriz."

"İstediğin buysa sorun değil. Bugün senin günün bebeğim." Andrew'un gözleri kocaman açıldı ve yüzümün kıpkırmızı olduğunu biliyorum. "Özür dilerim."

"Olma. Hoşuma gidiyor. Pickles, bebeğim, benim için başka ne gibi evcil hayvan isimlerin var?"

"Kıçımın ağrısı."

Yüksek sesle gülerek yanağına bir öpücük konduruyorum ve kolumu onunkine dolayarak geçit törenine doğru yürümeye başlıyoruz. Sadece üç blok ötede, yani uzak değil. Stant alanına kadar yaklaşık iki mil yürüyeceğiz, bu yüzden konuşmak ve bazı şamandıraları görmek için bolca zamanımız olacak.

Caddeye vardığımızda geçit töreni tüm hızıyla devam ediyor. Arkalarında insanların olduğu, el sallayan ve ödülleri dağıtan büyük şamandıralar var. Yerel lisenin mezuniyet kralları gördüğümüz ilk standın üzerinde,

Mutlu görünüyorlardı ama üzerlerinde sadece takım elbiseleri ve kral cübbeleri olduğu için biraz üşümüşlerdi. Sarayın geri kalanı şeker atıyor ve Andrew uzanıyor - orada duran en uzun alfadan bile birkaç santim daha uzun olduğu için - ve benim için birkaç tane kapıyor. Baston şekerleri cebime koyarken ona geniş bir gülümseme veriyorum, kabine gittiğimizde şarabıma biraz koymak istiyorum.

Birkaç dakika boyunca ayakta durup arabaların geçişini izliyoruz ve havadaki şenlik ruhunu seviyorum. Kalabalık gürültülü, alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Şamandıraların her biri hayatlarının bir santimine kadar dekore edilmiş ve ben hepsini seviyorum. Bir tanesi kar küresi gibi yapılmış, içinde dev bir kardan adam gibi giyinmiş bir alfa var. Etrafında sürüklenen sahte kar bile var, bu da ona yeni sarsılmış görüntüsü veriyor.

Andrew kulağıma eğilerek, "Bu gerçekten zekice. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sadece bekle. Bir sürü harika şamandıra göreceksiniz. İnsanlar tatillerde gerçekten yaratıcı oluyorlar."

Andrew başını sallayarak etrafta toplanan insanlara, süslemelere ve geçip giden araçlara bakıyor. "Bu çok fazla." Ses tonundan emin değilim ama çok üzgünmüş gibi gelmiyor. Ama onu çok fazla olmaktan uzaklaştırmak için elini çekiştiriyorum.

"Haydi. Sonuna kadar yürüyelim. Acele etmezsek yürürken yüzenleri görebiliriz."

Tempolu bir şekilde ilerlemek yerine yavaş yavaş yürüyoruz, ara sıra geçit törenini görmek için duruyoruz. Andrew bana daha fazla şeker ve kesinlikle bayıldığım birkaç paket patlamış mısır topu yakalıyor. Geçen yıl hiç alamamıştım ve onları yapan eski omega'nın bu yıl burada olacağını umuyordum.

Yakaladıklarını postacı çantama tıktırıyorum, stantta insanlara yardım ederken ikramlarımı yemeyi bekliyorum.

Andrew kolunu omzuma doluyor ve ben de omzumun üstündeki elini tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Başımı öpüyor ve bana gösterdiği şefkatten dolayı yanaklarımın alev alev yandığını biliyorum.

Birkaç dakika sessizce yürüyoruz ve ben etrafımdaki her şeye bakmak için zaman ayırıyorum. Sanki bayram günlerini sevmiyormuşum gibi her şeyi Andrew'un gözünden görmeye çalışıyorum. Neredeyse her santimetrekaresi süslenmiş ve neredeyse her vitrinde sahte karlar var. Hatta bazılarının kapısında ökseotu bile var ve ben rastgele bir tanesini seçip arkadaşımı altına çekiyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Geri çekildiğimde bana sırtıyor ve alnımdan öpüyor. "Sanırım tatillerde ökseotuna alışabilirim."

Ona sırtıyorum ama sertleştiğini hissediyorum. Arkamı dönerek, bakışlarını yaklaşık bir metre ötedeki bir omega'ya doğru takip ediyorum.

Omega, Andrew ile göz göze geliyor ve o da donup kalıyor. Gözle görülür bir şekilde yutkunduğunu ve sonra yanına geldiğini görüyorum. "Selam Drew. Nasıl gidiyor?"

Alfa'm sertçe yutkunuyor ve beni yanına çekiyor. "Carlton." Sesi tek bir kelimedede duyduğumdan daha soğuk.

Omega da bunu fark eder çünkü yüzünü buruşturur. "Ben... sadece şamandıralara . Gelmek isteyeceğini düşünmemiştim. Benimle hiç gelmedin."

"Eşimle birlikte gelmek istedim."

Carlton başını sallar. "Erkek arkadaşım buralarda bir yerde." Andrew sadece homurdanır. "İyi görünüyorsun."

Omega-Carlton'ın beni kabul ettiğinden emin olmak için boğazımı temizliyorum.

Gözlerini hafifçe kısararak bana bakıyor. "Özür dilerim. Ben Carlton." Sakarca

bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Farkındayım. Ben Dylan. Kardeşim ve Winchester's barının sahibiyim."

Gözleri biraz büyüyor ve soruyor, "Barın mı var? Çalıştığın gibi mi?"

"Evet. Ve ben bir miksolojistim. Winny's'i yapıyorum, yerel bir-"

"Sen Dylan Winchester mısın? Winny's'e bayılırım! Şişenin arkasındaki hikayeni okudum! İnanılmaz bir şey! Gerçekten inanılmaz. Ben seni alfa sanıyordum."

Soğukkanlılıkla, "Hayır. Yönetici kısmını alfa kardeşim, geri kalanını da ben yapıyorum."

Carlton başını sallar, gözleri tekrar Andrew'a kayar. "Bölmeme izin verme. Mutlu olmana gerçekten sevindim Drew."

Başımın üstünü öperek -beni kendimden geçirerek- "Öyleyim. Kendine iyi bak." Bununla birlikte Carlton'ı kaldırımın ortasında bırakarak uzaklaşıyoruz.

Birkaç metre uzaklaştığımızda, alfamı bir binanın girintisine çekiyorum. "İyi misin? Hâlâ şehirde yaşadığını bilmiyordum."

Andrew başını sallar. "Evet, ama onu çok az görüyorum. Geçit törenini kaçırmadığı için bugün görebileceğimi hissediyordum."

İç çekerek kollarımı beline doladım. "Özür dilerim. Burada olabileceğini bilseydim, sana gelme konusunda endişelenmemeni söylerdim."

Alfa'm bana şefkatle gülümsüyor ve kollarını bana da doluyor. "Seninle gelmek istedim. Carlton'la karşılaşma ihtimalim olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. *Seninle* gelmek istedim. Düşündüğüm kişi sendin, o değil."

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve onu binadan uzaklaştırıyorum. "Yine de eve dönmek istersen, her ihtimale karşı benim standıma gelebilir. Bugün dışarı çıkarak ve gerçekten eğleniyormuş gibi görünerek beni şaşırttın bile."

"Biliyor musun?" diye soruyor geçit törenine, insanlara ve süslemelere bakarak. "Bunu yapacağımı düşünmemiştim ama . Paylaştığın için teşekkürler

bunu benimle yap."

Mutlu bir sırtışıla, ben ve arkadaşım el ele standa doğru yürüyoruz, ikramları yakalıyoruz ve geçit töreninin tadını çıkarıyoruz. Fair Falls'taki tatillerin en sevdiğim kısmı.

Bölüm 11

Andrew

I Dışarısı soğuk ama Dylan'la yürümek beni sıcak tutuyor. bir şaka yapıyor, sevdiği şamandıraları işaret ediyor ve son birkaç yıldır katılıyor. Patlamış mısır topunun bulunduğu poşeti havaya kaldırıyor, heyecanı yüzünden okunuyor.

"Bunları yapan yaşlı omega, ben geldiğimden beri bunları yapıyor. Çocukluğumdan beri hemen hemen her geçit törenine katıldım. bir bara gelir. Gerçekten iyi bir adam. Fair Falls'un nasıl değiştiğine ama aynı kaldığına dair hikayelerini dinlemeyi seviyorum."

Omega'm neredeyse hiç durmadan konuşuyor, çoğunlukla geçit törenleri ve onlara katılırken yaşadığı şeyler hakkında. Elim tutup etrafımda dönmeyi seviyor ve beni uzun zamandır gülmediğim kadar güldürüyor. Diğer insanlar onun maskaralıklarını görüp gülümsüyor, onun mutluluğuna tanık olduklarında gözleri yumuşuyor.

Tatil sezonunu seveceğimi hiç sanmıyorum ama onun bu kadar mutlu olmasına bayılıyorum. Her parçası için ne kadar heyecanlı olduğunu. Noel Günü'nde kar yağacağı düşüncesi bile onu gülümsetiyor, oysa çoğu New York'lu bunun bir korku zamanı olduğunu bilir.

"Yeni yağmış kar çok muhteşem," diyor hülyalı bir şekilde. "Sokaklar boşken ve kar el değmemişken kendimi bir kış harikalar diyarında gibi hissediyorum. Ya da bir kar küresinin içindeymişim gibi." Kar küresi birkaç dakika önce yanımızdan geçtiği için buna kıkırdıyorum. "Cidden, gerçekten çok güzel. Şehir kapalı ve huzurlu. Elimde bir fincan kahve ya da bir kadeh sıcak şarapla pencereden dışarı bakmayı ve sadece ... olmayı seviyorum."

"Aslında kulağa iyi bir zaman gibi geliyor. Seninle böyle bir gece geçirmek isterdim."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor ve tekrar elimin üzerinde dönmeye başlıyor. "Hadi yapalım, Scrooge."

Sırtını önüme çekerek boynunu öpüyorum ve küçük soluklanışını seviyorum. "Seninle geçit törenine geldiğimde Scrooge olmayı bırakacağımı düşünmüştüm."

Ondan gelen boğuk kıkırdama kalbimi ısıtıyor. "Bundan biraz daha fazlası gerekecek. Ama Scrooge olman hoşuma gidiyor. Bu yüzden senden hoşlanmaya başladım. Asla değişme, benim huysuz alfam."

Gözlerimi devirerek onu yanıma çekiyorum ve stantlara doğru son birkaç yüz metreyi yürüyoruz. Bu yıl şamandırılar alana park etmek yerine yavaş bir daire çizip başlangıç noktasına geri dönecekler. Buna sevindim çünkü Dylan'ın her bir şamandırayı görmek konusunda endişelendiğini ve bunu yapamayacağını düşündüğünü biliyorum. Onun standı öyle bir şekilde konumlandırılmış ki, alanda daire çizip geldikleri yoldan geri dönerlerken hepsini görebiliyor.

"Bugün benimle gelmene çok sevindim," diyor kabine vardığımızda. Bryce rahatlamış bir ifadeyle başını kaldırıyor ve Dylan iyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor. "Sakin ol Bryce. O kadar da uzun sürmedi."

"Evet, hava soğuk ve insanlardan nefret ediyorum. İyi eğlenceler muhabbet kuşları." Bryce elini Pickles'ın omzuna atıyor ve benim elimi sıkıyor.

Dylan kardeşinin arkasından başını sallayıp daha fazla sıcak şarap hazırlamak için masanın etrafında dolanırken gülüyorum. Belki satın almak isteyen olur diye birkaç kasa Winny's çıkarıyorum. Geçit töreni devam şehir neredeyse kapandı ve yiyecek ya da içecek almayan varsa sabaha kadar alamayacak.

O şarabı hazırlarken, omega'm soruyor, "Gerçekten iyi misin? Eski sevgilini gördükten sonra mı? Son erkek arkadaşım yaklaşık üç yıl önce taşındı, bu yüzden onu bir daha görebileceğimden şüpheliyim."

İnsanlara içki dağıtmak için daha fazla yer açmak üzere Winny'nin çantalarından bazılarını daha iyi bir konuma getirirken başımı sallıyorum. "Öyleyim. Sana sahip olduğumu bildiğim için daha iyiydi. Olduğumdan daha fazla üzüleceğimi düşünmüştüm ama sanırım düşündüğümünden daha fazla atlattım."

"Güzel," diye mırıldanıyor, arkamdan yaklaşıyor ve kollarımı belime doluyor. "Buna sevindim. Yine de her zaman bir Scrooge olarak kalacaksın."

"Her zaman bir Scrooge."

Biz daha fazla konuşmadan, ilk müşteriler standı yaklaşıyor ve o andan itibaren bataklığa saplanıyoruz. Carlton yanında ciddi yüzlü zayıf bir alfabla geldi ve gergin bir ses tonuyla bir kasa Winny's istedi. Mesafemi koruyorum ve Dylan'ın halletmesine izin veriyorum, beni aldattığı alfabla garip bir şekilde tanışmak istemiyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca insanlar sıcak şarap içmek ve ayaküstü sohbet etmek için uğruyor.

Dylan'ın bana Reese olduğunu söylediği bir alfa yanıma geliyor ve beni görünce iki kez bakıyor. "Ona nasıl yardım ettirdin?" diye komplocu bir fısıltıyla soruyor.

Dylan ona aptalca tabelaya vurma oyunumuzun özetini ve nasıl kader arkadaşı olduğumuzu anlatırken başımı sallıyorum. Reese soluk soluğa kalıyor ve masanın etrafında koşturduktan sonra ona uzun uzun sarılıyor. Alfa onu bir çemberin içinde döndürdüğünde omega'm gülüyor ve ciyaklıyor. "Bu harika," diyor Reese. "Şimdi bana uygun bir alfa bulabilirsem tabii."

"Asla bilemezsin," diyor Dylan omuz silkerek. "Hayatta çılgınca şeyler olur."

Reese başını sallar. "Hayır. Eski efsaneler alfa için omega der, alfa için alfa değil. Onu bulabileceğimi hiç sanmıyorum."

Omega'm onun yanağına nazik bir el koyuyor. "Zaman değişir ve tüm efsaneler doğru değildir. Kaderindeki eşi bulacaksın. Ben buna inanıyorum."

"ok tatlısın, bebeğim. Seni bu yüzden seviyorum." Dylan'ın yanağını okşuyor ve bana abartılı bir el sallıyor. "Ona iyi bak. O benim için dünyalara bedel."

"Hallediyorum." Dylan'a bakıp göz kırıyorum. "Ona her zaman göz kulak olacağım."

Dylan'ın yanakları kızarıyor ve başını eğip şamandıralardan yakaladığımız birkaç şeker kamışını çıkartıyor. Bana bir tane uzatıyor ve bir bardak şarap veriyor. "Evime geri dönüyoruz, böylece çalışırken bir iki kadeh bir şeyler içebiliriz."

Sıcak şarapla şeker kamışı gerçekten çok iyi. Daha önce birkaç kez sıcak şarap içmiştim ama Dylan'ınki şimdiye kadar itiklerimin en iyisiydi. "Tanrılar, Omega. Alkol karıştırma konusunda gerçek bir yeteneğin var. Gerçekten çok iyi."

Uyumluluğum karşısında takındığı rahat ama utangaç kabulleniş ifadesine bayılıyorum. "Teşekkür , *bebeğim*." Gözlerimi deviriyorum ve hemen burnunu öpüyorum. "Seri-

ously. Gerçekten minnettarım. Bunu başarmak için yıllardır çok çalışıyorum. Belki zaman içinde daha fazla içki çıkarabilirim ama belki sadece birkaç tane. Bundan daha geniş bir alana yayılırsam eşsiz lezzetimi kaybetmek istemiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir durum. Pazarlama ve satış konusunda pek bir şey bilmiyorum. Kitapları bilirim," diyorum.

"Evet, sen bir editörsün. Tanıyabileceğim bir yazar var mı?"

Ona daha büyük bir yazarın ismini söylüyorum ve o başını sallıyor. Sonra ona Fair Falls'tan daha küçük bir yazarın adını veriyorum ve yüzü aydınlanıyor. "Evet! Onunla aynı okula gittim! Bu inanılmaz! Yayınlandığını bilmiyordum. Küçük öyküler yazar ve okulda bize verirdi. Ne güzel günlerdi."

Kıkırdayarak, "Evet, üç yıldır yayınevimizde çalışıyor ve şu ana kadar dört kitabı çıktı" dedim.

Dylan telefonunu siliyor ve yazarı arıyor. Birkaç tuşa bastıktan sonra "Kitapları önümüzdeki hafta burada olacak," diyor gayri ihtiyari. "Bu inanılmaz."

Gülümsemesi öğleden sonra boyunca yüzünde kalıyor. Her şeyden bu kadar mutlu olmasına bayılıyorum. Carlton mutlu olsa da, şimdi bakıyorum da, bu bir paravan gibi görünüyor. Sanki sadece insanlar etrafındayken ya da onu izlerken rol yapıyordu. İşte Dylan böyle biri. Nazik ve mutlu bir ruhu olduğunu söyleyebilirsiniz ve etrafta kimse olmasa bile bunu her zaman yayıyor.

Tanrım, ona fena aşık oluyorum. Ve gerçekten umurumda değil.

Bölüm 12

Dylan

T Geçit töreni ve stant çok başarılıydı. Andrew ile yürürken ve onunla birlikte stantta çalışırken çok iyi vakit geçirdim. O hala kaşlarını çatarken

Çelenklerden bazılarına çarptı ve onu asılı ışıklarımın bazılarını kenara düşürürken yakaladım, bu konuda iyi bir sporcuydu. Bir kez bile şikayet etmedi, hatta küçük ilahiciler geçerken ve ben bir şarkı istediğimde bile. Onlar bitene kadar Andrew'un orada olduğunu tamamen unutmuştum, çünkü tüm zaman boyunca sessiz kalmıştı. Yüzümü ona döndüğümde, onu rahatsız ettiğim için hemen özür diledim. Küçük şarkıcıları ne kadar seversem seveyim, onun rahatını da hesaba katmalıyım.

Ama özür dilememe izin vermedi. Bana kuru bir bakış attıktan sonra alnımdan öptü ve "Asla değişme, benim küçük omega'm. Bu beni çileden çıkarsa bile."

Ona gülümsedim ve dudakları benimkilerle buluşmadan önce çenesinin altını öptüm. Birkaç çığlık ve ıslık bizi ayırdı ve kabinde çalışmaya devam ettik.

Sonra, kabini yıkmak yerine eve gitmeye karar verdik. An- Drew sabah bana yardım etmek için geleceğini söylemişti. Buna sevindim çünkü ayaklarım beni öldürüyor. Ayaklarımı alfamın kucağına kaydırmak güzel olurdu, böylece onları tekrar ovalayabilirdi. Yemin ederim, adamımın sihirli parmakları var.

"Beni taşı," diyorum dramatik bir şekilde, ağır adımlarla yürürken, kollarım iki yanıma düşüyor. "Ayaklarımın tabanı ağlıyor."

Andrew gözlerini devirerek önümde duruyor ve kendini yere bırakıyor. Ben öylece dururken, kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bakıyor. "Ya binin ya da yürüyün. Bu teklif sadece beş ... dört ... üç ..."

Daha fazla alçalmadan sırtına tırmanıp kollarımı boynuna doluyorum. Boynunun yan tarafını gürültüyle öperek kıkırdamasına neden oluyorum. "Sırtında ben varken evime kadar gidebileceğine emin misin? İki mil falan var."

"50 kilo falan ağırlığındasın. Bana bir şey olmaz." "Peki, devam et, alfaların alfası."

Andrew kalçamı çimdikleyerek beni yüksek sesle güldürüyor ve sonra yürümeye başlıyor. Başımı omzuna koyuyorum ve geçit töreninin ardından etrafa bakıyorum. Biraz çöp var, ama çoğu insan zaten giderken temizlik yapıyor, kağıtları ve başıboş kolyeleri cadde boyunca sıralanmış çöp kutularına atıyor. Sabaha kadar görünürde hiç çöp kalmayacak.

Dairemden bir blok kadar uzaklaştığımızda Andrew'un sırtından iniyorum ve binamın önüne gelene kadar sokakları temizlemeye başlıyoruz. İşimiz bittiğinde ayağa kalkamıyorum. Sormayacağım

Andrew'un beni yukarı taşıması biraz fazla. Neyse ki, sadece ikinci kattayım.

Üst kata çıktığımızda ıslak kıyafetlerimizi çıkarıp duşa giriyoruz. Ben alfama bakarken, ikimiz de bir şey yapmaya çalışmıyoruz. Uzun bir gün geçirdik ve öğleden sonrayı uzanarak geçirmeyi tercih ederim. Andrew beni yıkıyor, arada bir çiftleşme izimi öpüyor ve onu yatağa götürmeyi yeniden düşünmememe neden oluyor.

Suyu kapatmadan önce koku bezimin tenine son bir öpücük kondururken "Bunu görmekten asla bıkmayacağım" diye mırıldanıyor.

Belime bir havlu sararak ona sırtlamak için dönüyorum. "O zaman sana her zaman göstereceğimden emin olabilirsin."

Parlak bir gülümseme alfalarımın yüzünü aydınlatıyor. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum ama bunu sorgulamayı reddediyorum. Benim ona ait olduğum gibi o da bana ait. Belki de ikimiz de şanslıyızdır.

Öğleden sonrasının geri kalanı kanepede uzanarak geçiyor, ayaklarım Andrew'un kucağında, o da güçlü elleriyle tüm kıvrımları ovarak çıkarıyor. Winny's içiyoruz ve film izliyoruz ya da biraz konuşuyoruz. Her iki şekilde de rahatlatıcı oluyor. Sadece birkaç gündür birlikteyiz ama Varyemez'imle sessizce oturmak iyi hissettiriyor. Sessizliği gereksiz konuşmalarla doldurma ihtiyacı hissetmemesini seviyorum.

Andrew'un beni kucağına almasıyla irkilerek uyanana kadar uyuyakaldığımı fark etmiyorum. Beni odama götürürken güçlü kolları beni sımsıkı sarıyor, yatağa yatırıyor ve arkama sokuluyor.

"Uyu, omega. Birazdan uyanır ve bir şeyler ." O cümlesini bitiremeden ben uyuyakalıyorum.

Yine, sert bir alfa ve bana bastırılan daha da sert bir horozla uyanmak, yalnız uyanmaya çok alıştığım için en garip his.

Ama Andrew arkamda iyi hissediyor. Bu sefer, başka bir şey yapmaya niyetim olmamasına rağmen, ona karşı geri çekiliyorum.

Andrew'un boğuk kıkırdaması üzerimden akıyor. "Sen bir belasın." Uykudan sıırıslıklam olmuş sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor ve beni ürpertiyor.

"Öyle diyorsun. , snookums. Biraz yemek yeme zamanı." "Snookums, Scrooge. Benim için başka ne isimlerin var?"

Arkamı dönüyorum ve ona sıırıtarak sarılıyorum. "Bebeğim, aklıma bir sürü şey geliyor. Bu tür oyunlara hazırsan bana haber ver yeter."

Bir kolunu gözlerinin üzerine atarak inliyor. "Hayır. Onlar iyi."

Kolunu öpmek için eğiliyorum, sonra yataktan atlıyorum. "Hadi gel. Bir şeyler pişirelim. Mutfakta ne var bilmiyorum ama bir şeyler yapabiliriz."

Sonunda ızgara peynir ve domates çorbası yiyoruz. Kendime hava değişmeden önce market alışverişine gitmem gerektiğini söylüyorum. Hava durumu önümüzdeki birkaç gün içinde kar yağacağını söylüyor, bu yüzden hazırlıklı olmalıyım. Noel'e sadece bir hafta var ve tatil için ihtiyacımız olan her şeye sahip olmak istiyorum.

İşimiz bittiğinde bulaşıkları yıkıyorum ve Andrew kanepeye uzanıyor. En sevdiğim İsa filmlerinden birinin açılış müziğini duyduğumda şaşıırıyorum. Bulaşık makinesine bir şeyler koymayı bitiriyorum ve kanepeye doğru yürüyorum.

Andrew bana kısıık gözlerle bakıyor ama "Hadi. Gerçekten hoşuma giden eski bir filmi izleyebiliriz."

"Emin misin?" Yavaşça yanına oturarak soruyorum.

"Evet. Şaşıırııcı bir şekilde bu filmi seviyorum ve geçen yıl bir kez izledim. Sezon boyunca izleyebildiğim tek film bu."

"Bu benim en sevdiğim film!" Ona heyecanla söylüyorum, kendimi onun yanına bırakıyorum. "Genelde şimdiye kadar izlemiş olurdum ama bu yıl vizyona giren başka filmler de vardı ve ben barla çok meşguldüm. Benimle birlikte eğlenmene sevindim."

Andrew başımın tepesini öpüyor ve ben de sırtıyorum, bu kadar sevecen olması hoşuma gidiyor. İlk tanıştığımızda bu kadar hırçın ve kızginken bu kadar tatlı olabileceğini hiç düşünmezdim.

"Çok tatlısın," diye mırıldanıyorum, çenesinin altını öperek.

Kahkahası içimde gürlüyor. "Sadece sana, omega. Kimseye söyleme. Bu benim sert bir alfa olarak ünümü mahveder."

"Ha!" diye mırıldanıyorum, ellerimi gömleğinin altına sokuyorum, böylece hayranlık uyandıran vücudunu okşayabiliyorum. "Kimsenin bana inanacağını sanmıyorum. Tam bir ."

Bir kıkırdama daha havayı aydınlatıyor ve alfamın yumuşak tarafının tadını çıkararak onu içime çekiyorum. "Evet, şunu bil ki sana karşı asla huysuz olmayacağım."

Film oynarken gülümsüyorum, çok mutluyum ve hayatımdan memnunum. Tüm bu süre boyunca Andrew bana sarılıyor, her ne kadar filme dalmış olduğunu anlayabilsem de. Bu film bir romantik komedi olduğu için kahkahaları sürekli ve her duyduğumda yüzüyorum.

Birbirimize dokunduğumuzda ve kader arkadaşı olduğumuzu anladığımda, ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ondan zaten hoşlanıyordum, arkadaşları onu terk ettiğinde barımda oturduğunda onu büyüleyici bulmuştum. Ama belki de kaderin yanlış anladığını düşündüm. Tatillerle ilgili her konuda çok alaycı ve neredeyse öfkeliydi. Bu konuda takıntılı olduğumu biliyorum, bunu yıllar önce kabullenmişim, bu yüzden bunun bir tür acımasız şaka olabileceğini düşündüm.

Ama ikimizin de birbirimizin rahatını düşünmesi, kaderin düşündüğümünden daha akıllı olabileceğini anlamamı sağlıyor. Andrew'un bunu yapacağını söyleyebilirim.

Beni mutlu edeceğini düşündüğü her şeyi yaparım, tıpkı benim de onu yapacağım gibi. Ve bu bir zorluk bile değil. Onu mutlu etmek hoşuma gidiyor. İçimi parlıyormuş gibi hissettiriyor.

Film bitiyor ve ben alfama sırtıyorum. "Sevdin mi?"

"Evet, seni ucube," diye mırıldanıyor ve gerinmek için ayağa kalkmadan önce beni hızla öpüyor. "Yarın gece çalışıyor musun?"

"Evet. Gece ikide kapatıyoruz. Gelip benimle birkaç saat takılmak ister misin?"

Başını sallayarak mutfağa doğru yürüyor ve bize birer şişe su getiriyor. "Planlamıştım. Ne zaman çalışmıyorsun?"

Programım her zaman olduğu gibi hemen hemen aynı, ancak tatiller için bazı günler izin alıyoruz. Noel arifesinden önceki gün ve Noel'den sonraki birkaç gün gibi bazı günler diğerlerinden daha yavaş geçiyor.

Ama Bryce bana yavaşlamam ve başka bir barmen tutmam gerektiğini söyledi. Belki de yakında başka birini işe almak için nabız yoklamalıyım. Ya da Bryce'tan ben biraz ara vereyim diye devreye girmesini isteyebilirim. Erkek arkadaşı da eğitilmiş bir barmen, belki birlikte çalışabilirler.

"Hemen hemen her gün. Her zaman bardayım."

"Yarından sonraki gün izin alabilir misin? Seni dışarı çıkarmak istiyorum."

. "Randevu mu, Scrooge? Nereye?" "Bu bir sürpriz."

Şakacı bir şekilde somurtuyorum. "Sürprizin ne olduğunu bana erkenden söylemen için ne yapmam gerekiyor? Hâlâ şaşırmış gibi davranabilirim."

Sırtıyor ve beni yavaşça öpmek için eğiliyor. Ağzının içinde inliyorum ve vücudumu kendi vücuduyla sararken kanepeye yaslanıyorum. Bir süre gençler gibi öpüşüyoruz, Andrew'un sıcak elleri her yerime dokunurken ben

Pantolonuma boşalmamaya çalışan çaresiz bir kadın gibi yatıyordum. Andrew çok pasif, öpücükleri ve dokunuşları beni çılgına çeviriyor.

İri elleri belime dolanıyor, ağzımı harap ederken beni sıkıyor. Yumuşakça inliyorum, elimden geldiğince aldığım kadar iyi vermeye çalışıyorum ama Andrew beni eziyor. Ben de denemekten vazgeçtim. Ağzımı yağmalamasına izin veriyorum, kontrolü ele almasına ve tıpkı her zaman alfamın yapmasını istediğim gibi bana sahip olmasına izin veriyorum.

Andrew ağzıma karşı hırlıyor, alt yarısını bana doğru bırakıyor, böylece siklerimiz birbirine sürtünüyor. Şaftı çivi çakacak kadar sert ve benimkinin de hemen hemen aynı olduğunu biliyorum. Bir alfanın bana bu kadar hakim olmasında hemen patlamak istememe neden olan bir şey var.

Titrek nefesler alabilmek için ağzımı onunkinden ayırıp Andrew'un kapüşonlu gözleriyle buluşuyorum. "Beni öpmeye devam edecek misin yoksa bu kıyafetlerden kurtulacak mıyız?"

Bana attığı ateşli, kirli gülümseme tüylerimi ürpertiyor. "Oh, omega, seni soyup içine o kadar derin boşalmayı planlıyorum ki bir hafta boyunca sızıntı yapacaksın."

Siktir, bu çok seksi.

"Sana sorduğum şeyi unutturmaya mı çalışıyorsun?" Kahretsin, ona ne sorduğumu hatırlamakta zorlanıyorum. Ne sormuştum?

Karanlık kıkırdaması iç çamaşırimda kaygan bir havuz oluşturuyor ve göt deliğim nabız gibi atıyor, içimde onun sikine ihtiyaç duyuyorum. "İşe yarıyor mu?"

Çılgınca başımı sallıyorum, bana sahipmiş gibi öpmeye başlamadan önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayamıyorum. "Ne diyorduk?"

Andrew ağzımı almadan önce sırtıyor ve daha fazla konuşmuyoruz.

Yatak odasına gitmek çok kolay olurdu ama bu kanepeler benim için planladığım şey için yeterince büyük.

Andrew çabucak beni çırılçıplak soydu ve kısa bir süre sonra kendi kıyafetlerini de çıkardı. Adamım, oh adamım, alfam bir tanrının vücuduna sahip. Altın teni her yerinde pürüzsüz, sadece yontulmuş gövdesi tarafından parçalanmış.

Vücudunu öpmek için öne doğru eğiliyorum, teninin sıcaklığı dilime değiyor. Andrew başımın arkasını avularken "Siktir, omega," diye homurdanıyor.

Söyledikleri beni teşvik ediyor ve sikini yumrukluyorum, vücudunun tadına bakarken onu pompalıyorum. Dilimi karın kaslarının diplerine ve oluklarına daldırıyorum ve o seksi

V. Andrew başımı avulamaya devam ediyor, vücudunu keşfetmeme izin verirken avucumun içine doğru itiyor. Onun bana yaptığı gibi, ben de ellerimin ya da ağzımın değmediği hiçbir yerini bırakmıyorum.

Kalasıyla sol bacağıının birleştiği yere geldiğimde sikini bırakıyorum ve sırtı kanepeye gelecek şekilde onu aşağı bastırıyorum. Sonra zerine binip sert bir öpücükle ağzını alıyorum, tadından artık yavaş gidemeyecek kadar yara almıştım. Andrew kıımı kavırıyor ve beni yukarı kaydırıyor, deliğim tam onun horozunun üzerinde geziniyor. İleri geri sallanıyorum, kayganlığımı uzunluğına srtyorum, onu ıslatıyorum.

Dudaklarıma karşı, Andrew diyor ki, "Beni içeri kaydır, bebeğim. Beni iyi becer."

Sırtarak, sikini damlayan deliğime alırken ağzını yalıyorum. O içimi gererken pcğn içinde inliyorum. Andrew'un kalın horozu bana girerken nabız atıyor ve o dibe vurana kadar kalçalarımı döndürüyorum.

Kollarını sırtıma dolayan Andrew, ben onun sikini aşağı doğru çekerken yukarı doğru itiyor. İkimiz de inleyebilmek için öpücükten uzaklaşıyoruz. Birbirimizi yavaşça becerirken zevklerimiz birbirine karışıyor. O beni izlerken ben de onu izliyorum, ağırlaşmış gözleri yüzümün her yerinde dolaşıyor.

pckle şişmiş dudaklarını başparmağımla ovuyorum, ağzıma almadan önce nefesinin kesilmesine bayılıyorum. Tanrım, onu becermeden önce sikini

yalamalıydım, ama şimdi duramıyorum. İçimde hissettirdiği şey

cennete en yakın . Hafifçe sola doğru kıvrılıyor ve prostatıma farklı bir açı veriyor. Hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim.

Andrew'un büyük elleri içime pompalarken kıcımı tutuyor, onu yavaşça sürerken bana yardım ediyor. Yumuşak etimi yoğuruyor ve ben yüksek sesle inleyerek başımı geriye atıyorum. Ellerinden birini sırtımın ortasına doğru kaydırıyor ve beni ona yaklaştırıyor.

Dudaklarımı ısırıyor ama içeri girmiyor, beni peşinden koşturuyor. Ağzına yaklaştığımda itişlerini hızlandırıyor, ben onu öpmeye çalışırken dudaklarımı yalıyor. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum, ama hemen yerini yalvaran bir miyavlamaya bırakıyor. Kahretsin, Andrew beni nasıl çalıştıracağını biliyor.

"Benim için boşalacak mısın, bebeğim?" diye gür bir sesle soruyor, ses tonundaki yoğunluk ben daha bir yanıt bile oluşturamadan beni uçurumun kenarına gönderiyor. Deliğim sıkılıyor ve horozum serbest bırakılmamın iplerini fırlatırken daha kaygan sızıyor. Göğsüne ve karın kaslarına iniyor, döllerim bronz tenine karşı müstehcen görünüyor.

"Scrooge, siktir... bana daha fazlasını ver." Andrew beni daha sıkı tutuyor, göğsüne doğru çekiyor -ikimizi de berbat ediyor- ve beni sertçe sikiyor. Bana hızlı itişler verirken kıcımın sallandığını hissediyorum, her vuruşta homurdanıyor. "Siktir! Daha sert sik beni."

Dediğimi yapıyor, oturuyor ve beni çeviriyor, bir bacağını omzunun üzerinden atıyor ve bana vuruyor. Andrew zevkini alırken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve canım için tutunuyorum, horozu içeri girip çıkarken deliğim gıcırıyor.

"Benim tatlı omega'm," diye inliyor Andrew, çiftleşme işaretimi öpüp emerek beni aklımdan çıkarıyor. "Benim için bir kez daha gel."

Sikimi yumruklayarak beni boşaltıyor ve ben çığlık atıyorum, başka bir orgazm fıçısı gibi sırtımı eğiyorum. "Yapamam... alfa, lütfen."

", Pickles," diye inliyor Andrew, sonra içime sokuyor, horozu içimde sarsılırken hareketsiz kalıyor. Sperminin kanalımı kapladığını hissettiğimde yüksek sesle inliyorum. Başını eğen Andrew, koku bezime karşı sertçe emiyor. "Sen benimsin, omega."

"Hepsi senin," diye mırıldanıyorum ikimiz de orgazmın doruğundan inerken. "Tıpkı senin benim olduğun gibi."

"Her zaman."

Birkaç dakika birbirimizin kollarında uzanıyoruz ve ben bunun bitmesini istemiyorum.

Ama işe gitmem gerek.

Ve alfamdan bir iyilik daha isteyeceğim.

"Bebeğim?" Cevap olarak mırıldandığını söylüyorum. "Noel süslemelerinde bana yardım eder misin? Tatilleri sevmediğini biliyorum ama ben ağacımı asmayı seviyorum. Süslememe yardım etmek zorunda değilsin. Sadece üst kattaki depomdan kutulara ihtiyacım var."

"Evet, yapabilirim" demeden önce bir iç çekişin onu terk ettiğini hissediyorum. Ağaca da yardım edeceğim."

Başımı sallayarak göğsüne bastırıyorum, böylece tekrar doğruluyor ve bana bakıyor. "Bebeğim, senden asla kendini rahatsız etmeni istemem. Seni zaten standıma yardım etmen için kandırdım." Gülüyor ve başını sallıyor. "Cidden, bu farklı."

"Bu seni mutlu edecek. Ve ben seni mutlu etmek istiyorum."

"*Seni* mutlu etmek istiyorum. Senin mutluluğun demek, seni rahat ettirmemek demek." Konuşmak için ağzını açıyor ama dudaklarını kapatıyorum. "Bir anlaşma yapalım. Dekorasyona ben başlayacağım ve istersen sen de katılabilirsin. İstemezsen de sorun değil. Bana eşlik ettiğin sürece?"

"Bunu yapabilirim."

Akşamın geri kalanında, Andrew depodan kutularımı almama yardım ettikten sonra ağacı kuruyorum. Fiziksel olarak yardım etmiyor ama süsleri nereye koyacağım ve çelenkleri nasıl asacağım konusunda bana yol gösteriyor. İşim bittiğinde, ağaç hayal edebileceğimden çok daha iyi görünüyordu.

Göğsüne doğru geri adım atarak ona yaslanıyorum ve iç çekiyorum. "Bu ağaç harika görünüyor. Harika bir takım olduk Scrooge. Bu işlerde gerçekten iyi bir gözün var."

"Sadece senin için."

Bölüm 13

Andrew

I Randevumuzdan önce Dylan'la takılmak için bara gidiyoruz. Miles ve erkek arkadaşı Chris'i davet ediyorum, böylece hepimiz . Birkaç kişi laf atıyor ve

Omega'ma uzun bir öpücük vermek için barın üzerine eğildiğimde ılık çalıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip doyana kadar onu yerinde tutuyorum. Dylan uzaklaşmaya çalışmıyor, onunla yoluma devam etmeme izin veriyor.

Geri çekilerek dudağını ısırdım ve ağzına karşı mırıldandım, "Bütün gün bunu yapmak istedim."

Sırıtarak alay ediyor. "Daha bu sabah eve gitmeden önce beni böyle öptün."

Ben Chris ve Miles ile sohbet ederken o da işine dönebilsin diye onu gönülsüzce serbest bırakıyorum. Barın arkasında dolaşırken göz ucuyla onu izliyorum. Miles ve Chris yaklaşık iki saat sonra evlerine gidiyorlar ve bana da omega'mla takılmak, onun insanlarla konuşup kaynaşmasını izlemek kalıyor

müdavimleriyle birlikte. O gerçekten kendi elementinde ve onu çalışırken izlemek harika.

Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Tüm gece boyunca yüzünde neredeyse hiç eksik olmayan gülümsemeden koşuşturmanın ona uyduğu çok açık.

Omega'ya her geçen gün daha fazla aşık oluyorum.

Barda geçirdiğim geceden sonra, randevumuz için her zamankinden daha fazla endişeliyim. Onun gülümsemesini görmek içimi birden fazla şekilde ısıtıyor ve planladığım soğuk gece için ikimizin de buna ihtiyacı olacak.

Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırıyorum ve kapıyı çalıyorum. Yıllardır bir omega ile çıkmamıştım, bu yüzden biraz paslanmış olabilirim. Carlton'ı anlamlı bir randevuya çıkaramayacak kadar işime gömülmüştüm, bu yüzden Pickles'ım için bu randevuyu büyük bir özenle planladım.

Dylan kapıyı açtığında, ne kadar seksi olduğu beni şaşırtıyor. Sürekli gülümsemesi her zamankinden daha parlak. Daha detaylı bir görsel incelemeyi tamamlayamadan kollarıma atılıyor ve bana sımsıkı sarılıyor. Ben de otomatik olarak onu kollarımla sarıyor ve alnından defalarca öpüyorum. "Bugün seni çok özledim." Onu almadan önce bu gece için her şeyin tam olarak hazır olduğundan emin olmak istedim. Nihayetinde onun keyfi için olsa bile, ondan uzakta geçireceğim birkaç saat daha zor olacaktı.

"Aynen," diye mırıldanıyor boğazıma doğru, adem elmamı öperek. "İzin günümde benden uzakta olman için iyi bir nedenin olsa iyi olur."

"Tabii ki. Önemli olmasaydı senin korkunç şarkını asla kaçırmazdım."

"Hey," dedi göğsüme vurarak. "Şarkı söylemem o kadar da kötü *değil*." Gerçekten de değil. Dylan'ın çok hoş bir sesi var; nefesinin altında rastgele bir melodi söylerken ya da barda o çok sevdiği Tanrıların korkunç Noel şarkılarını söylerken duymaya bayıldığım bir ses.

"Hadi güzelim," diyorum parmaklarımızı birbirine geçirerek. "Araban seni bekliyor."

Kıkırdıyor, sonra kapısını kapatıp kilitlemek için dönüyor. "Araban güzel ama bir savaş arabası değil."

"Arabama gideceğimizi söylemedim." Bana tuhaf bir bakış atıyor ama görmezden geliyorum. Avuçlarım terliyor ve kalbim hızla çarpıyor, ama sakın davranmaya çalışıyorum. Umarım gerçekten hoşuna gider.

Dışarı çıkıyoruz ve nefesimiz etrafımızda pufluyor. Serin bir gece ama çok soğuk değil. İkimiz de paltolara, atkılara ve eldivenlere sarınmışız, bu yüzden randevumuz için iyi olacağımızı biliyorum. Dışarıda geçireceğiz ve o sıkı bir New Yorklu, bu yüzden biraz soğuğun onu rahatsız etmeyeceğini biliyorum.

Elini tutarak Dylan'ı barın aksi yönüne, bir blok öteye götürüyorum. Sokağın sonuna geldiğimizde onu durduruyorum ve bana doğru çeviriyorum. "Gözlerini kapat," dedikten sonra bir göz bağı çıkarıyorum.

Sırıttırıyor, sonra gözlerini kapatıyor, neredeyse heyecandan titriyor. "Bunun bir sürpriz olduğunu söylediğinde gerçekten ciddiydın."

Göz bağını kaydırıyorum, sonra göremediğinden emin olmak için bir elimi yüzünün önünde sallıyorum. Sonra ağzımı yavaşça onunkine değdiriyorum. "Hadi aşkım." Bu sözden sonra bir an duraksıyorum ama bu Dylan'ın gülümsemesini daha da artırıyor. "Sadece biraz daha yürümemiz gerekiyor."

Omuzlarından tutarak, buzda kaymamasına ya da kaldırımdaki çatlaklara takılmamasına dikkat ederek onu ileriye doğru yürütüyorum. Bir dakika sonra duruyorum ve aracımıza bakıyorum. Burun deliklerinden hava pufları çıkıyor ve bana kocaman bir gözle bakıyor. Ona ve sahibine sırtıttırıyorum, sonra Dylan'ın gözlerindeki bağı çekiyorum.

Onun nefesi ve sevinç çılgılığı Dylan' çıkma teklif ettiğimde yaşadığım tüm stres ve kararsızlığa değdi. Kocaman bir yüz ifadesiyle bana döndü.

gölümseme ve ıslak gözler. "Scrooge. Bu harika bir şey! Atları sevdiğimi nereden biliyordun?"

Omuz silkiyorum, yanaklarım yanıyor. "Şanslı tahmin. Haydi. Arabaya."

"Gerçek bir savaş arabası," diye düşünerek sürücünün arkasından arabaya tırmanıyor.

Şehrin her yerinde arkasında çiftlerin olduğu at arabaları gördüm. Dylan'a çıkma teklif ettiğimde aklıma hemen onun hoşlanacağı bir şey olarak geldi. Bu tür tatlı, duygusal şeyler söz konusu olduğunda, o her şeyi yapar. Doğru seçimi yaptığıma sevindim.

Kalkmasına yardım ettim ve yanına kaydım. At kişniyor, sonra yavaş bir tempoyla uzaklaşıyor. Serin gece havası üzerimizden geçerek Dylan'ı bana yaklaştırıyor. Bir kolumu omzuna atıp saçlarını koklamak için eğiliyorum.

Yolda giderken arabacı bize Fair Falls'un tarihini anlatıyor, çoğu şeyi zaten biliyoruz ama tam bir deneyim yaşamak güzel. Sağa sola işaret ediyor, bize onlarca kez gördüğümüz simge yapıları gösteriyor, kökenleri veya içinde meydana gelen önemli olaylarla ilgili zengin arka plan hikayeleri veriyor.

Fayton yolculuğu yaklaşık yirmi dakika sürüyor ve kolumun altına sıkıştırdığım omega ile geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Arabacı sunumunu bitirdiğinde Dylan bana "Bu inanılmaz," diye fısıldıyor. "Hava çok temiz; yıldızlar çok güzel. Bu gece burası gerçekten huzur dolu." Dönüp bana bakıyor, sırtışı titrek ama parlak. "Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Sanki... bu beni özel hissettiriyor."

"Öylesin, bebeğim. Çok özelsin. Seni her zaman böyle hissettirmek istiyorum." Onu çabucak öpüyorum. "Ve daha işimiz bitmedi. Bir durağımız daha var."

Arabacımız bizi parka götürüyor; burada kurduğum mumlar hâlâ yanıyor ve battaniye hâlâ büyük bir ak meşe ağacının altına serilmiş durumda. Bu bize rüzgârdan ve gecenin soğğundan biraz olsun nefes aldırarak. Bir çadır eklemek istedim ama yukarıdaki yıldızlardan uzaklaşmak istemedim. Dylan bana bir iki kez burada ışık kirliliğinin o kadar belirgin olmamasını sevdiğini ve bu sayede akşamları yıldızların tadını çıkarabildiğini söyledi.

İnmesine yardım ettikten sonra Dylan hızla kurduğum piknik masasına doğru yürüdü ve bağdaş kurup oturdu, etrafına bakarken gülümsüyordu. "Scrooge. Sen... sen inanılmazsın. Sonunda adını değiştirebilirim."

Yanına otururken kıkırdıyorum, sırtı göğsüme gelecek şekilde bacaklarımı onun etrafına yayıyorum. "Hayır, bebeğim. Scrooge'u seviyorum. Sohbet başlatıcı bir şey."

Yanıma uzanarak sepeti kendime yaklaştırdım ve akşam yemeğimiz için hazırladığım malzemeleri çıkardım. Tabii ki biraz Winny's eklediğimden eminim - o içeceklere bağımlıyım. Ayrıca hindili ve peynirli sandviçler, üzüm ve çilek, fırında patates cipsi ve çok sevdiği patlamış mısır topları da var.

Ona bir tane uzattığımda, kocaman gözlerle bana döndü. "O tatlı omega'dan bunları bizim için yapmasını istedin mi?" Başımı sallıyorum ve bana sıkıca sarılıyor. "Oh, Scrooge, bu gece kesinlikle iyi becerileceksin." Bir kahkaha atıyorum ve ona bir sandviç uzatıyorum.

Başlangıçta pek konuşmuyoruz; oturup sessizliğin ve yaptığım yemeğin tadını çıkarıyoruz. Gurme bir yemek değil ama bu gece karnının doyacağını bildiğim için özenle hazırladım. Tıka basa doyduktan sonra bir Winny's açıp Dylan'a uzattım. Bir yudum aldıktan sonra mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve bana daha da sokuluyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bunun için teşekkür ederim Andrew. Benimle geçireceğin bir akşam için bu kadar kafa yorman benim için dünyalara bedel."

Kendime engel olamayıp -ya da ağzımı ondan uzak tutamayıp- kulağından boynuna doğru öpüyorum. Bana erişim izni vermek için yana doğru eğildiğinde, çiftleşme izini yalıyor ve ısıırıyorum. Dylan tekrar iç çekiyor, ben etini okşarken bacakları sağa sola dönüyor.

Ona takılmayı bitirdiğimde, "Bir şey değil bebeğim. Hayalindeki randevu ne olurdu?"

"Bu," diye hızlıca cevap veriyor. "Düşünceli bir şey. Kolay ve basit ama iyi bir şey. Beni yanlış anlamayın, restoranlara falan gitmeyi severim ama bu mükemmel. Gece havası gevrek ve serin, şirket ise sıcak." Pickles bana bakıyor ve göz kırpmıyor. "Başka ne isteyebilirim ki?"

Bir elimi ceketinin içine sokup göğsünde gezdiriyorum, bir meme ucunu cımbızlıyorum. "Peki ya seni tam burada, yıldızların ve bu kocaman ağacın altında becermek isteseydim?"

"Hemen şimdi soyunur ve beni ısıtmana izin verirdim."

Meme ucunu bir kez daha okşadıktan ve kekeleyerek aldığı nefesi dinledikten sonra elimi çekiyorum. "Hayır. Omega'mın üşütmesine izin veremem. Yine de serin havada sıcak kışını aletimin etrafında hissetmek mükemmel olurdu."

Dylan hızla dönüp beni yere yatırmadan önce, "Şimdi de benimle alay ediyorsun," diyor.

Dudakları ağzıma inip nefesimi kesmeden önce kıkırdıyorum. Kalın ceketlerimizin arasından bile sıcaklığını hissedebiliyorum ve neredeyse söylediklerimi geri almak, pantolonunu aşağı çekmek ve kendimi olabildiğince içine gömmek istiyorum.

Ama tam o anda arabamız yanaşıyor, at toynaklarının gümbürtüsü bizi birbirimizin tadına bakmaktan alıkoyuyor. Ağzımı yavaşça onunkinden çekip poposunu okşuyorum. "Hadi gel. Mumları söndürelim ve temizlenelim. Seni eve götürüp ısıtmam lazım. Burnun kızarmış."

Üzüntüyle iç geçiriyor ama üzerimden kalkıyor. "En iyisi bu. Başımın ağrıyacağını hissediyorum." Alnını ovuşturuyor, sonra burnunun kenarını çimdikliyor.

Yanına oturuyorum ve başını kaldırıyorum. "Sadece hissediyor musun?"

Dylan'ın yanakları kırmızının daha koyu bir tonuna dönüşüyor ve başını sallıyor. "Bu sabah başladı ama gittikçe kötüleşiyor. Bu randevuya gitmemek istemedim. Winny's muhtemelen yardımcı olmadı." Neredeyse dolu olan şişesine bakıyorum ve utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Tamam, sadece bir migren. Ama buna değdi. Seninle olmak için."

Bu omega tatlılığıyla beni öldürecek.

Onu çabucak öperek, ben ortalığı toparlarken rahatlamasını söylüyorum. Yaklaşık beş dakika sonra her şey toplanmıştı ve kolumun altında yorgun görünen bir Dylan vardı. Ağır bir şekilde bana yaslanıyor ve ben de eğilip başının ön kısmını öpüyorum, ilk kez ne kadar sıcak olduğunu fark ediyorum.

Eve dönüş yolculuğumuz uzun sürmüyor ve arabacı bizi aldığı yere bırakıyor. Dylan biraz halsiz ve migreninin gecemizi bitirmesinden nefret ediyorum. Onun acı çekmesinden hoşlanmıyorum. Daireye girdiğimde Dylan'ı yatak odasına götürüp kıyafetlerini çıkarmaya başladım.

Üzerinde sadece külotu varken yanına diz çöküyorum ve elimi yüzüne koyuyorum. Şimdi yanıyor ama yüzünde yumuşak bir gülümseme var. "Sana ne getireyim?"

"Yok bir şey," diyor başını sallayarak, sonra yüzünü buruşturuyor.

"Sadece migrenim tuttu." "Migren ateş yapmaz bebeğim," diyorum kaşlarımı çatarak.

Pickles el sallayarak beni uzaklaştırdı. " yok. Sadece başım ağrıyor, hepsi bu. Gel yanıma uzan lütfen. Geceyi kollarınla bana sarılarak bitirmek istiyorum."

Bana söylediğini yapsam iyi olur diye düşünerek soyundum ve yatağa tırmandım. Bütün vücudu yanıyor, ama bana daha sıkı sarılıyor ve battaniyeyi daha yukarı çekiyor. Hastayken onu dışarı mı çıkardım? Grip mi oldu?

"Bebeğim..."

"Ben iyiyim, Scrooge. Bu gece gerçekten harika vakit geçirdim. Bırak da şu aptal migrenimi uyuyarak geçireyim, sabah iyi olacağım. Sana çılgınca bir şey söyleyebilir miyim?" Başımı onunkine yasladım ve başımı salladım. "Seni seviyorum."

Kalbim tekliyor ve kendime rağmen sırtıyorum. "Ben de seni seviyorum, benim tatlı omega'm. Şimdi uyu. Bu migren sabaha geçecek."

Bölüm 14

Dylan

I Migren değil. Neden belirtileri fark etmedim? Baş ağrısı, titreme, ateş ve kramplar? Bunun tek bir anlamı olabilir:

Ateşim var.

Bunu benim için sağlamlaştıran şey, gecenin bir yarısı uyandığımda, kayganlaştığımda ve alfalarımın sert horozunun külotumun kumaşına baskı yaptığını hissettiğimde. İnleyerek arkama uzanıyorum ve parmaklarımı dokunabildiğim teninde gezdiriyorum. "Uyan alfa," diye fısıldıyorum.

Andrew usulca mırıldanarak çiftleşme işaretimi öpüyor. Pek uyanık olduğunu ya da beni oradan öpmek istediğini sanmıyorum ama bu öpücük tenimde karıncalanmalara yol açıyor ve ben de mırıldanarak kalçalarımı ona doğru döndürüyorum. "Alfa, lütfen," diye mırıldanıyorum, kalçalarımın dönmesini engellemeye çalışıyorum ama vücudumun kendi aklı varmış gibi görünüyor. "Sana ihtiyacım var."

Arkadaşım yavaşça uyanıyor ve o zamana kadar neredeyse kaybediyorum. Üzerine atlamaya çalışmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım.

"Neyin var?" Andrew'un halsiz sesi, koku bezimi daha bir ısrarla okşuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ateşim var, bebeğim. Düğümüne ihtiyacım var. Lütfen?"

Ben daha bir şey söyleyemeden Andrew beni sırtüstü yatırdı ve sikini deliğime dayadı. "Düğümüm mü? Emin misin?"

Cevap vermek yerine elini tutup sırlıslıkla olmuş deliğime götürüyorum - normal şartlar altında olacağımdan daha kaygan.

"Siktir," diye inliyor Andrew, başını omzuma koyarak. "Tamam. İstedğin bu mu?"

Başımı sallıyorum. "Seni her zaman isteyeceğim, Alfa. Her zaman. Sen benim eşimsin."

"Evet, tamam. İzin .." Elleri titriyor ve ben onu durduruyorum. "yok." İyi görünmüyor. "Ne oldu bebeğim?"

"İlk kez bir omega düğümlüyorum. Sana iyi davranmak istiyorum. Carlton geçen seferki kızgınlığı sırasında sakinleştirici ilaçlarını unuttuğu için uyutuldu. Henüz evli değildik, o yüzden hamile kalma riskini almak istemedi. İşi berbat etmek istemiyorum."

"Oh, alfa." Bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, topuklarımla kıkına bastırıyorum, ta ki o bana yaslanana kadar. "İşleri berbat edemezsin. Benimleyken olmaz. Yaptığın her şey mükemmel olacak çünkü *sen mükemmelsin*, Scrooge." Kısa bir gülümseme attı. "Stres yapma. Beni en son becerdiğin zamanki kadar iyi hissettir yeter, harika olacağına söz verebilirim. Harikadan da öte. Vücudumu tanıyorsun. Bana ne kadar iyi olduğunu göster."

Andrew kalın bir şekilde yutkunarak başını sallıyor ve iç çamaşırlarımızı çıkarıyor. Vücudum alfamın düğümünün etrafına gelme ihtiyacıyla kükrüyor olsa da, zaman ayırmasının onun için önemli olduğunu biliyorum.

Tekrar bacaklarımın arasına yerleşen Andrew derin bir nefes alıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Seni incittiysem söyle."

Göğsüne doğru eğildim, ellerim vücudunun her yerinde geziniyordu. "Yapmayacaksın. Lütfen alfa," diye inleyerek yalvarıyorum.

Aramıza uzanan Andrew sikini tuttu ve deliğime yerleştirdi. Tatlı bir öpücükten sonra, içeride rahatlamaya başlar ve harikulade dolgunluk hissiyle ağlayabilirim. Vücudum açgözlülükle alfamı kabul ediyor, diğer zamanlardan daha hızlı bir şekilde genişliyor.

Andrew nefes nefese, leğen kemiği benimkiyle buluşacak şekilde hızla içeri kayıyor. "Vay anasını!

Çok ateşlisin. Çok ateşlisin ve benim için hazırsın."

"Evet, bebeğim." İnliyorum, tekrar ona doğru eğilerek daha yakın olmasını istiyorum. Rahmimdeki ateş sadece biraz söndü ve muhtemelen alfamın dölünü alana kadar tamamen sönmeyecek.

Ellerini başımın yanına koyan Andrew ayağa kalkıyor ve hareket etmeye başlıyor. Kalçalarının çırpınışı beni yüksek sesle inletiyor, şişman aleti iç duvarlarım boyunca lezzetli bir şekilde okşuyor. Benim horozum bana karşı sallanıyor, gelme ihtiyacımla zonkluyor. Serbest bırakılmam horozumun ucunda ve Andrew bana ne kadar çok çekiçle vurursa, benden patlamaya o kadar yaklaşıyor.

Gözlerimi sıkarak orgazmımı engellemeye çalışıyorum ama Andrew'un buna hiç niyeti yok. Kısa süreli belirsizlik nöbetini atlatmış gibi görünüyor. "Bana bak, omega." Gözlerim daha ben onlara komut veremediğimden açılıyor ve ona bakıyorum. Yüzündeki arzu dolu ifade karşısında inliyorum. "İşte . Gözlerini benden ayırma." Çılgınca başımı sallıyorum, ağzım açık kalıyor ve beni nasıl siktiğine yükseliyor. "Açgözlü deliğin sikimi istiyor, değil mi? Seni öyle sert sismeyi planlıyorum ki deliğin sikime doğru kıvrılacak."

Andrew'u uyaramadan orgazmım içimde patlıyor. Çok fazla döl beni ıslatıyor, göğsümün üst kısmına çarpıyor ve karnıma sızıyor. Andrew takdirle mırıldanıyor, bacaklarımdan birini omzunun üzerinden atıyor ve bana vurmaya başlıyor. "Benim için bir kez daha gel. Bir tane daha lazım, sonra düğümümü alabilirsin. Seni çok fena düğümlemek istiyorum."

Sızdıran deliğimi sikerken kollarını sıkıca kavıyorum. İnlemelerim duvarda yankılanıyor, alfamın gırtlaktan gelen homurtu ve inlemeleriyle karışıyor. Kayganlığımın ve seksimin kokusu havada ağırlaşıyor ve büyük bir yudum alıyorum. Bu beni daha da yukarı kaldırıyor ve tırnaklarımı onun pazılarına geçiriyorum.

"Andrew... siktir!" Sikimi yumruklayıp kendimi sarsarken ağlıyorum. Elimin üzerinde patlamadan önce sadece birkaç vuruş alır. "Alfa. Düğümün. Ona ihtiyacım var."

Boğazından çıkan hırıltı beni heyecandan ve coşkudan nefes nefese bırakıyor. Kendini tamamen içime gömerken bacaklarım onun etrafında sıkılaşıyor. Düğümünün genişleme hissi beni ağlatıyor, onun tarafından tamamen doldurulduğumu hissediyorum.

Karnımda bir çırpınma hissediyorum ve Andrew kabzasına kadar iterken inliyor. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun. Çok sıcak." Sert nefesi odada yankılanıyor ve düğümünü içime doğru sallarken miyavlıyorum. Andrew yüzümün her yerini öperken, "Kontrolünü böyle kaybettiğini görmeye bayılıyorum," diyor. İlgiyi içime çekiyorum, daha önce hiç bu kadar el üstünde tutulduğumu hissetmemiştim. "Çok güzelsin, Pickles. Çok güzelsin."

Mırıldanarak, dudaklarıma geldiğinde ona dilimi veriyorum. Andrew ellerinden inip üzerime oturuyor, beni o kadar yükseğe uçurduktan sonra sıcak ağırlığı cennet gibi hissettiriyor. Düğümü içimde şişman kalıyor ve kalçalarımı döndürüyorum, böylece duvarlarıma bastırdığını hissedebiliyorum. Ağzında inlediğinde

Daha hızlı sallanmaya başlıyor, hâlâ sert olan siki içimdeki bir şeye çarpıyor.

Yüzümden çeneme doğru öpüyor, hâlâ sallanıyor ve kalın kalın yutkunuyor. "Rahmin benim için açık, bebeğim. Boşalmam için susamış gibi aldı. Seni bebeğimle birlikte görmek için sabırsızlanıyorum. Hamilelik ışıltınla çok güzel olacaksın."

Sırtım tekrar eğildi ve aramıza ateş ettim, spermim diğer iki salınımına katıldı. Tanrım, Andrew'un bebeğini taşımayı çok isterdim. Beni ve yumrularımı sevmesi hayatımın en önemli olayı olurdu.

"Siktir, Omega. Sen mükemmelsin. Tekrar boşalacağım. Rahmini boyayacağım. Seni bir güzel çiftleştireceğim. Kaç yükümü kaldırabilirsin?"

Boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkunarak, "Bana ne kadar verebilirsen, alfa," diyorum.

Beni tekrar öpmeden önce boğuk bir sesle "Göreceğiz," diye mırıldanıyor, vücudu serbest bırakılmasının gücüyle titriyor.

Bir süre sonra içimde sallanmayı bırakıyor ve sadece beni öpüyor, yüzümü istediği yere doğru yönlendirirken ağzımı keşfediyor. Memnuniyetle onu takip ediyorum.

Düğümü gerilediğinde ve içimden kayarak çıktığında biraz hayal kırıklığına uğradım. İç çekiyorum, bacaklarımı onun etrafından çekiyorum ve Andrew'un kaymasına izin veriyorum. Derin bir nefes alarak sırt üstü yuvarlandı. "Bu çok yoğun. Düğümüm daha önce sadece bir kez şişti ve o da pu- berty'ye yeni girdiğim zamandı." Ben de onunla birlikte kıkırdıyorum.

"Nasıl hissettirdi?"

"Farklı ama iyi çünkü senin içindeydin."

Mırıldanıyorum, kendimi onun göğsüne yapıştırmak için dönüyorum. "Bundan üç günümüz daha var." Bunu söyledikten hemen sonra sanki soğuk suyla ıslatıldım.

"Kahretsin," diye küfrederek geri .

"Ne oldu?"

"Bryce'a kızıştığımı söylemeliyim. Bana bok atacak çünkü bara bakmak zorunda kalacak. Ugh, çekilmez biri olacak." Andrew güler ve duşu başlatmaya gider.

Byrce ile yaptığım telefon görüşmesi birkaç dakika sürüyor ve çoğunlukla önümüzdeki birkaç gün boyunca insanlarla konuşması gerektiğinden yakınıyor. Neyse ki beni telefonda uzun süre tutmuyor çünkü başka bir dalganın yaklaştığını hissediyorum ve Andrew ile düğümüne ihtiyacım var. Düğümünden çok Andrew'a. Ona bu kadar yakın olmak, içimde olması ve bana hizmet etmek istemesi bağımlılık yapıyor. Bu tür bir ilgiye alışabilirim.

Telefonu kapattıktan sonra susturuyorum ve aceleyle banyoya giriyorum. Andrew başını arkaya eğmiş, suyun vücudundan aşağı süzülmesine izin veriyor. İçeri girdiğimde bana gülümsüyor, gözleri vücudumda gezinirken dudaklarını yalıyor. Yanına gidip yıkanmak yerine dizlerimin üzerine çöküyorum ve önsöz söylemeden aletini ağzıma alıyorum.

Parmakları hemen saçlarımin arasında kayıyor ve beni içeri itiyor. Öğürme refleksim neredeyse hiç yok, bu yüzden öğürmeye başlamadan önce aletin çoğunu ağzıma ve boğazıma sokuyor.

Aletini dudaklarımdan çektiğimde inliyor, ben nefesimi tutarken onu kaldırıyor. "Tekrar," diye mırıldanıyor ve ben de başımı sallayarak onu ağzıma geri sokuyorum. Andrew içeri itiyor ve bir kez daha öğürüyorum, ama uzunluğunu ağzımdan almıyorum. Dudaklarımin onun etrafında sıkıyorum ve emiyorum, onun precum'unu ve kayganlığımın küçük izlerini tadıyorum.

"Evet, bebeğim. Tanrım, ağzın... fuuuuuck," diyor Andrew ağzımı sikerken. Parmakları boğazıma doğru kayıyor. "Sikimi boğazının derinliklerinde hissedebiliyorum. Benden çok şey alıyorsun."

Elimden geldiğince başımı sallıyorum, sikini yalıyorum. Parmaklarım sikine doğru kayıyor ve ağzımı her geri kaydırduğımda düğümünün şiştiği bölgeyi ovuyorum. Düğümünü yalamak ve ısırarak istiyorum; şişmesini istiyorum ki ben de onu sevebileyim.

Delğim sıkışmaya başlıyor ve şehvetten çıldırmadan önce içimde bir şeye ihtiyacım var, ama önce düğümünü tatmam gerekiyor. Çabalarımı onun siki üzerinde iki katına çıkarıyorum, dilimi düzleştirip şaftının altını yalarken tükürüğümle onu ıslatıyorum.

"Yaklaştım," diye uyarıyor. Gözlerimi ona çeviriyorum ve ağzımı sonuna kadar açıyorum. O devralıyor ve kendini sarsıyor, horozunu hızla çekiyor.

"Bana düğümünü ver," diye mırıldanıyorum. Andrew bağılıyor, döllerini dudaklarımı ve yanaklarımı kaplıyor. Düğümünün büyümesini dikkatle izliyorum. İçimde olabileceği kadar büyük değil ama yeterli. Hemen üzerine atlıyorum, yalıyorum ve sevgiyle öpüyorum. Andrew'un bacakları titrerken daha fazla döl yüzümü kaplıyor ve ben onun düğümüne hak ettiği tüm ilgiyi gösteriyorum.

Sadece birkaç saniye sonra geri çekilmeye başladı. Sızlanıyorum, ona daha fazla saldırmak istiyorum ama konuda yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum. Sıcaklığım bitmeden önce ona tekrar ulaşmam gerekecek.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturarak Andrew'un yüzündeki memnun ifadeye bakıyorum. Bunu bir gösteri haline getirerek parmaklarımı yüzümü kaplayan salgısından geçiriyorum ve ağzımın içine kaydırıyorum. O izlerken yüzümü temizliyorum, bir damlasının bile boşa gitmesini istemiyorum. Andrew izliyor, sikini tekrar tam sertliğe getirirken dudaklarını yalıyor. Kızgın olduğum için, feromonlarım ve kokum havada ağır olduğu için uzun sürmez.

"Ayağa kalk ve arkanı dön," diyor alfam tahrik edici kalın bir sesle. İnleyerek dediğini yapıyorum, delğim beklentiyle çırpınıyor. Arkama uzandım ve parmaklarımı büzüğümün üzerinde gezdirdim. Sonra delğimi açıyorum

iki elimle Andrew'a en mahrem yerlerimi göstererek, onun içime girmesini istiyordum.

Sikinin başı girişimi dürtüyor, sonra tek hamlede içeri itiyor. "Sikeyim evet!" Ona karşı geri iterek haykırıyorum. Kıçım kalçalarım ile buluşuyor ve komşuları uyandıracak kadar yüksek sesle inliyorum. Beni henüz böyle almamıştı ve o kadar derin ki.

Islak kıçım a yankılanan bir tokat beni inletiyor, ama acı hayal ettiğimden daha iyi hissettiriyor. Hiçbir zaman acıyı sevmedim ama bu tokat beni orgazmın eşiğine getirecek kadar iyi hissettirdi. "Tekrar bebeğim," diye yalvarıyorum.

Diğ r yanağım dan da istediğimi alıyorum ve bağı rıyorum, acı tüm kıçım a ateş gibi yayılıyor. Sonra Andrew kıçımın sıcak olduğu yeri kavırıyor ve beni sert ve kaba bir şekilde becermeye başlarken sıkıyor. Prostat başıma vurduğunda hevesleniyorum, horozundaki eğri zevkimi artırıyor.

"Daha sert, lütfen. Tanrım, daha sert istiyorum, Scrooge."

Andrew dediğimi yapıyor ve banyo tenlerimizin birbirine çarpma sesleriyle doluyor. Bacaklarımdan birini küvetin kenarına koyuyorum, böylece dostuma beni sertçe becermesi için daha fazla erişim sağlıyorum. Elini etrafımda dolaştırıyor, sikimi tutuyor ve vuruşlarına göre çekiştiriyor.

Bir  ığlık üzerine yumruğunun üzerine geliyorum, girişlerim onun şişman horozunun etrafında sıkılaşıyor. Andrew kükrüyor, düğümü büyürken siki içimde tekmeliyor.

Birkaç homurtuyla mırıldanıyor: "Rahmin beni içine çekiyor. Sence mini bir Scrooge'un olacak mı?"

Bir kahkaha atıyorum, kollarını bana sararken kalçalarımı döndürüyorum. "Belki. Hoşuna gider mi?"

" ok isterim," diye cevap veriyor ve boynumun yan tarafını öpüyor, bu pozisyonda çiftleşme işaretime olabildiğince yaklaşıyor.

Kıkırdayarak, "Muhtemelen bu pozisyonu iyice düşünmeliydik" diyorum.

Düğümü çözülene kadar bu şekilde duşta kalacağız. Ve ben ateşimin başında olduğum için, bu birkaç dakika sürecek.

"Hayır," diyor Andrew, ellerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Bir süreliğine sana bu kadar yakın olmak umurumda değil."

Neyse ki kalçalarını içime sokmuyor. Beni düğümüyle boşaltırsa bacaklarımın tutmayacağını düşünüyorum. Yine de içimde olağanüstü hissediyor. Eşim kesinlikle bana her yönden uyuyor.

Düşünceli bir insan olan Andrew beni suya doğru çeviriyor ve yıkamaya başlıyor. İç çekip ona yaslanıyorum, ellerinin ve bezin tenime değen sertliğinin tadını çıkarıyorum. Bezi üzerimde gezdirirken kulağımın kabuğunu yalıyor, inlemeye başladığımda kulağımı ısıyor.

"Bir tur daha?" diye fısıldıyor kulağıma.

O daha cümlesini bitirmeden ben başımı sallıyorum ve sert siki içimi genişletirken düğümünü daha uzun süre içimde tutmak için hazırlanıyorum. Kahretsin, bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi ateş olacak.

Bölüm 15

Andrew

DYlan'ın kızgınlık döneminde olması şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey. Vahşi, gün içinde iki kez ve gece boyunca iki kez bana uzanıyor. gece. İlk üç seferinde beni kullanmasına izin verdim, nasıl ihtiyacı varsa öyle boşalmasına izin verdim ve kramplarını yatıştırmak ve rahminde dönen ateşi bastırmak için ona düğümümü ve dölümü verdim. Ama son seferinde, o benim. Ona istediğim gibi sahip oldum ve onu düğümüm için beklettim.

Onun ateşli kıcının tadına bakmalıyım.

Kanepede uzanmış, Dylan üzerime uzanmış, film izlerken üzerimde kıpırdanmaya başlıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilerek sırtıtıyorum, çünkü o da son birkaç dalgadır aynı şeyi yapıyor. Ellerim kendiliğinden kıcına doğru kayıyor, kavıyor ve sıkıyor. Onun sert, dik kıcını seviyorum. Onu arkadan becerdiğimde nasıl zıpladığını ve avuçlarımın altında ne kadar sıkı ama yumuşak olduğunu seviyorum.

Yumuşak iniltisi beni aydınlatıyor ve saniyeler içinde sikimi sertleştiriyor. Dylan'ın kendi sertleşmiş siki benimkine sürtünüyor ve bana doğru geliyor, nefesi boğazımda geziniyor.

Kıçını avuçlayarak onu daha yukarı sürüklüyorum, ağzımı çiftleşme işaretinin üzerine sıkıştırıyorum. Bu noktayla alay etmekten ve tadına bakmaktan asla bıkmayacağım. Şeftali ve şekerli kurabiye kokusu sinüslerime işliyor ve işaretini derinleştirirken onu içime . Onu ısııyorum, acıyı yalayarak uzaklaştırırken vücudunun sarsıldığını hissediyorum.

Burnuma gelen kokusundan ve boğazımdan aşağı inen tadından asla bıkmayacağım.

Ama onun kayganlığını tatmak istiyorum. Onunla dolmak istiyorum. İçinde boğulmak istiyorum.

Tenini yalamaya doyduktan sonra, onu daha da yukarı kaydırıyorum, meme uçlarını, göğsünü ısııyorum ve gövdesinin teninin tadına bakıyorum. Dylan bana tutunuyor, onunla yolumu bulmama izin veriyor, kollarımda kıvranıyor ve omuzlarıma sıkıca tutunuyor.

Dün gecedен beri iç çamaşırlarımızdan başka bir şey giyme zahmetine girmedik, bana o kadar çok uzandı ki. Onu daha yukarı kaydırıyorum, külotunun bel bandını ısııyorum. Göğsüme yaslandığında, siki doğrudan yüzümün önünde, o bölgeyi ağzıma alıyorum, ıslatıyorum ve önünü ıslatan prekum damlalarının tadına bakıyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve onun bana baktığını görüyorum, gözleri ateşle dolup taşıyor. "Çıkar şunları," diyorum ona, iç çamaşırının lastiğini patlatarak.

Üzerimden sıyrılıyor, onları silkeliyor ve tekrar aynı pozisyona zıplıyor. Kıkırdıyorum, ödülümü ağzıma almadan önce kalçalarının içini öpüyorum, ince horozunu neredeyse kabzasına kadar yutuyorum.

"Oh, Tanrım," diye mırıldanıyor Dylan, siki neredeyse boğazıma inene kadar ağzımın derinliklerine doğru itiyor. Boğazımı gevşetiyorum ve onu emiyorum, seviyorum

Dilimi kaplayan precum damlaları. Dylan ellerini saçlarımın arasından geçirerek yavaşça içime pompalıyor.

Önsöz olmadan üç parmağımı deliğine sokuyorum, kayganlığının onları ıslattığını ve avucumdan aşağı aktığını hissediyorum. Dylan titremeye başlıyor, sonra ağzımın içinde patlıyor. Çabucak yutuyorum, baş döndürücü tadı sikimin sızmasına neden oluyor, onun içinde olmayı çok istiyorum.

Ama bekliyorum. Onun kayganlığını tatmalıyım. Dylan nefesini tutarken, ona sırtarak sikini dudaklarımın arasından yeniden çekiyorum. "O kıcı buraya getir," diyorum ona, gözlerinin büyümesini izleyerek.

"Ha?"

"Yüzüme otur. Gel . Tadını boğazımda hissetmeliyim bebeğim."

Dylan müstehcen bir sırıtışla kıcı doğrudan yüzüme gelene kadar kendini ayarlıyor. Yukarı uzanarak kalçalarını kavriyorum ve deliğini ağzıma yaklaştırıyorum. Onun tadını hayal ederek dudaklarımı yalıyorum.

Uzun süre hayal etmeme gerek yok. Deliği bana yaklaşıp yaklaşmaz dudaklarımı onun etrafına kenetliyorum, onu emiyorum ve dilimi içinde döndürüyorum. İnliyorum, dilimle becerirken onu daha sıkı kavriyorum. Dylan dilime binmeye başlıyor, kalçaları müstehcen bir şekilde dönüyor. Onun zevk inlemeleri beni tahrik ediyor, aletim çok fazla sızıyor, prekumum uyluğumdan aşağı akıyor.

Yalıyorum ve emiyorum, kızdırıyorum ve tadına bakıyorum, kalçalarını ve uyluklarını can havliyle kavriyorum. Tekrar tekrar yutuyorum, kayganlığını içime alıyorum. Omega'ma daha yakın hissediyorum.

Dylan sesini yükseltiyor ve sikini öfkeyle okşadığını hissediyorum. "Sana binmeme izin ver, bebeğim. Sen içimdeyken boşalmak istiyorum. Düğümünü istiyorum."

Deliğine uzun bir vuruş yaptıktan sonra onu aşağı indiriyorum, sikimin üzerine doğru eğiyorum ve sikimin üzerine indiriyorum. İkimiz de inliyoruz, sıcak göt deliği emiyor-

İçime giriyor. Dylan oradan devraldı, bana sertçe biniyor, kıcı hızla zıplıyor. Ben sadece arkama yaslanıp, onun boşalmasına izin verdim.

Düğümlerim karıncalanıyor ve yakında boşalacağımı biliyorum. Önce Dylan'ın gelmesini istiyorum ama dayanabileceğimi sanmıyorum. Üstte çok iyi, sevdiğimi bildiği gibi bana sertçe biniyor.

"Aynen böyle bebeğim," diye homurdanıyorum, sıkıca kavramadan önce kıcını tokatlıyorum. "Çok yakınım. Çok yakınım."

Bana sırtıyor ve sikime sürtünüyor, kalçalarını döndürüyor ve ben buna dayanamıyorum. Sırtımı eğip üflüyorum, yükümü içine boşaltırken düğümüm genişliyor. Bu sefer rahmi onu yakalayamadı ama içine defalarca içini kaplayacak kadar patladım.

Taşaklarım boşaldıktan sonra Dylan yanımda topuklarını kaldırıyor ve üzerime çömelip düğümüne karşı zıplıyor. "Siktir, alfa. Bu çok iyi hissettiriyor. Düğümün içimde çok şişman." Kalçalarını çeviriyor ve sert, ince sikiinin göbeğimin üzerine boşalırken sallanışını izliyorum. Ovaladıkça , tenimdeki hissi seviyorum.

Yüksekten indiğinde göğsüme yığılıyor ve onu kollarımın arasına alıyorum. Yüzünü öpüyorum, teninin ne kadar sıcak ve kızarmış olduğunu seviyorum.

Nefesini tutuyor, ayağa kalkıyor ve yüzünde uykulu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Düğümün çözüldüğünde, bize biraz yemek hazırlayacağım."

"Emin misin?" Onu biraz daha sıkı tutarak soruyorum. "Seni topallatacak kadar sert becerdiğime eminim. Bana yemek hazırlayacak kadar uzun süre ayakta durabilir misin?"

Dylan'ın çınlayan kahkahası beni mutlu ediyor. Genişçe gülümsüyorum, alaycı olmama rağmen onun cevabını bekliyorum. "İyi olacağıma eminim. Ne yemek istersin?"

"Sadece yemek sipariş edelim. Hareket etmek istemiyorum. Beni kurutuyorsun." Dramatik bir şekilde inliyorum. "Ben enerjimi yenilerken sen de benimle ilgilenmelisin."

Dylan kıkırdayarak, "Berbatsın," diyor ve boynumu hafifçe ısıtıyor.

Ben yeni bir pozisyona geçene kadar daha çok konuşuyoruz. Düğümüm onun içinde hareket ediyor ve Dylan'ın nefesini kesiyor. Oradan, aşağı inmeden önce dğümümle iki kez daha boşalmasını sağıyorum.

Sonra akşam yemeğı sipariş ederiz.

Dylan'ın kaygan deliğı sıccacık ve ben içine girdikçe sırlsıklam oluyor. Bu onun ateşinin son günü ve keşke daha fazla olsaydı. Geçtiğimiz iki gün boyunca, ona sahip olmak için her yolu denedim ve muhtemelen birkaçını da boşaldık. Dairesinin hiçbir yüzeyine dokunulmadı. Yemek pişirirken kaygan kokusu fazla geldiğinde onu eğdiğimde mutfak tezgahları bile iyi bir şekilde kullanıldı. Dylan sesini çıkarmadı, sadece tencereyi ocaktan aldı ve ben eve doğıru kayarken yüzünde kızgın bir ifadeyle bana baktı.

Kavurucu deliğı açılmış, sikişmekten gevşemiş ama yine de her vuruşta sikimi kucaklıyor. Her ikisinin de nasıl mümkün olduğından emin değılim ve umurumda da değıl. Herhangi bir şeyi aşırı analiz edemeyeceğim kadar iyi hissettiriyor.

Dylan miyavlıyor, ben onu arkadan becerirken yüzü kanepenin yastığına gömülmüş. Ben ona pistonla vurdukça kıı sallanıyor ve titriyor, sıkı kalçaları ona vurduğum tüm darbeler yüzünden kıpkırmızı. Dylan her seferinde elim için yalvarıyor

Onu arkadan itiyorum, avuç içim kıcıyla buluştuğunda bağıriyorum ve boşalıyorum.

O kadar kolay boşalıyor ki, en ufak bir dokunuş ya da komut onu uçuruyor. Bu noktada, neredeyse süttten kesildi, boşaldığında sikinden sadece birkaç damla kaldı ama ben hepsini istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Dylan sırtını daha da dikleştiriyor, kıcını bana doğru savuruyor ve inliyor. "Bebeğim, evet. Tanrım, sakin. Daha fazlasını istiyorum."

Onu sırtı önümle buluşacak şekilde yukarı çekiyorum, yüzünü bana çeviriyorum ve nefes nefese öpüyorum. Kesik kesik homurtuları dilimin üzerinde yuvarlanıyor ve daha fazlasını çıkarması için sabırsızlanarak sesleri yutuyorum.

Kalçalarını sabit tutarak onu derin ve emin darbelerle beceriyorum, her hamlede rahminin çırpınarak açıldığını hissediyorum. Rahmi açıldığında ne olacağını bilerek homurdanıyorum. Aletimin başını saracak ve serbest bırakılmamın son damlasını benden çekecek.

İlk kez bir omega'yı kızgınlık döneminde alıyorum ve Dylan'ın bir tane daha doğurması için sabırsızlanıyorum. Kızgınlık döneminde değilken kıcı çok iyi hissettiriyor ve şimdi bu his daha da arttı. Çok sıcak. Kıcı, uzunluğumun şekline ve kıvrımına göre neredeyse kalıplanmış durumda, bu da içinde kaymayı kolay ve olması gerekenden daha zevkli hale getiriyor.

Omega'm ensemdeki saçları yumrukluyor, tırnakları tenime sürtünüyor. Homurdanıyorum, kalçalarımı eğip onu becerirken acının ısırığını seviyorum.

Dylan ağzını benimkinden çekerek pantolonunu indiriyor, sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Üret beni, alfa. Dölüne ihtiyacım var. Düğümüne ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Bana her zaman sahip olacaksın," diye homurdanıyorum, tam da yalvarmanın ilk kıvılcımlarının omurgamı yaladığını hissederken. "Bebeğimi doğurmanı istiyorum." Elim yüzüyor

ve umarım rahmi ikimizden küçük bir parça taşımak için kendini hazırlıyordur. "Seni sonsuza dek istiyorum."

"Oh lanet olsun!" Dylan orgazm olurken bağılıyor, salgısı sikinden aşağı damlıyor. Onu yumrukluyorum, kalanını sağıyorum ve elimi ağzıma götürüyorum. Avucumu yalayarak temizliyorum, sonra dilimi arkadaşımın ağzına gömüyorum, tadını ikimiz arasında değiş tokuş ediyorum.

Bu hareket içimde bir orgazm yük trenine yol açıyor ve taşaklarım kalkıp ona boşalırken Dylan'a sıkıca tutunuyorum. Düğümüm şişerken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve eğilip çiftleşme izini ısııyorum. Uzun zamandır işaretine karşı nazik olmaya çalışmayı bıraktım ve derisinin derinliklerine kazındığından emin oldum. Ona yaklaşan herhangi bir alfa onun bana ait olduğunu anlayacak.

Dylan şaşkınlık ve zevk içinde inliyor, kışını düğümümün üzerinde döndürürken vücudu titriyor. Rahmi hâlâ kıvrımlarının arasında sikimin başını tutuyor ve dölümün her zerresini alıyor. Bir süre sonra, beni bırakmadan önce sevgiyle başıma vuruyor ve sıkıca kapanıyor. Dylan'ın içine doğru sallanıyorum, yaprakları hissediyorum ama tekrar girmeme izin verilmiyor.

Önemli değil. Eğer istediğim gibi olsaydı, içinde bıraktığım tüm dölleri onu yakalayacak ve önümüzdeki dört ay içinde bebeğimi doğuracaktı.

Dylan titremeyi bıraktığında bizi kanepeye yatırıyorum, onu öpüyorum ve orgazmın doruğundan inerken tatlı sözler fısıldıyorum. Arada sırada, serbest kaldığını haykırmadan önce bir anlığına sallanarak düğümüne doğru geri hareket edecek. Ateşi yükseldikçe orgazm olmaya daha az ihtiyaç duyuyor. Bunu görmeye bayılıyorum. Onun boşalmasını ve hareket edemeyecek kadar heyecanlanmasını izlemeyi seviyorum.

Bunu ona benim vermeme bayıldım.

Tükendiğinde bana yaslanıyor, sırtının pürüzsüz teni göğsüme değiyor. Ağır bir şekilde iç çekerek, "Sanırım bitti." diyor. O

Düğümüm neredeyse anında çözüldüğüne göre haklı olabilirim. Çekiyor ve nazikçe yüzüme bakması için onu çeviriyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Terli saçlarını geriye itip güzel yüzüne bakarak soruyorum. Her zaman çok güzeldi, ama sıcaklığının verdiği parıltı hiç azalmamış ve ıslıl ıslıl görünüyor.

Geniş sırtışı ondan önce cevap veriyor. "Harika. Çok yorulduğum ama gerçekten iyiydi. Eminim döl doludur."

Kıkırdıyorum ve yavaş bir öpücükle ağzını alıyorum, hala doyamıyorum.

Ne yazık ki Dylan geri çekildi, sonra göğsümü itti. İç çekerek kalkmasına izin verdim. Elimi tuttu ve banyoya gittik, onu nazikçe yıkadım, hala onunla ilgilenmek istiyordum.

Tepeden tırnağa temizlendikten ve pembeleştikten sonra onu gösteriden çıkarıp nazikçe kuruluyorum. Henüz günün erken saatleri -öğle yemeği vaktini biraz geçiyor- bu yüzden giyindikten sonra onu kanepeye yatırıyorum ve geç bir öğle yemeği hazırlamaya başlıyorum.

Otuz dakika sonra ona bir tabak getirip önüne koyuyorum ve kaplarını vermeden önce yanağından öpüyorum. Onu öptüğümde ya da ona dokunduğumda kızarması çok hoşuma gidiyor. Neredeyse inanamıyor gibi.

"Teşekkür , Scrooge."

"Hoş geldin, bebeğim."

Televizyonu açıyorum ve ana ekran tarihi gösteriyor. Gözlerimi kocaman açıp Dylan'a bakıyorum. "Bugünün Noel olduğunu biliyor muydun?"

Masadan telefonunu almak için çaballıyor. Televizyonda tarihin doğru olup olmadığını kontrol ettikten sonra kıkırdıyor. "Hayır, ama uygun sanırım. Mutlu Noeller, bebeğim."

Onu kucağıma çekiyorum, ona sokuluyorum, tatilden mutlu olduğuma inanmıyorum. Ama onun sayesinde mutluyum.

Pickles'la tanışmadan önce, bir kişi -kendi dikkatsizliğimin de yardımıyla- hayatımı altüst ettiği için dünyaya küsmüş bir şekilde etrafta dolanıyor ve başka kimsenin hayatıma girmesine izin vermiyordum. Şimdi ise kalp kırıklığının arkasına saklanmama izin vermeyen bu neşeli omega oturuyor ve ben bunun için daha iyiyim.

Carlton için iyi bir erkek arkadaş olmadığımı kabul ediyorum. Devamsızlık yaptım ve ilişkimizde kendimi fazla rahat hissettim. Artık neyi yanlış yaptığımı bildiğime göre, eşim için neyi daha iyi yapabileceğimi de biliyorum. Kader arkadaşı birlikte kalacağımızı garanti etmiyor, bu yüzden omega'mı korumak için hâlâ çalışmam gerektiğini biliyorum. Ama kendimi bunu yapmaya adadım. Onun için çalışmaya hazırım.

Turşularım için.

Onu kollarımla sararak yakınımaya çekiyorum ve çiftleşme işaretini usulca öpüyorum. "Mutlu Noeller, omega. Senin için bir şeyim var."

"Öyle mi?" diye soruyor, bana bakabilmek için geri çekiliyor. "Bana bir hediye mi aldın?" Başımı sallıyorum. "Evimde ama evet, var."

"Bekle, önce ben!" Dylan kucağımdan atladı ve ağacının altındaki kutulardan birini kaptı. Üstlerinde herhangi bir isim etiketi olmadığı için bunların dekorasyon amaçlı olduğunu düşünmüştüm.

Görmediğim küçük bir kutuyla döndüğünde kucağıma oturdu ve bana gülümsedi. "Çok büyüksün ama umarım sana uyar." Ona kuru bir bakış attım ve o da masum görünmeye çalıştı. "Büyük derken en iyi anlamda söylüyorum." Kaşlarını sallayarak beni güldürüyor.

Kağıdı yırttım ve siyah bir kutu gördüm. Üstünü açınca gerçekten güzel bir platin saat görüyorum. Saatin yüzünde "Scrooge" yazdığını gördüğümde boğazımdan bir kahkaha kopuyor. Yüzümdeki gülümsemeyle başımı sallayarak saati takıyorum. Tam oturdu.

"Bu harika, bebeğim. Teşekkür ."

Utangaç bir şekilde yere bakıyor. "Bunun iyi bir hediye olduğunu düşünmeyeceğinden korktum, çünkü daha uzun süre Varyemez olmayabilirsin."

"Evet, ben her zaman senin Cimri'n olacağım. Bu mükemmel bir hediye bebeğim, gerçekten.

Teşekkür . Şimdi sıra hediyenizde."

"Oh, iyi mi?" Ellerini birbirine sürterek bir gösteri yapıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Dur, giyineyim de gidip getireyim. Tabii benimle gelmek istemiyorsan?"

"Gitmeyi çok isterim. Daireni görmek istiyorum."

Onu kucağımdan alıp giyinmek için aceleyle odaya gidiyorum. Bir kahkaha ve sevinç çılgılığı duyuyorum ve tek bacağım eşofmanımın içinde odadan koşarak çıkıyorum. "Ne oldu?"

Dylan'ı pencerenin yanında, elleri çenesinin altında dururken buluyorum. "Kar yağıyor, bebeğim."

Omzunun üzerinden bakınca haklı olduğunu görüyorum. O sıcakken dışarıya pek bakmazdık. Şimdi yerde yaklaşık bir metre yüksekliğinde ince bir kar tabakası var. El değmemiş, taze kar ve daha fazlası yağmaya devam ediyor. Sanki herkes içeride kalmaya ve bu güzel manzarayı bozmamaya karar vermiş gibi.

"Kar küresi gibi," diye mırıldanıyorum kulağına, kollarımı ortasına doluyor ve çenemi omzuna yerleştiriyorum. "Çok güzel. Daha da güzel çünkü bu zamanı seninle geçirebiliyorum."

Dylan yüzünü bana doğru çeviriyor ve pencereye dönmeden önce beni derin derin öpüyor.

Dakikalarca daha orada durup karın düşüşünü izliyoruz ve ben omega'ma daha fazla aşık olmaya devam .

"Hadi," diyorum ona, ensesinden öperek. "Sana kahve getireyim de burada oturup konuşalım. İstersen bütün günü pencerede geçirebiliriz?"

"Bunu çok isterim."

Oturması için bir sandalye çekiyorum ve bize kahve hazırlamaya başlıyorum. Kupasını hazırladığımda gülümseyerek ona uzatıyorum. "Bir daha böyle şeyler yapacağımı hiç düşünmemiştim, hele ki Noel'de." Kaşları soru sorarcasına çatılıyor ve bir parmağımı kaldırarak beklemesini işaret ediyorum.

Kahvemi hazırladıktan sonra yanına oturuyorum ve önündeki kış harikalar diyarına bakarken profilini izliyorum. "Soruna cevap vermek gerekirse," diyorum o bana dönerken, "Noel'de yataktan çıkmak isteyeceğimi bile düşünmezdim. Son birkaç yıldır kadar derinlere işlemiş ki nefret ediyorum. Ama bugün kendimi iyi hissediyorum. Tarihi gördüğümde bile battaniyemin altına saklanma ihtiyacı hissetmedim."

Dylan gülümsüyor ve kahvesini yudumluyor. "Kahretsin, adını gerçekten değiştirmek zorunda kalabilirim."

Bilinçli bir şekilde omuz silkiyorum. "Noel filmlerini hâlâ sevmiyorum."

Arkadaşlarımın gürleyen kahkahası içimi ısıtıyor. "Evet, hepsini kazanamayız. Yine de sorun değil bebeğim. Sen isteyken ben her zaman gizlice film izleyebilirim."

Başımı sallayarak ona sırtıtıyorum. "Bu işe yarayabilir. Ya da sineye çeker ve seninle bir tane izlerim. Sadece bir tane," diyorum bana mutlulukla döndüğünde, gözleri heyecanla dans ediyor.

"Haftada bir," diye karşı çıkıyor.

"Her ay bir tane ve anlaştık."

Dylans yine neşeyle bağılıyor ve bana doğru fırlamadan önce kahve fincanını yere bırakıyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi Noel."

"Eminim daha iyisini yapabilirim," diye mırıldandım.

"Yemek pişirmediğiniz sürece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Derin bir nefes alarak, o bana bakana kadar geri çekiliyorum. "Evlen benimle." Dylan geri çekildi, ağzı açık kaldı. "Ne? Seninle evlenmek mi?"

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet. Biz kader arkadaşınız ama ben her şeyi istiyorum. Ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde hayatımı sana adamak istiyorum. Sonsuza dek seninle olmak istiyorum. Her zaman senin olmak istiyorum. O yüzden evet, evlen benimle." Dylan'ın ağzı açılıp kapanıyor, ben de konuşmaya devam ediyorum. "Hızlı olduğunu biliyorum. Birbirimizi çok az tanıdığımızı biliyorum; geçmişimden dolayı hâlâ biraz berbat durumda olduğumu biliyorum. Ama ne istediğimi biliyorum. Seni istediğimi biliyorum, sonsuza kadar ya da bana sahip olduğun sürece. Peki... ne diyorsun?"

"Evet diyorum! Neden bu kadar uzun sürdü, Varyemez?" Dylan kollarını bana doluyor, bana sarılıyor ve neşeyle gülüyor.

Ben de , onu incitmeden tutabildiğim kadar sıkı tutuyorum. "Sadece iki hafta oldu, bebeğim."

"Bana göre on üç gün çok uzun," diye fısıldıyor ve kalbim kabarıyor. Bu omega, barına girebilecek onca Cimri arasından beni seçtiğinde kesinlikle şanslıydım.

"Geçirdiğim en iyi Noel," diye mırıldanıyor ve dudaklarıma hafifçe dokunuyor. "Ben de bebeğim. Ben de."

Bölüm 16

Dylan

I nişanlandığıma inanamıyorum. Parmağımdaki platin kordona bakınca, inanmaya başlamak zorundayım. Andrew'a onunla evleneceğimi söylediğimden bu yana bir hafta geçti - Yeni Yıl'ın başlangıcı. Dün gece barda bir parti verdik, müşterilere nişanlandığımızı duyurduk ve yeni yılımızı kutladık.

topluluk.

Kar küreme araçları Noel'in ertesi günü geldi, sanki bütün gün tertemiz kar görmemin tadını çıkarmamı istiyorlardı. Karı temizledikten sonra Andrew hediyemi -şu anda taktığım platin nişan yüzüğümü- almak için onun dairesine gitti. Noel'e kadar onun evinde kalmamız planlanmıştı ama benim ateşim bu planı bozdu, sonra da kar Noel'de bütün gün evde kalmamıza neden oldu.

Yüzüğe bakarak gülümsüyorum. Eski sevgilisine yaptığı gibi bana da Noel'de evlenme teklif ettiği için muhtemelen bir hissetmeliyim ama . Biliyorum.

Bana onun olmamı teklif ettiğinde Carlton'ı düşünmüyordu. Her şey ilişkimizle, bizimle ilgiliydi. Onun müstakbel kocası olmaktan onur duyuyorum.

Andrew arkamdan, "Sanki kaçıp gidecekmiş gibi o şeye bakıp duruyorsun," diyor ve yemeğimizi tabağa koyarken başını sallıyor. Andrew harika bir aşçı. Beni her zaman doyurmak istemesine bayılıyorum.

Sırıtarak pencereden uzaklaşıyorum ve ona doğru ilerliyorum. "Olabilir. Aklını başına toplayabilir ve benden daha iyisini yapabileceğini görebilirsin."

Şaka yapıyorum ama Andrew bana baktığında bunun şaka yapılacak bir şey olduğunu düşünmediğini anlıyorum. Ellerini pantolonuna silerek yanıma geliyor, ellerimi avuçlarının içine alıyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Bu asla . Benim için o sensin. Şimdi tek yapmam gereken her gün seni hak ettiğimden emin olmak. Seni istediğimi asla sorgulamayacaksın, şimdi ve sonsuza dek."

"Biliyorum, Scrooge. Sana bok atıyordum ama nasıl hissettiğini biliyorum. Gerçekten sadece üç hafta mı oldu?" Birbirimizi yıllardır, hatta bir ömür boyu tanıyormuşuz gibi geliyor. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz ama başka biriyle birlikte olmak istemeyeceğimden hiç şüphem yok.

Burnuma nazık bir öpücük konduruyor ve ben de usulca gülümsüyorum. "Öyle. Bir ömür boyu sürecek."

Tam yemeğe oturmuşken kapı çalındı. Andrew'un dairesindeyiz ve yeni yılı kutlamak için arkadaşlarının geleceğini söyledi. Kapıyı ardına kadar açıyor ve misafirleri içeri buyur ediyor. Gergin bir şekilde, kimin geldiğini merak ederek kenarda duruyorum ama iki müdavimi, Miles ve erkek arkadaşı Chris'i görünce gülümsüyorum.

Chris koşarak yanıma geliyor, kollarını açıyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklıyor. "Miles bana iyi haberi verdi. Tebrikler! Görünüşe göre alfalarımız

aynı fikir." Bana elini gösteriyor, üçüncü parmağının etrafında elmas kaplı bir bant var.

Deli gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. "Aman Tanrım! Tebrikler!" Ona tekrar sarıldım. "Bunu onlar mı planladı?"

Chris gülüyor. "Emin değilim. Annemle babamın evindeydik ve babam dizlerinin üzerine çöktü." Miles'a doğru yürüdü ve bir kolunu beline doladı. "Onu oraya getirmek sadece beş yıl sürdü. Partinizi duyduk. Gelemediğimiz için üzgünüz. Teksas'taydık."

Ona sallayarak Andrew'un durduğu yere doğru yürüyorum. "Sorun . Planlanmış bir şey değildi. Ama Reese'e yüzüğümü gösterdiğimde..."

Reese'in ne kadar ekstra olduğunu bildikleri için ikisi de gülüyor. Yine de onu bu yüzden seviyorum.

Winchester'ın ilk müşterisine yüzüğümü gösterdiğimde heyecanla çığlık attı, beni kucağına aldı ve etrafımda döndürdü. Ondan sonra, içeri giren herkese nişanım için bir parti verdiğimizi söyledi, böylece bir nişan partisi oldu. Yine de harikaydı; hepimiz iyi vakit geçirdik. Varyemezim de benim için çok önemli olan bazı insanlarla tanışma fırsatı buldu.

Hepimiz oturup birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz, Chris ve ben evlilik planları hakkında konuşuyoruz. O benim tam tersim. Belediyeye gidip birkaç kağıt imzalayıp bu işi bitirmeyi tercih ederim. Evliliğimiz ve birlikte geçireceğimiz hayatımız için bir umut arıyorum.

Chris tüm tantanayı istiyor - beyaz takım elbiseler, büyük düğün partisi, süslemeler ve resepsiyon. Özel bir gün istiyor ve ben de bunu ona çok görmüyorum. Miles da bunu gerçekleştirmeye kararlı ve Chris'in kendisini mutlu edecek her şeyi yapabilmesi için açık çek verdiğini söylüyor. Şakayla karışık Andrew'un kolunu okşuyor ve dekorasyondan anladığı için benim için endişelenmesine gerek olmadığını söylüyorum.

Miles kolunu kanepenin arkasına atıp ikimizin arasına bakarak, "Peki," diyor, "onu tuzağa düşürmeyi nasıl başardın, Dyl? Onu son gördüğümde bardan başka bir yerde olmak istiyor gibi görünüyordu."

Kıkırdıyorum, parmaklarımı arkadaşlarımla birleştiriyorum. "Onu kartopuyla kandırdım."

"Bu bir örtmece mi?"

"Hayır, seni pislik," diyor Andrew gülerek. "Birkaç kartopuyla bir vuramayacağıma dair iddiaya girdi ve ben kaybettim."

Miles şaşırmış görünüyor. "Sen mi yaptın? Nasıl? Lisedeyken beyzbol takımında atıcıydın."

Ben kaşlarımı kaldırarak ona bakarken Andrew'un yüzü kıpkırmızı oluyor. "Yeterince iyi paketlenmemiş bir kartopu aldım. O da hile yaptı."

Koluna vurdum. "Yapmadım. Kazanmak için oynadım. Büyük fark var."

Beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "Evet, bunu yaptığına sevindim."

Gülümseyerek, dudaklarını iffetli bir öpücükle buluşturuyorum.

Miles'a dönüp baktığımda gözleri dans ediyordu ve yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Dostum, seni böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim, Drew. Yine de hoşuma gitti. İkiniz çok yaklaşıyorsunuz."

Bu sözler önümüzdeki birkaç gün boyunca zihnimde dolaşıyor ve Andrew'u işte görmek için giyinirken beni gülümsetiyor. Yeni yıldan bir gün sonra geri döndü ama evlenme teklif ettiğinden beri geceleri birlikte kalıyoruz. Onunla uyanmayı seviyorum. Yine de sabahın üçünde geri gelmekten nefret ediyorum, birkaç saat sonra kalkması gerektiğini biliyorum. Yine de hiç şikayet etmiyor. Ama yine de başka bir barmen bulmalıyım. Uyanmak istiyorum

ve bir sabah ona kahvaltı hazırla ya da en azından onun için biraz kahve hazırla.

Bugün Bryce çalışacağını söyledi, böylece yarın izinli olabilirim. O zamanı yeni bir barmen için ilan vererek geçireceğim. Eminim burada bir sürü vardır.

-Yardıma şimdi ihtiyacım var.

Özellikle de alfamla paylaşmam gereken haberler varken. Ellerim titreyerek kutuyu cebime koydum, Andrew'un beslenme çantasını aldım ve kapıdan çıktım.

Ocak havası keskin ve derin bir nefes çekiyorum. Her şey yoluna girecek. Bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok, bu yüzden sakın olmalıyım. Rahatlamalı ve dostumun ne düşüneceğini beklemeliyim.

Beslenme çantasını evde unutmuştu, ben de hem yemeğini alıp hem de ona haberleri vermenin uygun olacağını düşündüm. Ayrıca, onun işyerine hiç . Tüm bu sihri nerede yaptığını görmek güzel olacak.

On dakika sonra yayınevine giriyorum. Resepsiyonun arkasında oturan bir omega bana gülümsüyor. "Günaydın. Randevunuz var mı?"

Başımı sallayarak yanlarına gittim ve beslenme çantasını masanın üzerine bıraktım. "Hayır. Nişanlım Andrew Berch'i arıyorum."

Gözleri büyüyor. "Andrew nişanlı mı? Oh, bu ilginç bir dedikodu! Tüm detayları bilmem gerek."

Kendime rağmen kıkırdıyorum. "Bunu söylemeyi ona bırakacağım. Boş mu?"

Masanın etrafından dolanan omega bir kolunu benimkine doluyor ve beni bir koridora doğru götürmeye başlıyor. "Muhtemelen çok sıkı çalıştığı için değil, ama eminim nişanlısını görmekten çok mutlu olacaktır." Kıkırdıyor. "Bu harika bir haber. Son erkek arkadaşından sonra, hepimiz nişanlısını bulamayacağından korkuyorduk.

herhangi biri." Bana içten bir gülümsemeyle bakıyor. "Evleneceğini duymak çok güzel."

Açık bir ofis kapısının önünde durduğumuzda sırtıyorum. Andrew'un kaşları birbirine atılmış, bir kalem kulağının arkasında, bir kalem de dişlerinin arasında. nnde kalın bir kâğıt yığının var, bazılarının sayfalarında kırmızı mürekkep var. Konsantre olurken profiline bakıyorum ve bir anlığına benim olduğu için tüm Tanrılara şükrediyorum.

Yanımdaki omega boğazını temizliyor ve Andrew'un kafası havaya kalkıyor. Beni gördüğünde yüzünde bir glmsemi beliriyor. "Bebeğim, merhaba. Seni beklemiyordum."

"Ah, bebeğim," diyor omega, kolumu bırakıp iki elini kalbinin üzerine koyarak. "Andrew, neden bize ara vermeden önce çıktığınızı söylemedin?"

Andrew'un her şeyin ne kadar hızlı geliştiğı konusunda utanmasını ve kimseye anlatmak istememesini bekliyorum ama arkadaşım sırtıyor. "Mola sırasında tanıştık. Kader arkadaşınız."

Omega ciyaklar ve hızla uzaklaşır, bir kabinin önünde durur ve oradaki birine fısıldar. Bir ciyaklama daha ve ondan sonra bir tane daha.

Andrew beni ofisine çekti ve kapıyı kapattı. Kapıya yaslandı ve bana gülümsedi. "Onlar için zgnm. İyi niyetliler. Sharrod, seni geri getiren kişi, yıllardır beni eşleştirmeye çalışıyordu. Onunla tanıştığına sevindim. Gerçekten iyi biri."

"İyi insanlarla çalıştığına sevindim." Ona doğru yürüyorum ve dudaklarını öpmek için yüzümü eğerek yaslanıyorum. Nazike başlıyor ve öyle kalmasını istiyorum, ama Andrew ellerini kııma doğru kaydırduğında, dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Hemen ardından Andrew da dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor ve bir süre birbirimizin ağzını yağmalıyoruz.

Nefes nefese geri çekiliyorum, ağzımı kovalamaya çalıştığında bir elimi göğsüne . "Burada olmaz. Sessiz kalamayacağımı biliyorsun."

Andrew kıkırdıyor. Isındığım sırada Andrew bana eğer sessiz olmazsam komşuların gürültü şikâyetinde bulunacağını söyledi. "Evet, biliyorum. Sen neden buradasın? Seni burada istemediğimden değil, sadece merak ediyorum." Beslenme çantasını kaldırdım ve gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bir şey unuttuğumu biliyordum. Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın."

Sırıtarak yemek kutusunu yere bırakıyorum, derin bir nefes alıyorum ve ona dönüyorum. "Ciddi misin?"

Sanki ellerini benden uzak tutamıyor. Yanıma geliyor, ellerini belime doluyor ve çiftleşme işaretime gidiyor. Onu öpüyor, sonra kokumu içine çekiyor. "Elbette, ben-"

Konuşmayı kesiyor ve sonra geri çekiliyor. Andrew'un gözleri sanki içimde bir şeylerin değiştiğini fark etmemiş gibi beni delip geçiyor ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum. Mutluluktan mı yoksa korkudan mı olduğundan emin değilim. "Gerçekten ciddi misin? Bebeğini taşımam konusunda söylediklerinde ciddi miydin?"

Yüzünde beliren sevinç ifadesiyle gözlerim doluyor ve sırtarak cebimden kutulu gebelik testini çıkarıp ona uzatıyorum. Çubuğu çekip küçük ekranın önündeki "hamile" kelimesini gördüğünde elleri titriyor.

Ayaklarım yerden kesilmeden önce kendimi toparlayacak zamanım olmadı. Beni kendine çekip etrafında döndürürken kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim, bebeğim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar alabileceğim en iyi haber."

"Teşekkür etmenin doğru bir şey olduğundan emin değilim." Burnunu boynumdan çektiğinde yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum. "Seni seviyorum, Alfa."

"Ben de seni seviyorum. Kokun farklı. Hâlâ evim gibi kokuyor ama farklı. Ve sen hala aşık olduğum omega gibi kokuyorsun."

Başımı sallayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve alnımı onunkine koyuyorum. Beni hâlâ hayal kırıklığına uğratmadı ama umurumda değil. Onun kollarında olmak hoşuma gidiyor.

Kapısı çalınır ve o içeri gel diyemeden kapı açılır. "Ve! Az önce en çılgın söylentiye duydum." İçeri giren omega kısa bir süre duruyor ve gözleri aramızda gidip geliyor.

Kıvranıyorum ve Andrew beni bırakıyor. "Çılgın söylenti mi?" diye soruyor alfam, beni sıkıca yanına çekerek. "Ne olabilir ki?"

Omega bana bakıyor ve gülümseyerek elini uzatıyor. "Stephan Brig- gs. Patron.

"Dylan Winchester. Nişanlım."

Stephan sırtıyor ve dizini tokatlıyor. "Sikeyim evet! Yani-" arkasına bakıyor- "Evet! Tebrikler, And!"

"Ve?" Ben soruyorum.

"Bana böyle seslenen tek ucube o."

"Bayılıyor," diyor Stephan. "Yani söylenti doğru. Buralarda bir şeyin dedikodudan ibaret olmamasına şaşıyorum."

Andrew bana bakıyor ve gülümsüyor. Başımı sallıyorum ve o da Stephan'a bakıyor. "Söylemem gereken bir şey daha var." Elim tutarak beni dış ofislere çekiyor ve "Herkes buraya bakabilir mi?" diyor. Kafalar ona döndüğünde, sırtım göğsüne gelecek şekilde beni kendine yakın tutuyor. "Hepinizi nişanlım Dylan Winchester ile tanıştırmak istiyorum. Kocam olmayı kabul etti ve şimdi de oğlumu taşıyor! Baba olacağım!"

Tezahüratlar ve bağırışlar patlak veriyor ve insanlar bizi tebrik etmek için yanımıza geliyor. Omzumun üzerinden sırtıyorum ve Andrew'un hayatında olup bitenlerden dolayı gerçekten mutlu olduğunu görüyorum. Benim Cimri'mden müstakbel bir koca ve babaya. Tanrım, hayatıma giren bu alfayı seviyorum.

Hayatımı seviyorum ve tüm bunlar bir tatil geçit töreni sayesinde oldu.

Bölüm 17

Andrew

"**H** Ey! Ver şunu bana!" Dylan'ın büyük bir kutuyu merdivenlerden yukarı taşımasını telaşla izliyorum. Bana döndüğünde, kutunun büyük koltuğunun üzerinde durduğunu görüyorum.

Göbek. "Ne oluyor bebeğim?"

Kutuyu ondan aldığım da ne kadar hafif olduğunu hissediyorum. Paniklemiş yüz ifademini gerilemeye başladığını gören Pickles'ımın gözleri parlıyor. "Sen tam bir alfasın. Bu boş bir kutu, Scrooge. Ne diyeceğini görmek istedim."

Ona kuru bir bakış attım, kutuyu kırıp kolumun altına sıkıştırdım. "Evet, neredeyse dört aylık hamilesin. Dinlenmelisin, bütün gün etrafta dolaşmamalısın."

Kıkırdıyor. "Şu röportajı yapmak için Winchester'a uğramam gerekiyordu, yeniden üye misiniz? Bütün gün ayakta duramadığım için fazladan bir barmene ihtiyaç var. İlk talihsizliğinden sonra Bryce'a güvenmiyorum."

Bryce'ın işe aldığı alfayı düşününce ikimiz de ürperdik. O alfa umutsuz vakaydı, hayatında hiç barmenlik yapmamıştı. Bir frat çocuğu olarak bar işletmenin kolay olacağını düşünmüştü ama ilk vardiyasının yarısında bunaldı ve Dylan'ın izinli olduğu gece gelmesini sağlayarak ayrıldı. Neyse ki biz evde kalıyorduk ve Pickles sadece bir aylıktı. Ama Dylan Bryce'a öngörülebilir gelecekte işe alınmayacağını söyledi.

"Evet, dinlendiğinde memnun olacağım." Merdivenleri çıkmaya başlamadan önce kollarımı Dylan'ın beline dolayarak arkadan karnını okşuyorum. Her zamanki gibi ona dokunduğumda oğlumuz elimi tekmeliyor ve ben de gülümsüyorum.

Baba olduğum için bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Çiftleşeceğimi bile hiç düşünmemiştim, yani bu benim düşünce dünyamın çok dışındaydı. Ama oldum. Her gün uyandığımda Dylan'ın karnının giderek daha da yuvarlaklaştığını görüyorum, kalbimde bir çarpıntı hissediyorum, sanki içinde tutmaya çalıştığı tüm sevgiden patlamanın eşiğindeymiş gibi.

Ve Dylan olumlu bir şekilde parlıyor. Etrafta her zamankinden daha mutlu dolaşüyor, şarkı söylüyor ve neredeyse tüm gün gülümsüyor. Onu sırtarak yumrularını ovuştururken yakaladığımda, dudaklarımın kenarının bir kez daha kıvrıldığını hissediyorum.

Kendini göstermeye başladığında oğlumuzla konuşmaya başladım, sesimi hemen tanımasını istiyordum. Evde olduğu her akşam - Winchester'da çalışmaya devam ettiği zamanlarda - iş arkadaşlarımın bana dayattığı çok sayıda çocuk kitabından birini alıp Dylan bana yeter diyene kadar karnına okumayı alışkanlık haline getirdim. Ama bunu her zaman bir gülümseme ve ilk etapta yaptığı için bir öpücükle söyler.

Dylan ellerini benimkilerin üzerine koyuyor ve omzunun üzerinden sırtıyor. "Birkaç hafta sonra anne baba olacağız. Sence hazır mıyız?"

Ona kuru bir bakış attım. "İkinci yatak odasındaki onca pisliği düşünürsek, sanırım bundan sonra en az üç ya da dört taneye hazırız."

Kıkırdadı ve yukarı çıktık. Dylan'ın hamile olduğunu öğrendikten bir hafta kadar sonra evimi topladım ve Dylan'ın dairesine taşındım. Benimkinde Carlton'la ilgili çok fazla anı vardı ve Dylan geniş penceresinden görünen manzarayı çok seviyordu. Bir gün Fair Falls'un kenar mahallelerine taşınabiliriz ama şimdilik rahat kasabamızda olmayı seviyoruz ve Dylan'ın - şimdi bizim- dairesi ikimizin de işinin tam ortasında, bu yüzden artık arabama pek ihtiyacım olmayacak.

İçeri girip Dylan'ın hafif ceketini çıkarmasına yardım ediyorum ve katlanmış kutuyu geri dönüşüm yığınına koyuyorum. İkimiz de bebek için hazırladığımız odaya giriyoruz ve ben tüm bu eşyaları üst kata çıkardığımızdaki aynı inanmaz bakışla etrafa bakıyorum. Daha üç gün önce bebek partimizi yapmıştık ve Rome gelip bizi eşi Benjamin ve oğulları Tanner ve Samuel ile tanıştırmıştı. Benjamin ve Dylan hemen kaynaştılar ve tüm zaman boyunca eski arkadaşlar gibi konuştular. Rome ve ben de Miles ile ve Miles olmadan takılarak yakınlaştık.

Tüm iş arkadaşlarım tonlarca hediye getirdiler, kayıt defterimizdeki her şeyi ve daha fazlasını satın aldılar, dağlar kadar kitap ve tonlarca hediye kartı getirdiler. Bu gidişle önümüzdeki birkaç yıl boyunca oğlumuz için hiçbir şeye kendi paramızı harcamamıza gerek kalmayacak.

Başımı sallayarak Dylan'ın elini tutuyorum ve odayı doğum için düzenlemeye başlıyoruz. Çamaşır yıkamak, göğüs pompasını ve biberonları yıkamak ve tüm oyuncakları kaldırmak dışında yapmamız gereken pek bir şey yok. İki ay önce bir beşik satın almıştık ve teslim edilir edilmez kurmuştuk.

Bir müzik açıp Dylan'ın elini tutuyorum ve onunla odanın içinde dans etmeye başlıyorum. O da kıkırdarak benim maskaralıklarına eşlik ediyor. "Hadi ama bebeğim," diyor, "bir ev kadar büyüğüm. İstedğim gibi dans edemiyorum."

"Harika görünüyorsun. Tam ölçülerindesin."

Dylan gözlerini deviriyor ama benimle dans ediyor. "Seninle ne yapacağım, Cimri?"

"Tatil sezonu dışında yeni bir lakap alabileceğimi düşündüm."

Saatime dokundu. "Hayatta olmaz."

Kıkırdıyorum, sırtı önüme gelecek şekilde onu yavaşça döndürüyorum. "Scrooge ve Pickles. Cennette yapılmış bir eşleşme."

Arkadaşım yüzünü bana doğru çeviriyor ve dudaklarını şefkatli bir öpücükle buluşturuyorum, müzik eşliğinde ileri geri sallanırken ona sıkıca sarılıyorum.

Bir süre sonra Dylan kendini kollarımdan kurtarıyor. "Ufaklığın gelişine kadar her şeyi zamanında hazır etmek istiyorsak işe koyulmalıyız." Sevgiyle karnını okşamasını izliyorum ve dudaklarım kıvrılıyor, karnıyla ne kadar ilgilendiğinin tadını çıkarıyorum.

Her şeyi temizleyip düzenlememiz birkaç saatimizi alıyor ve o zamana kadar Dylan'ın ayakları yerden kesiliyor. Yerden kalkarken biraz sallanıyor ve ben de kolumu ona doluyorum. "Haydi. Duş al, sonra yat."

Her zamanki gibi sorun çıkarmaması beni endişelendiriyor ama Dylan bir sorun olduğuna dair hiçbir işaret vermeden bana gülümsüyor, ben de endişelerimi bir kenara bırakıyorum. Otuz dakika içinde onu duşa sokup yatağına yatırdım. Arkasına geçip yeni kokusunu içime çekiyorum. Şimdi taşıdığı şekerli kurabiye ve baharat kokusundan asla bıkmayacağım. Şeftalilerini severdim ama bu baharatlı koku her zaman kalbimin çarpmasına ve sikimin büyümesine neden oluyor. Bu gece bir şey deneyemeyecek kadar yorgun ama sabah omega için planlarım var.

En azından gecenin bir yarısı Dylan'ın titreyen ve inleyen sesiyle uyanana kadar böyle düşünüyordum. Neredeyse terden sıırsıklam olduğum için ilk başta çok sıcak olduğunu düşünüyorum. Battaniyeyi kaldırdığımda Dylan'ın karnını tuttuğunu ve derin nefes almaya çalıştığını görüyorum.

"Bebeğim!" Neredeyse bağıracaktım, hızla uyandım ve onu kollarıma çektim. "Konuş benimle. Neler oluyor?"

Doğruluyor, titrek bir elini alnında gezdiriyor. "Uyandım..." duraklıyor, yüzünü buruşturuyor ve derin bir nefes alıp kabaca üflüyor. "Acı içinde. Lanet olsun. Sanırım bebek geliyor."

Yataktan fırlıyorum, telefonumu kaptığım gibi sadece bu an için ayırdığımız kıyafetleri ve çantayı arıyorum. Doğumhanenin numarasını bulup geldiğimizi bildiriyorum ve Dylan'ın terlikleriyle pantolonunu alıyorum.

Dylan keskin bir çığlık beni durdurdu. "Hastaneye varabileceğimizi sanmıyorum bebeğim. Yapamam... İkınmam gerek."

"Ne yapacağım? Ne yapacağım ben?"

Dudaklarından bir çığlık daha çıkıyor ve ben elimdeki her şeyi bırakıp ona doğru koşuyorum. Dylan elimi tutup sıkıyor, derin nefes alıyor ve hâlâ titriyor. "Bir ambulans çağır. Doktorumuzu arayacak vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

Başımı sallayarak telefonumu aldım ve 911'i aradım. Operatör hatta bağlandığında neredeyse çığına dönmüştüm. "Arkadaşım şu anda doğum yapıyor. Hemen bir ambulansa ihtiyacım var!"

Neyse ki operatör çok sakindi ve ambulans gelene kadar ne yapmam ve arkadaşıma nasıl bakmam gerektiği konusunda bana talimatlar veriyordu.

Dylan'ın altını soyduktan ve genişleyip genişlemediğini kontrol ettikten sonra operatöre oğlumun başını görebildiğimi söylüyorum.

Operatör derin bir nefes alarak, "Görünüşe göre bebeğinizi doğuracaksınız." der.

Yalan söylemiyordu. Her şey çok hızlı gelişti ama yaklaşık beş dakika sonra sağlık görevlileri kapıyı çaldı ve kucağımda ciyaklayan bir bebek vardı. Oğlumuzu Dylan'ın göğsüne yatırdım ve kapıyı açmak için acele ettim. Göbek bağına kestikten sonra hem Dylan'ı hem de oğlumuzu kapıdan dışarı çıkardılar.

"Bekle," diyor Dylan. "Bizim bir ismimiz yok."

"Nasıl istersen öyle olsun bebeğim. İkinizin de iyi olmasına sevindim."

"Andrew O'Neal Berch, Jr." diyor Dylan, sağlık görevlilerinin bize verdiği battaniyeye sarılmış oğlumuzu bakarken.

Kalbim kelimelerle ifade edilemeyecek kadar dolu. "Evet, tamam. Küçük Drew." Ailemin yanında yürüyüp ambulansın arkasına atlarken gözlerim doluyor. Dylan'ı yerleştirdiklerinde başına yaklaşıp onu öpüyorum, sonra da oğlumun başını öpüyorum. "Küçük Drew. Dünyaya hoş geldin oğlum."

Sonsöz

Dylan- Yedi Ay Sonra

"Y Şimdi kocanızı öpebilirsiniz!" dedi ve Rome ile yeni kocası Benji öpüşürken herkes alkışladı.

evli bir çift olarak ilk kez. Kader arkadaşı olmalarına rağmen yine de resmi bir tören yapmak istiyorlar. Benji bana en yakın arkadaşının daha geçen yıl kader arkadaşıyla evlendiğini ve Roma'yla yemin edecekleri günü iple çektiğini söyledi.

Küçük Drew alkışlar karşısında heyecanla ellerini sallamaya başlıyor ve ben de ona sırtarak ellerini çırpıyorum.

Bebek partisine geldiklerinden beri Rome ve ailesi Benji, Tanner ve Samuel ile sık sık birlikte takılıyoruz. Ayrıca kendi küçük adamları Zane'e sahip olan diğer arkadaşları Brandon ve Mason ile de tanıştık. Bardaki müdavimlerim dışında arkadaşlarımın olması çok güzel.

Rome ve Benji koridorda yürüyorlar, sere serpe gülümsüyorlar, arkalarından paytak paytak yürüyen bir bebek ve anne babasını görünce mutluluktan havalara uçan uzun saçlı bir genç geliyor.

Onlar salondan çıktıktan sonra biz de ayağa kalkıp mekandan çıkıyoruz ve resepsiyon için caddeye doğru ilerliyoruz. Yerde hafif kar var ve mutlu çift ile aileleri hizmet dışı bırakılmış bir önünde poz veriyor. Her bireyin, hatta yürümeye başlayan çocuğun bile yüzünde bir gülümseme var ve soğuğa hiç aldırmış etmiyorlar.

Küçük Drew'u sarmalayıp, mümkün olduğunca çabuk içeri girmek için aceleyle sokağa çıkıyorum. Sadece bir blok ötede, bu yüzden soğukta huysuzlanmasından çok endişelenmiyorum. Andrew kollarını bebeğe doğru uzatıyor ve ben de ona battaniyeyi sımsıkı sararak An- drew'u güldürüyorum.

"Özür dilerim," diyorum, havada asılı kaldığının farkındayım.

"Sorun yok bebeğim," diyor Andrew başımın üstünü öperek. Bunun üzerine Küçük Drew eğilip başımdaki şapkayı kapıyor, şapkayı ileri geri savururken yüksek sesle gülüyor ve neredeyse Andrew'un yüzüne çarpıyordu. Kıkırdarak saçlarımı düzeltiyorum. Sanırım kulaklarım biraz üşüyecek.

Binaya girmeden önce etrafa bakarak "Kış düğünü mü istiyorsunuz?" diye soruyorum.

Andrew güler. "Tanrılar, hayır. Ne kadar uzun süre çiftleşirsek çiftleşelim, mevsimi ya da karı muhtemelen asla senin kadar sevmeyeceğim."

Omuz silkiyorum, haklı olduğunu biliyorum. Bara gitmeye hazırlanırken Noel müziği çalmama izin vererek ve ayda bir Noel filmi izleme anlaşmamıza sadık kalarak daha iyiye gittiği kesin ama o kadar. Küçük Drew ve benim ağacı kurmamıza yardım etti ve bundan dolayı çok üzgün görünmüyordu. Küçük Drew süsleri çok sevdi ve Andrew da ağaçla gurur duydu.

Bebeğin yıldızı ağacın tepesine koyması - her ne kadar bırakmak istemese de.

"Doğru. Yine de uzun bir yol kat ettiniz."

Bana gözlerini devirse de yüzündeki gülümsemeyi görüyorum. Benim dostum en iyisidir.

"Dyl!" Odanın diğer ucundan bağırıldığını duyuyorum ve Chris ile Brandon'ı birlikte görünce gülümsüyorum. İkisi de koşarak yanıma geliyor ve beni dostumdan uzaklaştırıyorlar. O buna aldırıyor gibi görünüyor, Mason ve Miles'ın ateşin başında durup kim bilir neler konuştukları yere doğru yürüyor.

"Hey, siz ikiniz," diyorum ikisine de sarılarak. "Harika bir düğün, değil mi?"

Brandon resepsiyon salonunu oluşturan kış dekorasyonuna bakarak, "Muhteşem," diye mırıldanıyor. Her yerde çelenkler ve çobanpüskülleri var, köşede büyük bir Douglas Köknar Noel ağacı var, her masanın ortasında küçük bir Noel ağacı var, sandalyelerin ve direklerin etrafına cicili bicili süsler sarılmış. Odanın üzerinde dans pistinde farklı kar taneleri oluşturan bir ışık var.

Noel takıntılı bir omega'nın hayalleri gerçek oluyor.

Gülümseyerek onaylıyorum. "Gerçekten öyle. Benji elinden geleni yaptı."

"O yaptı. Tanner yardım etti. Bu çocuk işini biliyor ve ailesine yardım etmeyi daha da çok seviyor" diyor Brandon.

Biz daha fazla bir şey söyleyemeden, saatin adamları toplanan herkesin coşkulu alkışları arasında geliyorlar. Soğuk hava nedeniyle yanakları pembeleşmiş ama mutluluktan parlıyorlar. Birbirlerinin ve kucağında zıplayan Samuel'i tutan Tanner'ın ellerini sıkıyorlar, her ikisi de ıslıl ıslıl. Samuel mutlulukla ellerini çırpıyor ve herkesin onun sevimliliğine hayran kalmasını sağlıyor.

"Tamam, tamam," diyor Benji, damatlar için ayrılan masaya doğru yürürken. Geleneksel bir düğün partileri olmadığı için çocukları için de yer var. "Kim biraz eğlenmeye hazır?" Herkes tekrar alkışlıyor.

Eğlenceye ve yemeğe geçmeden önce hepimiz damadın masasının yanında sıraya giriyoruz, böylece onları evliliklerinden dolayı kutlayabiliyor ve hediyemizi verebiliyoruz. Sıra bize geldiğinde Benji beni kucaklıyor ve ileri geri sallıyor. "Gelebildiğinize çok sevindim. Sırada siz ikiniz varsınız, değil mi?"

Başımı salladım. "Biz büyük kutlamaları sevmeyiz. Bir resepsiyon verebiliriz ama düğün töreni yapmayız."

Benji başka bir şey söyleyemeden Tanner, "Güzel. Kışın bunu yapma. Donarsın-"

"Sakın 'taşak' deme yoksa bir hafta boyunca oyun oynama ayrıcalıklarını elinden alırım," diye yumuşak bir tonda uyan Benji, Tanner'ın elinin tersiyle kıs kıs gülmesine neden oldu.

Gülümseyerek Roma'ya doğru ilerliyorum, o da bana gülümsüyor ve hemen sarılıyor. "Her şeyin yolunda gitmesine gerçekten çok sevindim."

"Bu ne?" diye soruyorum ama o sadece başını sallıyor ve yüzü kıpkırmızı olan Andrew'a bakıyor. "Nedir bu?"

"Ona sorun," diyor Rome gülerek.

Andrew, "Ne arkadaşsın ," diye mırıldanıyor Rome, Andrew'a sarılırken daha da gülüyor.

Tebrik kuyruğunun sona ermesini beklemek üzere bize ayrılan masaya doğru yürüyoruz. Beklerken Andrew'a döndüm. "Roma ne hakkında konuşuyordu?"

İç geçiriyor ve zıplasın diye bacaklarımın üzerinde duran Küçük Drew'u bana uzatıyor. Bu çocuğun çok enerjisi var.

"Bara geldiğim ilk geceyi hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Ona gülümseyerek sordum. Çatık kaşları ve çökük ağzıyla o güne kadar gördüğüm en yakışıklı alfaydı. Kötü ruh haline rağmen, tanımak istediğim biri olduğunu söyleyebilirdim.

Bana kıkırdamama neden olan alaycı bir bakış attıktan sonra, "Evet, şey, bana bakıyordun" dedi. Bakıyordum. Siparişleri alırken bile birkaç dakika boyunca gözlerimle onu takip ettim "Rome ve Miles fark etti. Ve bana senin peşinden gitmemi söylediler. Tabii ki onlara yapmayacağımı söyledim."

"Elbette," diye mırıldanıyorum. Andrew yanağıma hızlıca bir öpücük konduruyor ve yanaklarım ısınıyor.

"Daha sonra Roma'yı aradım ve ona senin hakkında neden böyle hissettiğimi sordum." Bir kaşımı kaldırdım ve o da açıklamaya başladı. "Sana karşı açıklayamadığım bir çekim hissettim. Bunu ona sordum. Kader arkadaşı olup olmadığımızı görmek için dokunmamız gerektiğini söyleyen oydu. Onunla Benji arasında olan da buydu."

Bu mantıklı ve elini tutmamı istemedenden önce neden o gün boyunca huzursuz davrandığımı açıklıyor. "Dinlediğine memnun musun?"

Andrew'un gözleri mutlulukla dans ederken bir bana bir de Küçük Drew'a bakıyor. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla. Sen ve Drew başıma gelen en güzel şeylersiniz. Beni tamamlanmış hissettiriyorsunuz. Sizin sayenizde kendimi bir bütün hissediyorum ve ikinizi her gördüğümde kalbim yerinden fırlıyor. Şu anda hayatımdan ne kadar memnun olduğumu bilemezsin."

Sırıtarak öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Sanırım bir fikrim var. Seni Drew'la görmek karnımda kelebeklerin dans etmesine neden oluyor, kaç kez görürsem göreyim. Her gün yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyorum."

"Daha önce hiç mutsuz olmadığınıza göre bunu zaten yaptığınızı düşünüyorum."

Omzumla ona vuruyorum, Küçük Drew babasına uzanırken tiz sesiyle kıkırdıyor. Andrew onu kucağına alıyor ve karnını gıdıklıyor, Küçük Drew'un kıkırdamaları giderek y  kseliyor ve daha coşkulu bir hal alıyor.

Yanaklarımı acıtacak kadar kocaman g  l  mseyerek, "Evet, uyandığımda g  l  msemelerim sizin için. Ailemle ilgili her şey beni mutlu ediyor. İkinizi de çok seviyorum."

"Ve seni sevdiğimizi biliyorsun. Sonsuza dek,
Pickles." "Sonsuza dek, Scrooge."

Aşkımızı m  h  rlemek için  p ş yoruz, Küçük Drew aramızda, yanaklarımızı tutuyor. Ailemi çok seviyorum. Bizi bir araya getiren tatillerden daha fazla.

SON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.